

BLONDA CU OCHI NEGRI

UN ROMAN
PHILIP MARLOWE

BENJAMIN BLACK

S U S P A N S

SUSPANS

JOHN BANVILLE (cunoscut și sub pseudonimul Benjamin Black) s-a născut la 8 decembrie 1945 în Wexford, Irlanda. Și-a făcut studiile la Christian Brothers' School și St Peter's College, în orașul natal. A lucrat pentru compania aeriană Aer Lingus din Dublin, ceea ce i-a permis să călătorească prin toată lumea. A fost editor literar la *Irish Times* între 1988 și 1999. Cea dintâi carte a sa, *Long Lankin*, a fost publicată în 1970. După *Birchwood* (1973 – American-Irish Foundation Award, 1981), s-a dedicat „tetralogiei științifice“ care l-a consacrat ca autor: *Doctor Copernicus* (1976 – Premiul James Tait Black Memorial), *Kepler* (premiul pentru ficțiune acordat de The Guardian în 1981), *The Newton Letter* (1982, ecranizat de Channel 4) și

Mefisto (1986). *The Book of Evidence* (Guinness Peat Aviation Award, 1989, nominalizare la Booker Prize, 1989 – *Onorată instanță*, Editura Nemira, 2007) deschide faimoasa „trilogie artistică“, urmată de *Ghosts* (1993 – *Năluci*, Editura Nemira, 2008) și *Athena* (1995 – *Athena*, Editura Nemira, 2008). În 2005, i s-a decernat Man Booker Prize pentru *The Sea* (Marea, Editura Nemira, 2007), volum premiat în același an și cu Irish Book Awards Novel of the Year. Sub pseudonimul Benjamin Black au mai apărut *The Silver Swan* (2007), *The Lemur* (2008) și *Christine Falls* (Christine Falls. Dosarul unei morți suspecte, Editura Nemira, 2008), precum și alte volume.

BLONDA CU OCHI NEGRI

UN ROMAN
PHILIP MARLOWE

BENJAMIN BLACK

Traducere din limba engleză
OANA CHIȚU

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLACK, BENJAMIN

Blonda cu ochi negri / Benjamin Black; trad.: Oana Chițu. -

București: Nemira Publishing House, 2015

ISBN print: 978-606-758-290-1

ISBN epub: 978-606-758-443-1

ISBN mobi: 978-606-758-444-8

I. Chițu, Oana (trad.)

821.111(417)-31=135.1

Benjamin Black

THE BLACK-EYED BLONDE

Copyright © 2014 by John Banville Inc. and Raymond Chandler
Limited

© Nemira, 2015

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Redactor: Monica ANDRONESCU

Lector: Viorica DUMITRESCO

Tehnoredactor: Magda BITAY

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul
scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform
Legii dreptului de autor.

Cuprins

- [Despre autor](#)
- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [Nota autorului](#)
- [Note](#)

*L
u
i
J
o
s
e
p
h
I
s
a
a
c
§
i
R
u
b
y
E
l
l
e
n*

1

Era una dintre acele după-amiezi de vară, într-o marți, când te întrebi dacă nu cumva pământul s-a oprit în loc. Telefonul de pe masa mea aștepta de parcă ar fi știut că era supravegheat. Mașinile treceau în sus și-n jos pe strada de sub geamurile prăfuite ale biroului meu, iar câțiva oameni de treabă din orașul nostru frumușel se plimbau agale pe trotuar, în mare parte bărbați, cu pălării pe cap, umblând fără țintă. Am urmărit cu privirea o femeie ce aștepta culoarea verde a semaforului la colțul străzilor Cahuenga cu Hollywood. Avea picioare lungi, purta o jachetă pe trup, crem, cu

umeri înalți și o fustă conică, albastru marin. Pe cap avea o pălărie micuță, ce arăta de parcă o păsăruică s-ar fi așezat într-o parte a coamei ei de păr și-și făcuse acolo cuib, bucuroasă. Femeia s-a uitat în stânga și în dreapta, apoi iar în stânga – ce fetiță cuminte trebuie să fi fost! –, apoi a traversat strada luminată de soare, pășind cu grație în urma propriei umbre.

Până acum fusese un sezon slab. Mă jucasem o săptămână de-a bodyguardul pentru un tip venit din New York, pe vapor. Omul se ținea mereu proaspăt bărbierit, purta un ceas de aur și un inel pe degetul mic, cu un rubin mare cât o mură încastrat. Zicea că e om de afaceri, așa că m-am hotărât să-l cred. Era îngrijorat și transpira mult, însă nu s-a întâmplat nimic rău, așa că mi-am încasat plata. Apoi Bernie Ohls de la Biroul Șerifului m-a pus în legătură cu o bătrânică simpatică al cărei fiu dependent de droguri șterpeliase colecția de monede rare a răposatului ei soț. A trebuit să mă folosesc puțin de forța brută ca să recuperez bunurile, dar nu a fost nimic serios. Printre bani se aflau și unul cu efigia lui Alexandru cel Mare, și încă unul întruchipând profilul Cleopatrei, cu nasul ei baban – ce-or fi văzut toți la ea?

Soneria m-a anunțat că ușa din exterior fusese deschisă și am auzit o femeie traversând salonul de așteptare, apoi oprindu-se o clipă în fața biroului meu. Sunetul tocurilor înalte pe podeaua de lemn răscolește întotdeauna ceva în mine. Eram pe cale să o poftesc înăuntru, folosindu-mă de tonul meu grav ce parcă zicea „poți să te-ncrezi în mine, sunt un detectiv“, când femeia a intrat direct, fără să mai ciocăne.

Era mai înaltă decât mi se păruse de la fereastră. Înaltă și subțirică, avea umeri lați și talie de viespe.

Cu alte cuvinte, fix pe gustul meu. Pălăria avea o voaletă delicată din mătase neagră, cu model, ce se oprea pe vârful nasului – și ce mai vârful! Încoronarea unui nas foarte frumos, aristocratic, dar nu prea îngust sau lung, și în niciun caz ca trompa Cleopatrei. Femeia purta mănuși până la cot, crem deschis, asortate cu jacheta și făcute din pielea vreunei creaturi rare ce-și petrecuse scurta viață ținându-se de stâncile din Alpi. Avea un zâmbet binevoitor, prietenos, atât cât îl ațărta, și un pic aruncat într-o parte, într-un fel sardonice, atrăgător. Părul ei era blond, iar ochii îi avea negri; negri și adânci ca un lac de munte, cu pleoape îngustate cu finețe la colțurile exterioare. O blondă cu ochi negri – nu e combinația pe care să o întâlnești prea des. Am încercat să nu mă uit la picioarele ei. Era evident că zeul după-amiezilor de marți decisese că aveam nevoie de un mic impuls.

– Mă numesc Cavendish, a zis.

Am poțtit-o să ia loc. Dacă știam că pe mine mă căuta, mi-aș fi pieptănat părul și mi-aș fi aplicat o picătură de parfum după urechi. Dar acum trebuia să mă suporte așa cum eram. Și nu părea să dezaprobe prea mult ceea ce vedea. Femeia s-a așezat în fața biroului meu, pe scaunul pe care i-l arătasem și și-a scos mănușile, deget cu deget, analizându-mă cu ochii ei pătrunzători ca tăciunele.

– Cu ce vă pot ajuta, domnișoară Cavendish? am întrebat.

– Doamnă.

– Scuze! Doamnă Cavendish...

– Un prieten mi-a povestit despre dumneavoastră.

– Ah, da? Sper că de bine.

I-am oferit o țigară Camel din cutia pe care o țin pe masă pentru clienți, însă ea și-a deschis poșeta din piele și a scos o tabacheră din argint, pe care a deschis-o dintr-o singură mișcare, cu degetul mare. Sobranie Black rusești – ce altceva? Când am aprins un chibrit și l-am întins peste masă, ea s-a aplecat în față și și-a înclinat capul. Avea genele lungi și m-a atins scurt cu vârful unui deget în podul palmei. I-am admirat oja roz-perlat, dar nu am zis nimic. S-a așezat la loc în scaun, și-a pus un picior peste celălalt în fusta ei albastră și strâmtă și s-a uitat iar la mine cu privirea aceea rece, cercetătoare. Mă studia pe îndelete.

– Vreau să găsiți pe cineva, a spus.

– Bun. Și cine ar fi acea persoană?

– Un bărbat numit Peterson, Nico Peterson.

– Un prieten?

– Mi-a fost iubit.

Dacă tânăra se așteptase cumva să cascade gura șocat, atunci pesemne că a fost dezamăgită.

– A fost? am întrebat.

– Da. A dispărut destul de misterios, fără să-și ia măcar la revedere.

– Când s-a întâmplat?

– Acum două luni.

De ce așteptase atât până să apeleze la mine? Am hotărât să nu o întreb; sau cel puțin nu acum. Faptul că mă studia cu ochii ăia glaciali, din spatele voaletei negre, transparente îmi dădea un

sentiment ciudat. Parcă eram urmărit printr-o ferăstruică secretă, spionat și evaluat.

– Spuneți că a dispărut, am continuat. A dispărut din viața dumneavoastră sau în general?

– Se pare că și una, și alta.

Am așteptat mai multe detalii, dar femeia nu a făcut decât să se relaxeze mai mult în scaun și să zâmbească iar. Surâsul acela: era ca și cum ar fi pus foc undeva în urmă cu mult timp, apoi îl lăsase să mocnească singur. Buza ei de sus era adorabilă, proeminentă, ca a unui bebeluș, moale și puțin umflată, ca și cum ar fi dat multe sărutări în ultima vreme, dar nu copiilor, în orice caz. Femeia trebuie să-mi fi simțit stânjeneala în legătură cu voalul, așa că și l-a ridicat de pe față. Fără el, ochii îi păreau încă și mai pătrunzători. În ei înota o nuanță lucioasă de negru care m-a făcut să înghit cu noduri.

– Povestiți-mi despre domnul Peterson, am zis.

– E destul de înalt, cam ca dumneata. Brunet. Bine făcut, dar delicat. Poartă o mustață ridicolă, în stilul lui Don Ameche ¹. Se îmbracă elegant sau cel puțin așa era când primea sfaturile mele.

Scosese un portȝigaret scurt, din ebonită, din geantă și potrivea țigara rusească în el. Erau tare abile degetele ei; subțiri, dar puternice.

– Cu ce se ocupă? am întrebat.

Femeia și-a aruncat privirea spre mine, sclipind ca oțelul.

– Vrei să zici, din ce-și câștigă pâinea?

Clienta a părut să cântărească întrebarea.

– Se întâlnește cu indivizi, a răspuns.

De data asta, eu m-am înclinat pe spate.

– Cum adică? m-am mirat.

– Exact ce spun. Practic, de fiecare dată când îl vedeam era pe picior de plecare. „Trebuie să mă întâlnesc cu tipul ăsta.“ „E cineva cu care trebuie să mă întâlnesc.“

Fata imita bine; începusem să-mi formeze o imagine despre domnul Peterson. Nu părea genul ei.

– Atunci, era un om ocupat, am replicat.

– Mă tem că preocuparea lui dă rezultate slabe. Sau în orice caz, nu unele pe care să le observi sau să le fi observat eu. Dacă-l întrebi, ți-ar spune că e impresar. Cei pe care trebuia să-i vadă atât de urgent aveau de obicei legătură cu unul dintre studiourile de film.

Era interesant cum tot alterna timpurile verbale. Oricum, aveam impresia că, pentru ea, păsăroiul ăsta de Peterson era de domeniul trecutului. Așa că de ce mai voia să-l găsească?

– Lucra în industria filmului? am întrebat.

– N-aș zice în. Bâjbâia, mai degrabă, pe la marginile ei. A avut ceva succes cu Mandy Rogers.

– Ar trebui să-mi sune cunoscut numele?

– Starletă – tipul ingenuiei, zicea Nico. Gândește-te la o Jean Harlow, dar fără pic de talent.

– Jean Harlow era talentată?

Femeia a zâmbit.

– Nico e ferm convins că toate găsculițele lui sunt lebede.

Mi-am scos pipa și am umplut-o. Mi-am dat atunci seama că amestecul de tutun pe care-l foloseam avea în el și puțin din sortimentul Cavendish. Am decis să nu împărtășesc această coincidență fericită cu clienta mea, imaginându-mi zâmbetul ei exasperat și tresărirea de dispreț din colțul gurii, care mi-ar fi întâmpinat remarca.

– Îl cunoșteți de mult pe domnul Peterson? am întrebat.

– Nu de mult.

– Cam cât ar însemna asta?

Femeia a ridicat ușor umărul drept.

– Un an? a răspuns ea sub forma unei alte întrebări. Să văd. Era vară când ne-am întâlnit. Poate august.

– Unde s-a întâmplat asta? Întâlnirea, vreau să zic.

– La Clubul Cahuilla. Îl știți? E în Palisades. Are terenuri de polo, piscine, sunt o mulțime de oameni vioi și sclipitori. *Un loc în care pe un copoi ca tine nu l-ar lăsa să pășească dincolo de porțile controlate electronic.*

Nu rostise ultima frază, însă eu am auzit-o oricum.

– Soțul dumitale știe de existența lui? De relația ta cu Peterson?

– Chiar nu pot spune.

– Nu puteți sau nu vreți?

– Nu pot.

Femeia a privit scurt în jos, la mănușile crem așezate în poala ei.

– Domnul Cavendish și cu mine avem – cum să zic? Un acord.

– Și care ar fi acela?

– Sunteți ipocrit, domnule Marlowe. Sunt sigură că știți foarte bine la ce acord mă refer. Soțului meu îi plac poneii pentru polo și chelnerițele, nu neapărat în această ordine.

– Și dumneavoastră?

– Îmi plac multe lucruri. Cel mai mult muzica. Domnul Cavendish reacționează în două feluri la muzică, în funcție de starea în care se află și de cât de beat e. Ori îi face greață, ori îi vine să râdă. Și nu are deloc un râs melodios.

M-am ridicat de la masă, am mers cu pipa la fereastră și am rămas acolo uitându-mă în gol. Într-un birou de peste stradă, o secretară într-o bluză din tartan și purtând pe urechi căștile unui dictafon, stătea aplecată asupra mașinii ei de scris, tot bătând în taste. Trecusem de câteva ori pe lângă ea, pe stradă. Avea un chip mic și drăguț și un zâmbet timid; genul de fată care locuiește cu mama și gătește friptură pentru prânzul de duminică. E un oraș singuratic.

– Când l-ați văzut ultima dată pe domnul Peterson? am întrebat, privind-o în continuare pe domnișoara Remington.

În spatele meu nu se auzea nimic, așa că m-am întors. Evident, doamna Cavendish nu era pregătită să răspundă cuiva care stătea cu fundul la ea.

– Nu mă luați în seamă, am zis. Stau mult lângă fereastra asta și contemplan lumea și mersul ei.

M-am întors și m-am așezat din nou. Mi-am pus pipa în scrumieră și mi-am împreunat mâinile, proptindu-i bărbia în pumn pentru a-i arăta clienței mele cât de atent puteam să fiu. Femeia a hotărât să accepte demonstrația entuziastă a puterii mele depline și de nestrămutat de concentrare. Ea a zis:

– V-am spus când l-am văzut ultima dată – acum vreo două luni.

– Unde?

– La Calhuilla, cum spuneam. Într-o duminică după-amiaza. Soțul meu era ocupat cu un chukker foarte dificil. Chestia aia e o...

– O rundă la polo. Da. Știu.

Femeia s-a aplecat înainte și a scuturat câteva fire de scrum de țigară lângă pipa mea. O adiere slabă a parfumului ei a traversat biroul. Mirosea a Chanel No. 5, dar mie toate parfumurile îmi miroseau a Chanel No. 5 sau cel puțin așa mi se întâmplase mie până atunci.

– Domnul Peterson a dat vreun semn că ar fi fost pe cale să-și ia tălpășița? am vrut să știu.

– Să-și ia tălpășița. E o expresie cam ciudată.

– Pare mai puțin dramatică decât „să dispară“, cuvânt ales de dumneavoastră.

Femeia a zâmbit și înclinat scurt și sec din cap, încheind subiectul.

– Se purta ca de obicei, a zis. Poate un pic mai distrat, chiar un pic agitat – deși e posibil să mi se

pară doar acum, privind înapoi.

Îmi plăcea cum vorbește; mă ducea cu gândul la zidurile acoperite de iederă ale colegiilor venerabile și la detaliile depozitelor de încredere, înscrise pe pergament, dintr-o casetă din cupru.

– Cu siguranță nu a dat niciun semn că ar avea de gând să – iar aici a zâmbit – își ia tălpășița.

Am stat puțin pe gânduri și am lăsat-o să mă observe meditănd.

– Spuneți-mi, am zis, când v-ați dat seama că nu mai poate fi găsit? Când ați decis că – acum venise rândul meu să zâmbesc – a dispărut?

– I-am telefonat de câteva ori, nu a răspuns. Apoi am mers la el acasă. Abonamentul la lapte nu fusese anulat, iar pe verandă se strânseseră ziarele. Nu-i stătea în fire să lase lucrurile astfel. Era grijuliu în unele privințe.

– Ați fost la poliție?

Ochii ei s-au deschis larg.

– La poliție? a spus, iar eu am crezut că avea să izbucnească în râs. N-ar fi ajutat cu nimic. Nico se fâstâcea când era poliția în preajmă și n-ar fi fost prea încântat s-o pun pe urmele lui.

– Se fâstâcea în ce fel? am întrebat. Ascundea ceva?

– Dar nu ascundem cu toții, domnule Marlowe? și și-a deschis iar larg pleoapele acelea minunate.

– Depinde.

– De ce?

– De multe lucruri.

Nu înaintam deloc și ne învârteam în cercuri din ce în ce mai largi.

– Dați-mi voie să vă întreb, doamnă Cavendish, dumneavoastră ce credeți că s-a întâmplat cu domnul Peterson?

Femeia a ridicat încă o dată aproape imperceptibil din umeri.

– Nu știu ce să cred. De aceea am venit la dumneata.

Am dat din cap – cu înțelepciune, speram eu – apoi mi-am ridicat pipa și mi-am făcut de lucru cu ea, tasând restul de tutun și așa mai departe. O pipă e un obiect foarte util când vrei să pari gânditor și profund.

– Pot să știu, am zis, de ce ați așteptat așa mult înainte să veniți la mine?

– A fost prea mult? Am tot sperat că voi primi vești de la el, că telefonul va suna într-o zi și că avea să-mi vorbească din Mexic sau din altă parte.

– De ce s-ar afla în Mexic?

– Atunci din Franța, de pe Coasta de Azur. Ori dintr-un loc mai exotic – Moscova, poate, Shanghai, nu știu. Lui Nico îi plăcea să călătorească. Îi potolea neliniștea.

Clienta s-a dat un pic mai aproape, arătând o fărâmbă de nerăbdare.

– Acceptați cazul, domnule Marlowe?

– Voi face tot ce-mi stă în putință, am replicat. Dar hai să nu-l numim caz deocamdată.

– Care vă sunt condițiile?

– Cele obișnuite.

– Nu pot spune că le cunosc.

Nici nu mă gândisem că le-ar ști.

– O sută de dolari avans și douăzeci și cinci pe zi plus cheltuieli în timpul investigației.

– Cât timp va dura investigația?

– Și asta depinde.

A tăcut un moment, iar ochii ei m-au privit iar ca și cum m-ar fi măsurat, făcându-mă să mă foiesc puțin.

– Nu m-ați întrebat nimic despre mine, a remarcat.

– Încercam să-mi dau seama pe ocolite.

– Ei bine, dați-mi voie să vă scutesc de un efort. Numele meu de față e Langrishe. Ați auzit de Langrishe Frangrances, Inc.?

– Bineînțeles, am spus. Compania de parfumuri.

– Mama mea e Dorothea Langrishe. Era văduvă când a venit din Irlanda, aducându-mă cu ea și a deschis afacerea aici, în Los Angeles. Dacă ați auzit de ea, atunci știți cât succes a avut. Eu lucrez pentru ea – sau cu ea, așa cum preferă să zică. Rezultatul e că sunt destul de bogată. Vreau să-l găsiți pe Nico Peterson pentru mine. E un amărât, dar e al meu. Voi plăti oricât.

M-am gândit să mă joc iar cu pipa, dar am considerat că ar fi fost cam evident a doua oară. În schimb, i-am întors privirea, golindu-mi ochii de expresie.

– Cum am spus, doamnă Cavendish – o sută, bani jos, și douăzeci și cinci pe zi, plus cheltuieli. Pentru mine, toate cazurile sunt speciale.

Ea a zâmbit ținându-și buzele.

– Credeam că nu-l veți numi caz încă.

Am lăsat-o să se bucure de acea mică victorie. Am tras un sertar, am scos un contract standard și l-am împins pe masă, spre ea, cu vârful degetului.

– Luați asta cu dumneavoastră, citiți-l și dacă sunteți de acord cu termenii, semnați-l și aduceți-mi-l înapoi. Între timp, dați-mi adresa și numărul de telefon al domnului Peterson. Și, de asemenea, orice altă informație care considerați că mi-ar fi de ajutor.

Femeia a privit o vreme contractul, de parcă ar fi încercat să decidă dacă să-l ia sau să mi-l arunce în față. În cele din urmă, ea l-a ridicat, l-a împăturit cu grijă și l-a așezat în geantă.

– Are o casă în West Hollywood, în apropiere de bulevardul Bay City, a zis.

Clienta și-a deschis iar poșeta și a scos un carnetel îmbrăcat în piele și un stilou subțire, placat cu aur. A scris repede în carnet, apoi a rupt foaia și mi-a dat-o.

– Strada Napier, a spus. Fiți atent când o căutați, să nu treceți pe lângă ea. O puteți rata ușor. Nico preferă zonele izolate.

– Asta pentru că e așa timid, am spus.

Femeia s-a ridicat, în timp ce eu eram tot așezat. I-am adulmecat iar parfumul. Nu era Chanel no. 5,

ci Langrishe. Cum se numea și ce număr avea, urma să descopăr eu...

– Trebuie să știu cum pot lua legătura și cu dumneavoastră, am adăugat.

Ea a arătat spre hârtia din mâna mea.

– Am trecut acolo și numărul meu de telefon. Sunați-mă oricând e nevoie.

I-am citit adresa: Ocean Heights, numărul 444. Dacă aș fi fost singur, aș fi fluierat. Doar crema societății ajungea să locuiască acolo, pe străzile private spălate direct de valuri.

– Nu vă știu numele, am zis. Adică, numele de botez.

Pentru un motiv sau altul, asta a făcut-o pe femeie să se îmbujoreze puțin și să-și întoarcă privirea în jos, apoi să se uite iar iute la mine.

– Clare, a răspuns. Fără *i*. După ținutul nostru de origine, din Irlanda.

Femeia a făcut o grimasă plictisită.

– Mama e o nostalgică după bătrâna noastră țară.

Am pus pagina de carnețel în portofel, m-am ridicat și am ieșit de după birou. Oricât de înalt ai fi, există femei care te fac să te simți mai scund decât ele. Mă uitam în jos la Clare Cavendish, dar mă simțeam ca și cum aș fi privit, de fapt, în sus. Mi-a întins mâna, iar eu i-am strâns-o. Prima atingere dintre doi oameni, oricând de scurtă ar fi ea, e foarte importantă.

Am condus-o la lift, unde mi-a aruncat un ultim zâmbet zgârcit și apoi a plecat.

Înapoi în biroul meu, mi-am reluat locul de la fereastră. Domnișoara Remington încă bătea la mașina de scris, ca o fată vrednică ce era. Am încercat să o determin cu puterea minții să se uite la mine, dar în zadar. Și, oricum, ce-aș fi făcut atunci, aș fi dat din mână ca un tăntălău?

M-am gândit la Clare Cavendish. Ceva nu era curat. Ca detectiv, nu sunt complet necunoscut, dar de ce m-ar fi ales pe mine fiica Dorotheei Langrishe din Ocean Heights, care cunoștea mulți alți oameni de ispravă? Și de ce se încurcase, din capul locului, cu Nico Peterson care, conform descrierii ei, se dovedise a fi doar un vagabond de doi lei, îmbrăcat la patru ace? Erau niște întrebări lungi și complicate și mi-era greu să mă concentrez asupra lor în timp ce-mi aminteam ochii candidi ai Clarei Cavendish și sclipirea amuzată și atotștiutoare dinăuntrul lor.

Când m-am întors, am văzut porttigaretul pe colțul mesei, acolo unde-l lăsase. Ebonita avea același luciu negru ca al irișilor ei. Uitase să-mi plătească și onorariul. Dar nu părea să conteze.

2

Doamna Cavendish avusese dreptate: strada Napier nu era deloc la vedere, însă eu am zărit-o la timp și am virat în dreptul ei, direct de pe bulevard. Drumul urca ușor, îndreptându-se spre dealurile ce se ridicau învăluite de o ceață albăstruie tocmai în capăt. Am condus lent, trecând în revistă numerele caselor. Locuința lui Peterson aducea puțin cu o casă a ceaiului japoneză sau cu ceea ce credeam eu că ar fi o casă a ceaiului. Nu avea decât un etaj și era construită din lemn de pin roșcat închis, cu o verandă rotundă ce-i da ocol, și un acoperiș din țiglă, înălțat pe patru pante

abrupte, ce se uneau la mijloc, acolo unde se afla o giruetă. Ferestrele erau înguste, iar storurile erau trase. Absolut totul îmi spunea că nimeni nu mai locuia acolo de ceva timp, deși ziarele nu se mai adunaseră. Am parcat mașina și am urcat cele trei trepte de lemn ale verandei. Zidurile bătute de soare emanau un miros uleios de creozot. Am apăsat soneria, însă nu s-a auzit nimic dinăuntru, așa că am încercat ciocănelul. O casă goală înghite într-un fel aparte sunetele, ca un izvor secătuit ce sughează apa. Am aruncat un ochi prin pătratul de sticlă din ușă, încercând să disting ceva prin perdeaua de dantelă ce-l acoperea. Nu puteam vedea prea multe – doar o sufragerie obișnuită, cu obiecte obișnuite.

O voce mi-a vorbit din spate.

– Nu-i acasă, frate.

M-am întors. Era un bărbat în vârstă, în salopetă albastră, spălăcită și cu o cămașă fără guler. Capul lui avea forma unei coji de alună; un craniu mare și o bărbie mică, pomeți ascuțiți și o gură știrbă ce stătea nițel deschisă. Pe maxilarul lui se vedea barba argintie nerasă de vreo săptămână, iar vârfurile țepilor luceau în soare. Un fel de Gabby Hayes ² îmbătrânit urât. Un ochi era închis, iar pe celălalt îl ținea mijit spre mine, mișcându-și falca de jos încet, dintr-o parte în cealaltă, ca o vacă ce rumegă un cocoloș de fân.

– Îl caut pe domnul Peterson, am zis.

Omul și-a întors capul într-o parte și a scuipat uscat.

– Iar eu ți-am zis că nu e.

Am coborât. Am observat că omul șovăia ușor, întrebându-se cine eram și câte necazuri aduceam.

Mi-am scos țigările și i-am oferit una. A luat-o entuziasmat și și-a fixat-o pe buza de jos. Am aprins un chibrit pe unghia degetului mare și i-am întins focul.

Un greier a sărit din ierburile uscate de lângă noi, ca un clovn expulzat dintr-un tun. Soarele ardea și în aer se simțea o briză fierbinte și uscată. Mă bucuram că-mi luasem pălărie. Bătrânul avea capul gol, dar nu părea să bage de seamă căldura. A tras tutun adânc în piept și a dat afară câteva rotocoale cenușii.

Am aruncat restul de chibrit ars în iarbă.

– Nu trebuia să faci aia, a zis omul. Dacă începe un incendiu aici, arde toată partea de vest a Hollywoodului.

– Îl cunoști pe domnul Peterson? am întrebat.

– Sigur că da.

Omul a făcut un semn în spate, spre o baracă dărăpănată de pe cealaltă parte a străzii.

– Acolo stau eu. Mă vizita din când în când, ca să-și mai treacă ziua, să-mi mai dea o țigară.

– De cât timp lipsește?

– Păi, să vedem.

Bărbatul s-a gândit, mijindu-și și mai mult ochii.

– Cred că ultima dată l-am văzut acum șase ori șapte săptămâni.

– Presupun că nu a spus încotro avea de gând să plece.

Omul a ridicat din umeri.

– Nici măcar nu l-am văzut plecând. Dar într-o zi mi-am dat seama că dispăruse.

– Cum?

Moșul m-a scrutat cu privirea și a clătinat din cap, ca și cum i-ar fi intrat apă în urechi.

– Cum ce?

– Cum ai știut că dispăruse?

– Păi, nu mai era aici, atâta tot.

Omul a făcut o pauză.

– Ești copoi?

– Aproximativ.

– Cum adică?

– Detectiv particular.

Omul a chicotit, gâjâind.

– Un detectiv particular nu seamănă cu un polițai decât în visele tale.

Am oftat. Când aud că ești particular, cred că-ți pot spune orice. Presupun că au dreptate. Bătrânul rânjea către mine, încrezut ca o găină care tocmai a făcut un ou.

M-am uitat în susul și în josul străzii. Restaurantul lui Joe. Spălătoriile Kwik Kleen. Un magazin cu produse cosmetice, unde un mecanic meșterea ceva în măruntaiele unui Chevy foarte paradit. Mi-am imaginat-o pe Clare Cavendish coborând dintr-o mașină sport, foarte joasă și strâmbând din nas la acea priveliște.

– Ce fel de oameni aducea pe aici? am zis.

– Oameni?

– Prieteni. Amici de băutură. Asociați din lumea filmului.

– Filme?

Începea să aducă puțin cu Little Sir Echo [3](#).

– Dar fete? am întrebat. Avea vreo iubită?

Asta a stârnit un hohot de râs. Nu era un sunet plăcut.

– Vreo? a croncănit el. Ascultă, domnu', tipul ăla avea mai multe gagici decât idei despre ce ar fi putut face cu ele. Aproape în fiecare noapte venea acasă cu alta.

– Atunci înseamnă că i-ai urmărit îndeaproape venirile și plecările de acasă.

– L-am văzut, atâta tot, a răspuns pe un ton defensiv, supărat. Mă trezeau cu tărăboiul pe care-l făceau. Una a scăpat o sticlă pe alee într-o noapte – cred că era șampanie. Parcă a fost o explozie. Tipa a râs numai.

– Vecinii nu s-au plâns din cauza trăsnelor ăstora?

Omul s-a uitat la mine a milă.

– Care vecini? a întrebat el cu dispreț.

Am dat din cap că am înțeles. Soarele tot ardea. Am scos o batistă și mi-am tamponat ceafa. Prin locurile astea sunt zile în toiul verii când soarele te sleiește ca o gorilă ce decojește o banană.

– Păi, merci oricum, am spus și am dat să trec pe lângă el.

Aerul făcea valuri deasupra plafonului mașinii mele. Mă gândeam la cât de fierbinte trebuie să fi fost volanul. Câteodată îmi zic că mă voi muta în Anglia, unde se zice că ar fi răcoare chiar și în zile aprige de vară.

– Nu ești primul care întreabă de el, a adăugat moșul, în spatele meu.

M-am întors.

– Zău?

– Au venit vreo doi mexicani săptămâna trecută.

– Mexicani?

– Așa am zis și eu. Doi. Erau gătiți, dar un mexican la costum cu cravată tot mexican rămâne, nu?

Soarele îmi încălzise spatele, iar acum îmi încingea fața. Îmi simțeam buza superioară umezindu-se.

– Ai vorbit cu ei? am întrebat.

– Nu. Au plecat cu o mașină din care nu am mai văzut până acum; pesemne că era făcută la ei, acolo. Înaltă și lată ca fundația unui depozit și cu un plafon din pânză, cu găuri în el.

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum două-trei zile. Au dat ocol pe aici o vreme, s-au uitat pe fereastră ca și tine, apoi s-au suit în mașină și-au întins-o.

– Nu mai spune.

Omul mi-a aruncat o privire încruntată, apoi a tras aer pe nări.

M-am întors din nou și m-am îndreptat spre mașina mea încinsă. Moșul a vorbit iar.

– Crezi că se mai întoarce?

M-am oprit din nou. Mă simțeam ca invitatul de la nuntă, ce încerca să se descotorosească de Bătrânul marinar ⁴.

– Mă îndoiesc, am răspuns.

Omul a pufăit iar pe nas.

– Păi, presupun că nu prea îi duce nimeni dorul. Mie îmi plăcea, totuși.

Fumase țigara până la milimetru, iar acum aruncase mukul în iarbă.

– Nu trebuia să faci așa ceva, am zis.

Am rămas surprins că pielea de pe degetele mele nu a sfârâit când am atins volanul.

3

În loc să mă întorc la birou, am dat o tură pe la Bodega lui Barney ca să-mi torn ceva rece în gâtlej. Bodega avea un aer prea evident boem pentru gusturile mele – prea mulți tipi cu „artist“ scris în frunte. Pancarta veche cu „Poponarilor – afară!“ atârna încă în spatele barului. Un alt lucru pe care-l observasem în legătură cu oamenii de la Barney era ortografia care lăsa de dorit. Barney pesemne că se gândise la un cuvânt cu un singur „g“, precum „bigot“. Însă barmanul era un băiat de treabă care-mi ascultase tolerant bombănelile din nopțile târzii de mai multe ori decât îmi puteam

aduce eu aminte. Își spunea Travis, dar n-aș fi putut spune dacă acela era numele lui de botez sau de familie. Era un tip masiv, cu brațe păroase și un tatuaj complicat pe bicepsul stâng, reprezentând o ancoră albastră înfășurată în trandafiri roșii. Dar mă îndoiesc că era marinar. Era foarte popular printre „poponarii“ care, în ciuda avertismentului, continuau să vină acolo – poate tocmai din cauza avertismentului. Omul obișnuia să îmi spună o poveste amuzantă despre Errol Flynn și o chestie pe care o făcuse la bar într-o noapte cu un șarpe pe care-l ținea într-o cutie din bambus, dar nu-mi aduc aminte poanta.

M-am așezat pe scaun și am comandat o bere mexicană. Pe bar se găsea un castron cu ouă fierte tari; am luat unul și l-am mâncat cu multă sare. Sarea și uscăciunea gălbenușului mi-au lăsat limba ca o bucată de cretă, așa că am mai cerut un rând de Tecate. Era o seară leneșă și înăuntru se aflau puțini clienți. Nefiind cel mai prietenos om de pe lume, Travis înclinase aproape imperceptibil din cap când intrasem în local. Mă întrebam dacă îmi știe măcar numele. Probabil că nu. Știa ce meserie am, de asta eram destul de sigur, deși nu-mi aduceam aminte să i-o fi spus vreodată. Când nu era aglomerat, omul avea un fel al lui aparte de a sta cu mâinile îndepărtate, pe bar și cu țeasta lui mare și pătrătoasă aplecată, uitându-se prin ușa deschisă în stradă, cu o privire pierdută, ca și cum și-ar fi amintit de o dragoste pierdută sau de o bătaie câștigată cândva demult. Nu prea vorbea. Era ori prostănac, ori foarte înțelept, nu puteam să mă hotărăsc. În orice caz, mie îmi plăcea.

L-am întrebat dacă îl cunoaște pe Peterson. Nu credeam că bodega lui Barney era genul de loc frecventat de Peterson, dar m-am gândit că merita oricum să încerc.

– Locuiește pe Napier, am zis. Sau locuia, până de curând.

Travis a revenit ușor din gândurile în care se rătăcise.

– Nico Peterson? a întrebat. Sigur că-l știu. Mai venea pe aici în timpul după-amiezilor, bea o bere și mânca un ou, la fel ca tine.

Asta era a doua oară când cineva făcuse o legătură între mine și Peterson – Clare Cavendish zisese că era înalt ca mine – și oricât de vagă ar fi fost asemănarea, mie nu-mi făcea plăcere.

– Cum e tipul? am vrut să știu.

Travis a ridicat din umerii musculoși. Purta o bluză strâmtă și neagră din care gâtul lui scurt și gros ieșea ca un hidrant.

– Genu’ playboy, a spus. Sau cel puțin așa se prezintă. Un bărbat pe placul femeilor, cu mustața aia și cu părul uns, pieptănat frumos vălurit. Și amuzant – le făcea mereu să râdă.

– Își aducea iubitele aici?

Travis a perceput scepticismul din vocea mea; bodega lui Barney nu era tocmai genul de loc în care să le vrăjești pe doamne.

– Din când în când, a răspuns, zâmbind pe jumătate ironic.

– Una dintre ele era cumva înăltuță, blondă, cu ochi negri, cu o gură demnă de reținut?

Travis mi-a adresat iar zâmbetul lui rezervat.

– Ar putea fi oricare dintre ele.

– Are un aer aparte cea despre care povestesc. Vorbește frumos și e foarte elegantă – probabil prea elegantă pentru Peterson.

– Scuze. Când sunt așa frumoase cum o descrii pe asta, încerc să nu mă uit prea îndeaproape. Îmi distrag atenția.

Travis era un adevărat profesionist. Dar m-am gândit atunci că poate avea motivele lui, personale, pentru care nu băga în seamă femeile și pentru care nu-i plăcea prea mult semnul din spatele barului...

– Când a fost aici ultima oară? am întrebat.

– Nu l-am mai văzut de ceva vreme.

– Ceva vreme însemnând... cât?

– Vreo două luni. De ce? A dispărut?

– Se pare că s-a cărat pe undeva.

În ochii lui Travis s-a aprins o lumini]ă jucăușă.

– Și asta e acum o infrațiune?

Mi-am studiat paharul de bere, învârtindu-l.

– Îl caută cineva, am spus.

– Femeia cu gura memorabilă?

Am dat din cap. Cum ziceam, îmi plăcea Travis. În ciuda dimensiunilor lui de uriaș, în ființa lui exista ceva curat și la locul lui, ceva suplu și potrivit; poate lucrase, totuși, pe mare. Nu simțisem niciodată că ar fi un moment potrivit să întreb.

– Am fost la el acasă, am adăugat. Nu am găsit nimic.

Un client făcea semn de la celălalt capăt al barului, iar Travis a plecat într-acolo, să-l servească. Am rămas așezat și am meditat la una și la alta. De exemplu, de ce era prima gură de bere întotdeauna mult mai bună decât a doua? Ăsta era genul de speculație filosofică spre care aveam înclinație, de unde și reputația mea de detectiv inteligent. M-am gândit un pic și la Clare Cavendish, dar, așa cum spusese și Travis, mi-am dat seama că îmi distrăgea atenția și m-am întors la chestiunea berii. Poate că temperatura era răspunsul pe care-l căutam. Nu că a doua înghițitură ar fi fost mai caldă, însă odată ce gura fusese limpezită de primul val rece, știa ce să aștepte a doua oară, așa că-și regla percepțiile, iar elementul de surpriză dispărea, știrbind, în consecință, și din plăcere. Hm! Părea o explicație rezonabilă, dar era oare suficient de exhaustivă ca să mulțumească un maniac ca mine?

Apoi s-a întors Travis și am putut să-mi scot tichia de gânditor.

– Tocmai mi-am dat seama că nu ești primul care întreabă de prietenul nostru, Peterson, a zis el.

– Zău?

– Acum o săptămână sau două au trecut pe aici vreo doi mexicani care m-au întrebat dacă îl cunosc.

Aceiași oameni, fără îndoială, în mașina cu găuri în plafon.

– Ce fel de mexicani? am întrebat.

Travis mi-a aruncat un soi de zâmbet meditativ.

– Mexiani, pur și simplu, a spus. Păreau afaceriști.

Afaceriști. Da, sigur. Ca omul meu din New York, cu ghiulul pe degetul mic.

– Ți-au spus de ce îl căutau?

– Nu. Au întrebat doar dacă e client al localului, când a fost pe aici ultima oară și așa mai departe. Nu le-am putut da mai multe informații decât ți-am dat și ție. Nu le-a îmbunătățit deloc starea de spirit.

– Niște tipi cam închiși, nu?

– Știi cum sunt mexicanii.

– Da – nu-s cel mai ușor de citit oameni de pe lume. Au stat mult?

Travis a arătat spre paharul meu.

– Unul a băut o bere, celălalt un pahar cu apă. Mi-au lăsat impresia că sunt într-o misiune.

– Ei? Ce fel de misiune?

Travis a contemplat tavanul un moment.

– N-aș putea spune. Dar aveau o privire serioasă, care le făcea ochii să sticlească – știi ce vreau să zic?

Nu pricepeam, dar am dat din cap oricum.

– Crezi că misiunea asta ar putea avea consecințe grave asupra domnului Peterson?

– Mda, a zis Travis. Unul dintre ei se tot juca cu un pistol de șase, cu mâner perlat, în timp ce partenerul lui se tot scobea în dinți cu cuțitul.

Nu l-aș fi crezut pe Travis un tip sarcastic.

– E, totuși, amuzant, am spus. Peterson nu pare genul de tip care să se încurce cumva cu niște afaceriști mexicani.

– Există multe oportunități la sud de graniță.

– Ai dreptate, sunt.

Travis mi-a ridicat paharul hol.

– Încă una?

– Nu, mersi, am spus. Nu vreau s-o iau razna.

Am plătit, m-am dat jos de pe scaunul înalt și am ieșit afară. Era puțin mai răcoare acum, dar în aer mirosea a gaze de eșapament, iar încordarea zilei îmi scrâșnea parcă între dinți. Îi lăsasem lui Travis cartea mea de vizită și-l rugasem să mă sune dacă avea vreo veste despre Peterson. N-aveam de gând să aștept lângă telefon, dar cel puțin acum Travis știa cum mă cheamă.

Am condus până acasă. Luminile clădirilor de pe dealuri se aprindeau, făcând să pară că era o oră mai înaintată decât în realitate. O lună ca o seceră atârna jos, la orizont, învăluită într-o ceață albăstruie ca noroiul. Locuiam încă în Laurel Canyon. Proprietăreasa plecase într-o vizită îndelungată la fiica ei rămasă văduvă, în Idaho și hotărâse să rămână acolo – probabil pentru cartofi. Îmi scrisese să mă anunțe că mă puteam folosi de casă cât timp doream. Mă simțeam destul de confortabil instalat în locuința de pe Yucca Avenue, în cuibul din coasa dealului, cu eucaliptii de peste stradă. Nu știam cum să reacționez. Chiar îmi doream să îmi petrec tot restul vieții într-o casă închiriată, în care singurele lucruri pe care le puteam numi ca ale mele erau un ibric de cafea și un set de șah, uzat, din fildes? Exista o femeie ce-

și dorea să-i fiu soț și să mă scoată din toate astea, o femeie frumoasă, precum Clare Cavendish și la fel de bogată ca ea. Dar mă simțeam tentat să nu mă leg încă la cap și să-mi păstrez libertatea, deși nu era așa pe de-a-ntregul. Yucca Avenue nu e tocmai Parisul, locul în care sărmana fetișcană bogată își trata inimioara rănită ultima dată când vorbisem cu ea.

Casa era suficient de mare pentru mine, dar în anumite seri, ca cea despre care vorbesc acum, mi se părea că seamănă cu gaura Iepurelui Alb. Am fiert un ibric de cafea tare și am băut o ceașcă, apoi m-am învățat o vreme prin sufragerie încercând să nu mă izbesc de pereți. Apoi am mai băut o ceașcă și am fumat altă țigară, ignorând noaptea albăstruie ce învăluisese fereastra. M-am gândit să încep un joc cu una dintre deschiderile mai puțin înfricoșătoare ale lui Alekhine și să văd încotro puteam evolua, dar nu prea aveam chef. Nu sunt un monstru al șahului, însă îmi plac jocul, concentrarea rece, eleganța chibzuielii pe care o necesită.

Afacerea Peterson mă preocupa, sau cel puțin acea parte ce o implica pe Clare Cavendish. Eram convins că exista ceva dubios în abordarea ei. N-aș fi putut spune de ce, dar aveam sentimentul clar că mi se întinsese o cursă. O femeie frumoasă nu intră pur și simplu din stradă și te roagă să-i găsești iubitul dispărut; nu așa se întâmplă asemenea lucruri. Dar oare cum altfel ar fi trebuit să fie? Din câte știam eu existau birouri ca al meu în toată țara, în care femei frumoase ar trebui să intre toată ziua-bună ziua și să apeleze la fraieri sărmani ca mine pentru fix același lucru. Mă îndoiam, totuși. În primul rând că țara nu se putea mândri cu atâtea tipe precum Clare Cavendish. De fapt, mă îndoiam că ar mai exista măcar una ca ea. Și cum de se încurcase cu un ratat ca Peterson? Și-apoi, dacă se încurcase, cum se făcea nu era nici măcar un pic

jenată să se arunce la picioarele – eram pe cale a gândi „în brațele“, dar m-am oprit la timp – unui detectiv particular și să-l implor să-i găsească păsăroiul zburat din cuib? Bine, nu mă implorase.

Am hotărât că dimineață aveam să investighez puțin povestea doamnei Clare Cavendish, născută Langrishe. Până una-alta, aveam să mă mulțumesc cu un telefon dat sergentului Joe Green de la Biroul Central de Omucideri. Joe visase la un moment dat să mă scoată complice la o crimă de gradul întâi; asta creează o legătură aparte între doi oameni. Totuși, n-aș zice că Joe mi-era prieten – mai degrabă o cunoștință îndepărtată. Când a răspuns, i-am zis că eram impresionat de faptul că lucra așa târziu, însă Joe n-a făcut decât să respire greu în receptor și m-a întrebat ce voiam. I-am dat numele, numărul de telefon și adresa lui Nico Peterson. Niciuna dintre informații nu-i era cunoscută.

– Cine este tipul? a întrebat el acru. Vreun crai implicat într-unul din cazurile tale de divorț?

– Știi că nu mă ocup de divorțuri, sergent, am spus, vorbind pe un ton relaxat.

Joe avea un temperament imprevizibil.

– E doar unu de care încerc să dau.

– Ai adresa lui, nu? De ce nu-i bați la ușă?

– Am bătut. Nu e nimeni acasă. Și nu a mai fost de ceva timp.

Joe a mai răsuflat de câteva ori. Mi s-a năzărit să-i spun că n-ar fi trebuit să mai fumeze așa mult, dar m-am răzgândit.

– Care e relația ta cu el? m-a întrebat.

– O prietenă de-ale lui ar vrea să știe încotro s-a îndreptat.

Omul a scos un sunet care semăna pe jumătate cu un sforăit, iar pe jumătate cu un chicot.

– Mie mi se pare că e caz de divorț.

Ești setat pe o idee fixă, Joe Green, mi-am spus doar mie. Iar lui i-am repetat că nu mă ocupam de așa ceva și că ce-i povestisem n-avea nicio legătură cu divorțul.

– Vrea doar să știe unde e, am adăugat. E o sentimentală.

– Cine-i dama asta?

– Știi că n-am să-ți zic, Joe. Nu s-a comis nicio infracțiune. E o chestiune intimă.

L-am auzit aprinzând un chibrit, trăgând din țigară și suflând fumul afară.

– O să mă uit prin dosare, a spus el, în cele din urmă.

Joe se plictisea. Nici chiar povestea unei femei și a iubitului ei dispărut nu-i putea reține prea mult interesul lui epuizat. Joe era un polițist bun, dar de prea multă vreme în meserie, iar puterea lui de concentrare se diluase. Mi-a spus că mă sună, eu i-am mulțumit și am închis.

Mi-a telefonat la opt, a doua zi, dimineața, în timp ce prăjeam niște bucățele apetisante de bacon canadian, ce mergeau cu pâine prăjită și ouă. Eram tocmai pe cale să-i spun iar că sunt impresionat de orele la care lucrează, însă Joe m-a întrerupt. În timp ce vorbea, eu stăteam lângă plită, cu

receptorul telefonului din perete în mână, privind o păsărică maro ce-și luase zborul dintre crengile tufei de tecoma din fața ferestrei, chiar deasupra chiuvetei. Sunt momente în care totul pare să înghețe, ca și cum cineva tocmai a făcut o fotografie.

– Tipul de care mă întrebai, a spus Joe. Sper că prietenei ăleia ale tale îi vine bine negrul.

Green și-a dres glasul zgomotos.

– E mort. A murit pe..., l-am auzit răsfoind niște hârtii. Nouăsprezece aprilie, la Palisades, aproape de clubul de acolo, cum i-o fi zicând. Un accident de mașină neraportat. Lovit și fugit de la fața locului... E la Woodlawn. Am și numărul parcelei, dacă vrea să-l viziteze.

4

Nu știu de ce i se spune Ocean Heights, din moment ce singura chestie la înălțime e prețul întreținerii. Casa nu era deloc așa mare, dacă Palatul Buckingham ți se pare o reședință modestă. I se spunea Cabana Langrishe, deși nu semăna defel cu o cabană. Era făcută din piatră roz și albă, avea turete și turnulețe și un drapel ce fâlfâia mândru într-o bernă de pe acoperiș și vreo mie de ferestre. Mie casa mi se părea destul de urâtă, dar nu-s vreun expert în arhitectură. Într-o parte se aflau copaci înalți și verzi și m-am gândit că sunt o specie de stejari. Aleea scurtă ducea direct spre un

oval acoperit de pietriș din fața casei, în care ai fi putut parca o trăsură de curse. Mi s-a năzărit atunci că îmi ratasem meseria, dacă simplul fapt de a face doamnele să miroasă frumos îți aducea așa o bogăție.

Pe drum mă gândisem la ce-mi spusese Clare Cavendish în legătură cu pasiunea ei pentru muzică. Nu mă legasem de acea informație, nu o întrebasem ce fel de muzică prefera și nici nu se oferise să-mi spună din proprie inițiativă, iar acest fapt mi se părea acum a fi cumva semnificativ. Adică, mi se părea important că lăsasem subiectul să scape. Nu era cea mai intimă informație pe care mi-ar fi putut-o da, nu e ca și cum am fi vorbit despre numărul ei de la pantofi sau despre ce purta ori nu purta în pat, la culcare. În orice caz, cântărea greu, ca un lucru prețios, o perlă sau un diamant, pe care Clare îl trecuse din palma ei, într-a mea. Iar faptul că preluasem informația fără să fac niciun comentariu, iar femeia fusese mulțumită că tăcusem însemna că aveam o taină, o promisiune ce se prelungea în viitor. Dar apoi am hotărât că toate gândurile mele erau probabil nebunești și că îmi proiectam doar propriile dorințe.

Când parcasem Olds-ul pe pietrișul din fața casei, observasem un bărbat cu o alură de sportiv care se îndrepta spre mine, traversând peluza. Bălăngănea o crosă de golf și reteza florile de margaretă cu ea. Purta pantofi de golf în două nuanțe și o cămașă albă de mătase, cu un guler moale. Și părul lui negru era la fel de moale, iar o parte a lui îi cădea deasupra frunții astfel că și-l tot îndepărta, energic, din ochi cu mâna palidă și subțire. Pășea cumva săltat, șerpuind un pic ca și cum ar fi avut o slăbiciune undeva în zona genunchilor. Când s-a apropiat, am observat, șocat, că avea ochii migdalați și negri ai Clarei Cavendish – erau prea

frumoși pentru el. Am mai văzut că nu era nici pe departe așa de tânăr pe cât îmi păruse de la distanță. Bănuiam că trecuse de douăzeci și cinci de ani, deși în lumina ce bătea din spatele lui ar fi putut trece drept un puști de nouăsprezece. S-a oprit în fața mea și m-a măsurat din priviri, rânjind vag.

– Ești noul șofer? a întrebat.

– Arăt a șofer?

– Nu știu, a spus. Cum arată șoferii?

– Jambiere, chipiu cu cozoroc lucios, privirea insolentă a proletarului.

– Păi, tu nu ai nici jambiere, nici chipiu.

Tânărul emana, după cum observasem, un miros scump de apă de colonie, de piele și de încă ceva, probabil de șervețele parfumate în care se învelesc ouăle Fabergé. Sau poate că îi plăcea să-și înmoaie degetele în parfumurile cele mai scumpe ale maică-sii. Era un cocon pe cinste, ce să mai!

– Am venit să o văd pe doamna Cavendish, am spus.

– Nu mă-nnebuni!

Băiatul a rânjit.

– Atunci trebuie să fii unul dintre iubiții ei.

– Cum...?

– Robuști, cu ochi albaștri. Dacă stau mai bine să mă gândesc, nu ești nici genul ăla.

Tânărul și-a aruncat privirea într-o parte, spre Olds.

– Ei vin de obicei în coupé-uri roșii – pronunțase cuvântul cu accent franțuzesc – sau în Silver Wraith-ul acela ciudat. Așa că tu cine ești?

Mi-am acordat un moment ca să îmi aprind o țigară. Pentru un motiv sau altul, situația părea să-l amuze pe tânăr și a chicotit iar răutăcios. Râsul suna forțat; vrea așa de mult să pară un tip dur.

– Tu trebuie să fii fratele doamnei Cavendish, am zis.

Tânărul mi-a adresat o privire fixă, teatrală.

– Trebuie?

– Sau în orice caz, o rudă. Care din ele te reprezintă: cățel răsfățat sau oaia neagră?

Băiatul și-a ridicat vârful nasului cu dezgust.

– Numele meu, a început, este Edwards, Everett Edwards. Everett Edwards al Treilea.

– Vrei să zici că au mai fost deja doi ca tine?

S-a îmblânzit un pic și a rânjit, ridicând din umeri ca un băiețandru.

– Un nume stupid, nu-i așa? a zis, mușcându-și buza.

Am dat și eu din umeri.

– Nu putem alege cum suntem botezați.

– Dar tu, ție cum îți zice?

– Marlowe.

– Marlowe? Ca dramaturgul.

Tânărul a luat o poziție melodramatică, aplecat pe o parte, din șold, și arătând spre cer cu o mână tremurătoare.

– „Privește, privește, unde sângele Domnului izvorăște din firmament!“ a strigat el, cu buza de jos fremătândă.

N-am avut decât să zâmbesc.

– Spune-mi unde pot să o găsesc pe sora ta, te rog!

Băiatul și-a lăsat mâna moale și și-a îndreptat trupul în poziția inițială, relaxată.

– E pe aici, pe undeva, a zis. Încearcă în seră. Pe acolo.

Nu-și putea îndepărta din privire uitătura aceea morocănoasă. Era doar un copil mare, răsfățat și plictisit.

– Mersi, Everett al Treilea, am replicat.

În timp ce mă îndepărtam, tânărul m-a strigat din urmă.

– Dacă vinzi asigurări, să știi că-ți pierzi timpul.

A chicotit iar. Speram că, spre binele lui, obiceiul acela era unul de care avea să scape cu timpul – poate când ajungea pe la vreo cincizeci de ani și începea să poarte costume din trei piese și monoclu.

Am pășit pe pietrișul ce-mi scrâșnea sub tălpi și am urmat calea pe care mi-o indicase tânărul, paralel cu o latură a casei. În stânga mea, grădina se întindea mare cam cât un parculeț public, doar că mult mai bine îngrijită. Mirosul dulce al trandafirilor plutea pe o adiere de vânt, alături de

mireasma ierbii proaspăt cosite și de o boare sălcie a oceanului din apropiere. Mă întrebam cum era să trăiești într-un asemenea loc. Mi-am aruncat privirea pe ferestre în timp ce pășeam pe lângă ele. Camerele, atât cât reușeam să văd din ele, erau încăpătoare, luxoase și mobilate impecabil. Dacă voiai să te tolănești în fața televizorului cu un castron de floricele și câteva cutii de bere și să urmărești un meci? Poate că aveau încăperi speciale la subsol pentru asemenea chestii, săli de biliard, de romper sau camere de zi. Bănuiam că în Cabana Langrishe, adevărata viață se petrecea în altă parte.

Sera era o clădire complicată din sticlă curbată și cadre de oțel, anexată în spatele casei, ca o ventuză monstruoasă de două sau trei etaje. Înăuntru se găseau palmieri uriași ce-și presau frunzele grele de panourile de sticlă ca și cum ar fi implorat să fie lăsați afară. Două uși franțuzești stăteau deschise larg, iar în cadrul lor se unduia alene o perdea albă din tifon, agitată de aerul ce adia ușor. În asemenea locuri, vara nu este așa de dură și de crudă ca în oraș; oamenii ăștia au anotimpul lor special. Am pășit peste prag, dând perdeau într-o parte, cu mâna. Înăuntru, aerul era greu și dens și mirosea a om gras ce tocmai făcuse o baie lungă și fierbinte.

La început nu am zărit-o pe Clare Cavendish. Tânăra stătea pe un scăunel delicat, din fier forjat, parțial ascunsă de niște frunze de palmier ce atârnavă, în fața unei mese din același set cu scaunul, notând într-un jurnal ori carnet cu coperte din piele. Am observat că scria cu stiloul. Era îmbrăcată ca pentru un meci de tenis: un tricou cu mânecă scurtă și o fustă minusculă, albă, cu pliuri. Avea șosete până la glezne și pantofi din piele întoarsă, prăfuiți. Părul ei era strâns la spate cu agrafe din ambele părți. Era prima dată când îi zăream urechile. Erau mici, un lucru rar, căci,

după mine, urechile erau doar un pic mai puțin ciudate decât picioarele.

Tânăra m-a auzit apropiindu-mă, iar când s-a uitat în sus, în ochii ei a lucit ceva ce nu am putut desluși pe moment. Surprindere, bineînțeles – nu sunasem ca să-mi anunț vizita –, însă era și altceva. Să fi fost panică, o frică bruscă poate, sau doar nu mă recunoscuse pentru o clipă?

– Bună dimineața, am zis cât am putut de relaxat.

Își închisese carnetul repede, iar acum, mai lent, a potrivit capacul deasupra stiloului și l-a pus pe masă cu o încetineală deliberată, ca un om de stat ce tocmai a terminat de semnat un tratat de pace sau o declarație de război.

– Domnule Marlowe, a spus. M-ați speriat.

– Scuze. Ar fi trebuit să telefonez.

Femeia s-a ridicat și s-a dat un pas înapoi, ca și cum ar fi vrut să pună masa între mine și ea. Avea obraji puțin îmbujorați, ca și cu o zi în urmă. Cei care roșesc ușor au o viață grea, pentru că sunt mereu în pericol să se dea de gol la cea mai mică remarcă. Încă o dată descopeream că îmi venea extrem de greu să nu mă uit la picioarele ei, deși, cumva, am observat că erau subțiri, armonioase și aveau culoarea mierii. Pe masă se afla o cană de cristal cu o băutură de culoarea tutunului, iar Clare a atins mânerul cu vârful unui deget.

– Doriți un ceai rece? a întrebat. Pot să cer un pahar.

– Nu, mulțumesc.

– V-aș oferi ceva mai tare, doar că e cam devreme...

Tânăra a coborât privirea și și-a mușcat buza la fel ca Everett al Treilea.

– Ați înaintat în cercetările dumneavoastră?

– Doamnă Cavendish, cred că ar fi mai bine să luați loc.

Tânăra a scuturat ușor din cap, zâmbind vag.

– Eu nu..., a început ea.

Se uita peste mine.

– Ah, aici erai, dragule, a spus, iar vocea i-a răsunat o idee cam tare, încărcată de o căldură prea forțată.

M-am întors. În prag stătea un bărbat, ținând perdeaua la o parte cu mâna ridicată, iar pentru un moment am avut impresia că, la fel ca Everett al Treilea, omul era pe cale să recite din vreo piesă veche de teatru. În schimb, bărbatul a lăsat perdeaua să cadă și a pășit către noi, zâmbind în gol. Era un tip bine făcut, deloc înalt, puțin crăcănat, cu umeri lați și mâini mari, pătrătoase. Era îmbrăcat în pantaloni crem, de călărie, o cămașă așa de albă că strălucea și o cravată galbenă din mătase, iar în picioare purta cizme din piele de vițel. Alt sportiv. Începea să mi se pară că oamenii ăștia nu faceau altceva acolo decât să practice varii sporturi.

– Cald, a zis el. Al dracului de Cald!

Deocamdată nu-mi aruncase nicio privire. Clare Cavendish s-a întins spre cana cu ceai, dar omul a ajuns acolo primul, a ridicat paharul, l-a umplut pe jumătate și l-a golit dintr-o sorbitură, dându-și capul pe spate. Avea părul moale și drept, în nuanța mai deschisă a scoarței de stejar. Scott

Fitzgerald i-ar fi găsit cu siguranță un loc într-una dintre dramele lui. Dacă mă uitam mai bine, chiar semăna un pic cu Fitzgerald: chipeș, cu un aspect, băiețesc, cu ceva delicat în înfățișare.

Clare Cavendish îl urmărea. Femeia își mușca iar buza. Gura aia a ei era o încoronare a frumuseții.

– Acesta este domnul Marlowe, a zis ea.

Omul s-a prefăcut surprins și s-a uitat într-o parte și-n alta, ținând paharul gol în mână. În cele din urmă m-a găsit cu privirea și s-a încruntat ușor, ca și cum nu m-ar fi remarcat până atunci, de parcă m-aș fi topit printre frunzele de palmier și în sticla lucitoare din jur.

– Domnule Marlowe, a continuat Clare Cavendish, el este soțul meu, Richard Cavendish.

Bărbatul m-a fixat cu o privire în care se amestecau indiferența și disprețul.

– Marlowe, a spus el, analizând numele de parcă ar fi fost o monedă de o valoare neglijabilă.

Zâmbetul lui a devenit și mai luminos.

– De ce nu-ți lași jos pălăria?

Uitasem că o țineam în mână. Am privit în jur. Doamna Cavendish a pășit în față și mi-a luat pălăria, așezând-o pe masă, lângă cana din sticlă. În mijlocul triumphiului format de noi trei, aerul părea să trosnească fără zgomot, ca și cum un curent electric traversa spațiul. Totuși, Cavendish părea să fie cu totul și cu totul relaxat. Bărbatul s-a întors spre soția lui.

– I-ai oferit omului ceva de băut?

Am răspuns înainte ca ea să poată spune ceva:

– Da, mi-a oferit, iar eu am refuzat.

– Ai refuzat, nu?

Cavendish a chicotit.

– Ai auzit, dragă? Domnul a refuzat.

Bărbatul și-a mai turnat un pahar de ceai și l-a băut pe tot, apoi a pus vasul jos, cu o strâmbătură. Am observat că era cu câțiva centimetri mai scund decât soția lui.

– Cu ce afaceri te ocupi, domnule Marlowe? a întrebat.

De data asta, Clare mi-a luat-o înainte.

– Domnul Marlowe găsește lucruri pierdute, a spus.

Cavendish și-a lăsat capul în jos și i-a aruncat femeii o privire răutăcioasă, de jos în sus, împingându-și limba puternic în obraz. Apoi s-a uitat iar la mine.

– Ce fel de lucruri găsești, domnule Marlowe? a întrebat.

– Perle, a replicat repede soția lui, vrând să mi-o ia iar înainte, deși eu nici nu deschisesem gura. Mi-am pierdut colierul pe care mi l-ai dăruit – adică, nu știu unde l-am pus.

Cavendish s-a gândit o clipă, privind acum în podea și zâmbind meditativ.

– Și ce-o să facă, a întrebat, adresându-se nevestii fără să se uite la ea, o să se târască pe jos, prin

dormitor, o să se holbeze sub pat, o să-și bage degetele în găurile de șoarece?

– Dick, a spus Clare, iar în vocea ei se simțea un ton implorator, nu e important, zău.

Omul a privit-o intens.

– Nu e important? Dacă n-aș fi un gentleman, ca domnul Marlowe aici de față, aș fi tentat să-ți spun cât a costat brizbrizul ăla. Bineînțeles – a continuat, întorcându-se spre mine și vorbind brusc tărăgănat – dacă aș zice așa ceva, ți-ar povesti cum, de fapt, banii cu care l-am cumpărat sunt ai ei.

Bărbatul s-a uitat din nou spre soția lui.

– Nu-i așa, scumpo?

Nu exista niciun răspuns pentru o asemenea remarcă, iar femeia s-a mulțumit să se uite la el cu fruntea plecată puțin. Buza ei de sus era nițel bosumflată și pentru o clipă mi s-a părut că o văd așa cum trebuie să fi arătat când era fetiță.

– Munca mea constă în a recrea traseul soției dumneavoastră, am spus pe tonul greoi pe care-l exersasem din greu în toți acei ani petrecuți pe lângă polițiști. Voi verifica locurile prin care a trecut în ultimele zile, magazinele în care a intrat, restaurantele în care a mâncat.

Puteam simți privirea Clarei asupra mea, dar mi-am ținut ochii fixați pe Cavendish, care se uita spre ușă și da lent din cap.

– Corect.

Bărbatul și-a aruncat iar ochii în jur, clipind distrat, a atins marginea paharului gol de pe masă

cu vârful unui deget apoi a pornit agale spre ieșire, fluierând.

Când a plecat, soția lui și cum mine am rămas tăcuți pentru o clipă. Îi puteam auzi respirația. Îmi imaginam plămânii ei umplându-se și golindu-se, rozul lor delicat, caseta fragilă din os alb și lucios. Clare era genul de femeie care te îndemna la asemenea gânduri.

– Mulțumesc, a spus ea, în cele din urmă, abia șoptind.

– Nicio problemă.

Femeia și-a pus mâna ușor pe spătarul scaunului din fier, ca și cum se simțea puțin amețită. Nu se uita la mine.

– Spuneți-mi ce ați aflat.

Aveam nevoie de o țigară, dar am considerat că nu se cădea să o aprind într-o încăpere așa impresionantă, din sticlă. Parcă aș fi fumat într-o catedrală. Nevoia mi-a adus aminte de ce adusesem cu mine. Am scos portțigaretul din ebonită din buzunar și l-am pus pe masă, lângă pălărie.

– L-ați lăsat în biroul meu, am spus.

– Ah, da, desigur! Nu-l folosesc prea des, doar așa, de efect. Eram agitată, că venisem la dumneavoastră.

– M-ați fi putut păcăli cu ușurință.

– Pe mine trebuia să mă păcălesc.

Femeia mă fixa cu privirea.

– Spuneți-mi ce ați descoperit, domnule Marlowe, a repetat ea.

– Nu știu cum să o spun.

M-am uitat la pălăria de pe masă.

– Nico Peterson e mort.

– Știu.

– A murit acum două luni într-un accident nedeclarat...

M-am oprit și am holbat ochii la ea.

– Ce-ați spus?

– Am zis că știu.

Clare mi-a zâmbit, ținându-și capul înclinat într-o parte, în felul ei puțin sardonice, așa cum făcuse cu o zi în urmă, când se așezase în fața biroului meu, cu mânușile împăturite în poală și portțigaretul într-o parte și fără ca soțul ei să o bage în sperieți.

– Poate că dumneavoastră sunteți cel care ar trebui să ia loc, domnule Marlowe.

– Nu înțeleg, am replicat.

– Nu, bineînțeles că nu.

Clare s-a întors într-o parte, a pus mâna pe paharul din care băuse soțul ei, l-a mutat câțiva centimetri mai încolo și apoi l-a adus de unde-l luase, pe inelul umed format de baza lui.

– Îmi pare rău, ar fi trebuit să vă informez.

Mi-am scos țigările – aerul încetase deodată să-mi mai pară sacru.

– Dacă ştiaţi deja că-i mort, atunci de ce aţi mai venit la mine?

Clare s-a întors iar şi m-a privit în tăcere pentru un moment, chibzuind ce şi cum să spună.

– Problema este, domnule Marlowe, că l-am văzut pe stradă acum câteva zile. Nu părea defel mort.

5

Îmi plăcea să stau în aer liber. Adică, îmi plăcea ideea: copacii, iarba, păsările din tufișuri, toate astea. Ba îmi plăcea uneori chiar să le și privesc, de pe autostradă, să zicem, prin parbriz. Ce nu mă încânta era să îmi petrec timpul afară, fără niciun fel de protecție. Atingerea soarelui pe ceafă mă stânjenea – nu doar că mi se făcea cald, dar mă cuprindea îngrijorarea. Pe lângă asta mai era și sentimentul că sunt urmărit de prea mulți ochi, ațintiți asupra mea dintre frunze, printre garduri, din gurile vizuinelor. În copilărie nu mă interesase prea mult natura. Pe străzi hoinărisem eu

ștrengărește și-mi trăisem epifaniile tinereții; nici nu cred că eram în stare să recunosc o narcisă, dacă vedeam vreuna. Așa că atunci când Clare Cavendish mi-a propus să ne plimbăm prin grădină, a trebuit să fac un efort să nu se vadă cât de puțin mă încânta propunerea. Dar bineînțeles că am acceptat. Dacă mi-ar fi cerut să escaladăm Himalaya, mi-aș fi pus o pereche de ghete de munte și aș fi urmat-o.

După ce trăsesse cuiul și-mi aruncase grenada în legătură cu nu atât de mortul domn Peterson, femeia plecase să se schimbe, lăsându-mă lângă unul dintre panourile curbate de sticlă, privind la puful mărunț de spumă albă ce plutea prin aer, dinspre ocean. Pe când se scuza, femeia își așezase delicat trei degete pe încheietura mâinii mele și acolo le mai simțeam și acum. Dacă înainte mă gândisem că era ceva necurat la mijloc, ei bine, de data asta aveam o mie și unul de motive în plus.

După cincisprezece minute sau cam așa ceva și după două țigări, Clare s-a întors îmbrăcată într-un sacou alb din în, cu umeri întăriți și o fustă până la mijlocul gambelor. Poate că era irlandeză, dar avea ținuta și grația distantă a unui trandafir englezesc. Purta pantofi joși, ce mă făceau să par mai înalt decât ea cu câțiva centimentri, însă tot aveam sentimentul că trebuia să-mi ridic privirea ca să o văd. Nu purta bijuterii; nici măcar o verighetă.

A venit, tăcută, prin spatele meu și a spus:

– Probabil că nu vă arde de plimbare, nu-i așa? Dar trebuie să ies – mintea mea lucrează mai bine în aer liber.

Poate că ar fi trebuit să întreb de ce avea nevoie să aibă mintea limpede, dar nu am zis nimic.

Despre terenurile Cabanei Langrishe pot spune doar atât: nu exista ceva mai puțin sălbatic, deși plin de verdeață până peste poate, sau, în orice caz, de plante ce ar fi fost verzi dacă vara nu le-ar fi veștejit aproape pe toate. Am pornit pe o alee acoperită cu prundiș ce se îndepărta în unghi drept de casă și continua dreaptă ca o cale ferată spre un crâng de copaci pe care-l zărisem de pe drum, și, dincolo de ei, spre câteva sclipiri indigo ce trebuie să fi fost, după socotelile mele, oceanul.

– Bun, doamnă Cavendish, am început. Să auzim.

Tonul îmi sunase mai aspru decât intenționasem, iar femeia mi-a aruncat o privire dintr-o parte, îmbujorându-se un pic în felul acela care-mi devenea deja familiar. M-am încruntat și apoi mi-am dres glasul. Mă simțeam ca un puști la prima întâlnire și tot ce făceam părea fals.

Merseserăm deja vreo zece pași când Clare a vorbit, în cele din urmă.

– Nu că e ciudat, a spus, cum recunoști oamenii imediat, indiferent de locul în care te afli sau de circumstanțe? Treci prin aglomerația orei de vârf din gara Union și surprinzi un chip la vreo sută de metri în față sau poate că nu chiar un chip, ci doar umerii cuiva, o înclinare a capului și știi imediat despre cine e vorba, chiar dacă nu ai mai văzut acea persoană de ani de zile. Cum e posibil?

– Presupun că evoluția, am răspuns.

– Evoluția?

– Nevoia de a distinge prietenul de dușman, chiar și în adâncurile pădurii. Suntem conduși de instincte, doamnă Cavendish. Ne credem sofisticăți, dar nu suntem deloc – suntem primitivi.

Clare a râs ușor.

– Ei bine, poate că evoluția ne va ajuta să creștem într-o zi.

– Poate. Dar noi doi sigur nu vom mai fi ca să vedem asta întâmplându-se.

Pentru o clipă, soarele a părut că pălește și am mers amândoi într-o tăcere gravă.

– Sunt frumoși stejarii, am spus, dând din cap spre șirul de arbori din fața noastră.

– Fagi.

– Ah! Fagi, atunci.

– Aduși pe vapor, din Irlanda, dacă vă vine să credeți, acum douăzeci de ani. Când vine vorba de nostalgie, mama nu se zgârcește la nimic. Pe atunci erau doar niște puieți și uită-te acum la ei.

– Da, uită-te la ei.

Aveam iar nevoie de o țigară, însă mediul îmi alunga iar gândul.

– Unde l-ați văzut pe Nico Peterson? am întrebat.

Clare nu a răspuns imediat. Pe când pășea, femeia își privea vârfurile pantofilor ei delicați.

– În San Francisco, a răspuns. Eram acolo cu niște treburi – pentru firmă, știți. Mă aflam pe strada Market, în taxi și iată-l! Mergea pe trotuar în felul acela al lui, grăbit, în drum spre – a râs iar ușor – spre o întâlnire, fără nicio îndoială.

– Când s-a întâmplat asta?

– Să mă gândesc.

Clare a meditat.

– Vinerea trecută.

– Înainte să veniți la mine.

– Bineînțeles.

– Sunteți sigură că era el?

– Oh, da, sunt convinsă.

– Nu ați încercat să vorbiți cu el?

– A dispărut înainte să-mi treacă prin minte ce ar fi fost de făcut. Presupun că aş fi putut să-i cer şoferului să întoarcă maşina, dar strada era aglomerată – ştiți cum e San Francisco – şi n-am crezut că aş avea prea multe şanse să-l mai prind din urmă. În plus, am fost puţin năucită şi nu mai ştiam ce e cu mine.

– Din cauza şocului?

– Nu, a surprizei. Nimic din ce ar fi făcut Nico nu m-ar fi putut şoca.

– Nici chiar să învie din morţi?

– Nici chiar să învie din morţi.

La depărtare, peste pajişte a apărut un călăreţ trecând în galop. Bărbatul a continuat fuga pentru un timp, apoi a încetinit şi a dispărut la adăpostul copacilor.

– Acela era Dick, a explicat. Călare pe Spitfire, favoritul lui.

– Câți cai are?

– Nu ştiu exact. Destul de mulți. Îl țin ocupat.

Mi-am aruncat privirea spre ea și am văzut că gura i se crispase într-un colț.

– Se străduiește cât poate de mult, a zis pe un ton plin de o candoare epuizată. Nu e ușor să fii căsătorit pentru bani, deși toată lumea crede altceva.

– El a știut despre dumneavoastră și Peterson? am întrebat.

– V-am zis. Nu pot spune. Dick îmi ascunde unele lucruri. De-abia dacă îmi dau seama uneori ce gândește, ce știe.

Ajunseserăm în dreptul copacilor. Poteca făcea la stângă, dar, în loc să o urmeze, Clare m-a apucat de cot și m-a condus înainte, în desiş, după cum am impresia că se numește: doar un loc precum Cabana Langrishe mă putea determina să-mi perii vocabularul în căutarea termenilor potriviți. Solul era uscat și prăfos. Deasupra noastră, arborii foşneau sec, şoptit – presupun că se gândeau la ținutul lor natal, unde se spune că aerul e mereu umed, iar ploaia cade cu ușurința unei amintiri.

– Spuneți-mi despre dumneavoastră și domnul Peterson, am zis.

Femeia privea terenul denivelat, pășind cu grijă.

– Sunt foarte puține lucruri de spus, a replicat. Adevărul e că aproape îl uitasem. Adică, aproape că încetasem să mi-l mai amintesc sau să îmi mai fie dor de el. Nu am avut o relație foarte strânsă cât trăia – când eram împreună, vreau să zic.

– Unde v-ați întâlnit?

– V-am spus – la Clubul Cahuilla. Apoi l-am văzut iar, câteva săptămâni mai târziu, în Acapulco.

Atunci s-a întâmplat să – obrajii i s-au înroșit iar ușor – știți.

Nu știam, dar aș fi putut ghici.

– De ce în Acapulco?

– De ce nu? E una dintre destinațiile preferate. Genul de loc în care ar merge Nico.

– Și al dumneavoastră nu?

Femeia a ridicat din umeri.

– Puține locuri sunt pe placul meu, domnule Marlowe. Mă plictisesc ușor.

– Și totuși, ați mers.

Am încercat să-mi ascund acreala din glas, dar nu am reușit.

– Știți, nu trebuie să mă disprețuiți, a spus ea pe un ton care se voia jucăuș.

Pentru un moment m-am simțit ușor amețit, ca atunci când ești tânăr și o fată spune ceva ce-ți dă de bănuț că ar fi interesată de tine. Mi-am imaginat-o în Mexic, pe plajă, într-un costum întreg, întinsă pe un șezlong sub o umbrelă, cu o carte alături, și pe Peterson trecând pe lângă ea și oprindu-se, prefăcându-se surprins să o vadă, oferindu-se să-i aducă o băutură rece de la tipul cu sombrero ce vinde răcoritoare la o tarabă de sub palmierii din spatele plajei. Și chiar în acel moment, pe când ieșeam din crâng, ca și cum gândurile mele îl chemaseră, s-a ivit oceanul, cu valurile lui lunguiete și leneșe ce se rostogoleau spre țărm, sitarii agitați și un furnal ce fumega la orizont, lăsând în aer o dâră de vapori albi, încremeniți. Clare Cavendish a oftat și, fără să pară

conștientă de ceea ce făcea, și-a încolăcit brațul de al meu.

– O, Doamne! a exclamat, cu o vibrație fierbinte bruscă în glas. Cât îmi place locul ăsta!

Ieșisem dintre copaci, direct pe plajă. Nisipul era bătătorit și nu era dificil să mergi pe el. Știam cât de nelalocul meu trebuie să fi arătat, în costumul meu închis la culoare și cu pălărie. Clare m-a oprit și s-a sprijinit de antebrațul meu pe când s-a aplecat ca să-și scoată pantofii. M-am gândit la ce s-ar fi întâmplat dacă-și pierdea echilibrul și cădea pe mine, astfel că ar fi trebuit să o prind în leagănul brațului meu. Era genul de idee stupidă ce i se năzare unui bărbat în asemenea ocazii. Am mers mai departe. Femeia și-a prins iar brațul de al meu. Își ținea pantofii în cealaltă mână, atârnați de două degete. Ar fi trebuit să se audă muzică, un scrâșnet vâscos de viori și un tip al cărui nume se termină în vocală, fredonând despre mare, despre nisip, despre vântul de vară și despre *tine*...

– Cine m-a recomandat? am întrebat.

Nu eram cu adevărat interesat, dar voiam să mai vorbesc o vreme și despre altceva decât Nico Peterson.

– Un prieten.

– Da, mi-ați spus – dar ce prieten?

Clare și-a mușcat din nou buza.

– Cineva pe care o cunoașteți destul de bine, de fapt.

– Zău?

– Linda Loring.

Numele ei m-a izbit ca un fulger.

– O cunoașteți pe Linda Loring? am întrebat, încercând să nu par foarte surprins – încercând, de fapt, să nu par nicicum. Cum?

– Ei, diverse ocazii. Lumea noastră e restrânsă, domnule Marlowe.

– Vă referiți la lumea celor bogați?

Oare roșea din nou? Bingo!

– Da, a spus. Presupun că la asta m-am referit.

A făcut o pauză.

– Nu pot schimba faptul că am bani.

– Nu e treaba mea să învinovățesc pe cineva, am spus, un pic cam repede.

Clare a zâmbit și s-a uitat în ochii mei dintr-o parte.

– Am crezut că exact cu asta vă ocupați, a remarcat.

Mintea mea era încă la Linda Loring. Un fluture de mărimea unui pui bătea din aripi undeva în zona diafragmei mele.

– Am crezut că Linda e în Paris.

– Este. Am vorbit cu ea la telefon. Ne sunăm din când în când.

– Să vă mai puneți la curent cu ultima bârfă, presupun.

Ea a zâmbit și mi-a presat brațul de coasta ei cu reproș.

– Cam așa.

Am ajuns la un soi de adăpost, asemănător unei stații de autobuz acoperite, ce se ridica la marginea întinderii de nisip moale, acolo unde plaja se contopea cu dunele joase. Înăuntru se afla o bancă făcută din câteva scânduri tăiate grosolan, tocite bine de vântul sărat.

– Să ne așezăm o clipă, a propus Clare.

Era plăcut acolo, la umbră, în răcoarea brizei ce bătea dinspre apă.

– Asta trebuie să fie o plajă privată, am presupus.

– Da, chiar este. Cum ați ghicit?

Știam, pentru că, dacă ar fi fost public, un adăpost ca acela ar fi mirosit atât de rău și ar fi fost așa de mizerabil că nici n-am fi visat să ne așezăm înăuntru. Clare Cavendish, mi-am zis eu, era unul dintre oamenii în fața căruia lumea își ascunde chipul hâd.

– Deci i-ați spus Lindei despre dispariția lui Nico și revenirea lui bruscă din morți, nu? am întrebat.

– I-am spus atât cât v-am spus și dumneavoastră.

– Nu mi-ați împărtășit foarte multe.

– Am recunoscut că am fost amanți.

– Credeți că o femeie ca Linda n-ar fi ghicit? Ei, hai, doamnă Cavendish!

– Mi-aș dori să-mi spuneți Clare.

– Scuze, dar nu cred că pot face asta.

– De ce nu?

Mi-am desfăcut brațul din al ei și m-am ridicat.

– Pentru că sunteți clienta mea, doamnă Cavendish. Toate astea – și am arătat cu mâna spre adăpost, spre plajă, spre păsările mărunte și ocupate de pe marginea apei unde pietricelele sfârâiau spălate de valuri de parcă ar fi fierț – toate astea sunt foarte frumoase și drăguțe și prietenoase. Dar adevărul e că ați venit la mine cu o poveste despre dispariția iubitului, nerăbdătoare să-i dați de urmă. Apoi aflu că domnul Peterson executase cel mai impresionant număr de dispariție din lume, despre care, dintr-un motiv numai de dumneavoastră știut, nu mi-ați spus nimic. Apoi îmi faceți cunoștință cu soțul și mă lăsați să înțeleg cât vă face de nefericită....

– Eu...

– Lăsați-mă să termin, doamnă Cavendish, apoi puteți comenta. Am venit în casa dumneavoastră încântătoare...

– Nu v-am invitat aici. Ați fi putut telefona și să mă rugați să vă sun înapoi la birou.

– E adevărat, e foarte adevărat. Dar iată-mă, aduc vești rele, vești care mă gândeam că vă vor șoca, doar ca să descopăr că deja știați ce aveam de gând să vă anunț. Apoi mă scoateți la o plimbare plăcută prin grădina minunată, vă prindeți brațul de al meu și mă conduceți pe plaja dumneavoastră privată ca să-mi spuneți că o cunoașteți pe prietena mea, Linda Loring, care v-a recomandat serviciile mele, chiar dacă nu i-ați spus pentru ce aveți nevoie de ele...

– I-am spus.

– I-ați spus doar pe jumătate.

Femeia a încercat să vorbească iar, dar mi-am ridicat o palmă în dreptul feței ei. Strângea banca din ambele părți și-și înălțase privirea spre mine cu o expresie de disperare în ochi. Nu știam dacă să cred în ea sau nu.

– Oricum, am zis, simțindu-mă deodată sfârșit, nimic din astea nu contează. Ce mă interesează este să știu ce doriți de la mine. Ce credeți că pot face eu – și de ce aveți impresia că trebuie să vă prefaceți că sunteți pe punctul de a vă îndrăgosti de mine ca să mă convingeți să o fac? Sunt angajat, doamnă Cavendish. Ați venit la biroul meu, mi-ați spus ce necazuri aveți, mi-ați plătit, am ieșit și am încercat să rezolv problema – așa merg lucrurile. Nu e complicat. Nu suntem în *Pe aripile vântului* – nu sunteți Scarlett O'Hara, iar nici eu nu sunt Butler și cum i-o mai zice.

– Rhett, a completat ea.

– Ce?

Expresia pierdută îi dispăruse din privire și-și întorsese ochii de la mine, privind în jos, la nisip, în direcția valurilor. Avea un fel anume de a înlătura lucrurile care nu-i făceau plăcere sau pe care voia să le ocolească, ce mă lăsa mereu în suspensie. E un soi de abilitate pe care doar o viață petrecută în huzur te poate face s-o deprinzi.

– Rhett Butler e personajul la care vă referiți, a răspuns. De asemenea, se întâmplă să fie și numele de alint al fratelui meu.

– Vă referiți la Everett al Treilea?

Ea a dat din cap.

– Da, a spus, îi zicem Rett – fără h.

Clare a zâmbit ca pentru sine.

– Nu-mi pot imagina o persoană care să semene mai puțin cu Clark Gable.

Acum se uita iar la mine, încruntându-și nedumerită sprâncenele.

– Cum de-l cunoști? a întrebat. De unde-l știi pe Everett?

– Nu-l cunosc. Se plimba pe peluză când am sosit. Am schimbat câteva insulte politicoase și mi-a arătat unde să vă găsesc.

– Ah, înțeleg.

Clare a dat din cap, încă încruntată. Apoi și-a îndreptat iar privirea în direcția oceanului.

– Aici îl aduceam să ne jucăm când era mic, a spus. Ne petreceam după-amiezi întregi înotând în valuri și construind castele de nisip.

– Mi-a zis că numele lui e Edwards, nu Langrishe.

– Da. Avem tați diferiți – mama s-a recăsătorit când a venit din Irlanda.

Femeia și-a lăsat colțurile gurii în jos într-un zâmbet ironic.

– Mariajul nu a fost o reușită. Domnul Edwards s-a dovedit a fi ceea ce romancierii numesc un vânător de averi.

– Nu doar romancierii, am corectat-o.

Clare și-a înclinat puțin capul, sarcastic, vrând să arate că știa la ce mă refer, și a zâmbit.

– Oricum, în final, domnul Edwards a plecat – obosit, presupun de efortul de a se preface că este ceea nu era de fapt.

– Și ce anume era? În afară de vânător de averi.

– Nu era cinstit și onest. În schimb, nu cred că știa cineva cu adevărat ce cocea înăuntrul lui, nici măcar el.

– Așa că a plecat.

– A plecat. Și atunci m-a adus mama în firmă, deși eram foarte tânără. S-a dovedit, până la urmă, că am talent în a vinde parfumuri, spre surpriza tuturor și în special a mea.

Am oftat și m-am așezat lângă ea.

– Vă deranjează dacă fumez? am întrebat.

– Vă rog!

Mi-am scos tabachera argintie, cu monogramă. Nu am aflat niciodată a cui era monograma – cumpărasem cutiuța dintr-un anticariat. Am deschis-o și i-am oferit o țigară. Clare a scuturat din cap. Am aprins. E plăcut să fumezi lângă ocean; aerul sărat dă o aromă proaspătă tutunului. Pentru un motiv sau altul, acea zi îmi amintea de tinerețea mea, lucru ciudat, căci eu nu crescusem lângă ocean.

În mod ciudat, femeia părea să-mi fi citit iar gândurile.

– De unde sunteți, domnule Marlowe? a întrebat ea. Unde v-ați născut?

– În Santa Rosa. Un oraș uitat de lume, la nord de San Francisco. De ce întrebați?

– Ah, nu știu. Cumva mi se pare important să știu de unde provine cineva, nu credeți că am dreptate?

Mi-am lipit iar spatele de lemnul aspru al adăpostului și mi-am sprijinit cotul mâinii în care țineam țigara în palma stângă.

– Doamnă Cavendish, am început eu, mă băgați în ceață.

– Serios?

Părea amuzată.

– De ce?

– Am explicat deja – eu sunt un ajutor plătit, dar îmi vorbiți ca și cum aș fi cineva pe care-l cunoașteți de o viață sau pe care ați vrea să-l cunoașteți pentru tot restul vieții. Despre ce este vorba aici?

Clare s-a gândit o vreme, în timp ce și-a plecat ochii. Apoi s-a uitat la mine printre gene.

– Presupun că nu sunteți deloc ceea ce mă așteptam să fiți.

– Și la ce vă așteptați?

– Mă gândeam la o persoană dură și sarcastică precum Nico. Dar nu sunteți deloc așa.

– De unde știți? Poate că joc teatru și mă prefac că aș fi un pismoaș, când de fapt sunt o pramatie.

Femeia a scuturat din cap, închizând ochii pentru o clipă.

– Nu judec chiar așa de greșit oamenii, în ciuda dovezilor care ar putea indica opusul.

Nu se mișcase deloc, din câte observasem, însă cumva fața ei era acum mai aproape de a mea. N-am avut încotro, a trebuit să o sărut. Nu a opus rezistență, dar nici nu mi-a răspuns. A stat doar acolo și a primit sărutul, apoi, când m-am restras, a zâmbit un pic și a părut melancolică. Devenisem deodată conștient de sunetul valurilor, de pietrele ce sâsâiau și de țipetele pescărușilor.

– Îmi pare rău, am zis. N-ar fi trebuit să o fac.

– De ce nu?

Vorbise foarte încet, aproape în șoaptă.

M-am ridicat, am aruncat țigara în nisip și am zdrobit-o sub călcâi.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem, am sugerat.

Pe când reluam drumul printre copaci, ea m-a luat iar de braț. Părea destul de relaxată și m-am întrebat dacă acel sărut se întâmplase sau nu aieveau. Am ieșit pe peluză, iar casa a răsărit în fața noastră în toată grandoarea ei abominabilă.

– E hidoasă, așa-i? a întrebat Clare, ghicindu-mi iar gândurile. E casa mamei mele, nu a mea și a lui Richard. Acesta-i un alt motiv pentru care Richard e prost dispus.

– Pentru că trebuie să locuiască împreună cu soacra?

– Nu e tocmai plăcut pentru un bărbat sau, în orice caz, nu pentru un bărbat precum Richard.

M-am oprit și am obligat-o și pe ea să se oprească. Aveam nisip în pantofi și sare în ochi.

– Doamnă Cavendish, de ce îmi spuneți toate astea? De ce mă tratați ca și cum am fi intimi?

– Vreți să spuneți, de ce v-am lăsat să mă sărutați?

Ochii ei au lucit; râdea de mine, deși nu cu reavoință.

– Bine, atunci, am admis. De ce m-ați lăsat să vă sărut?

– Presupun că eram curioasă.

– Și cum a fost?

Ea s-a gândit un moment.

– Plăcut. Mi-a făcut plăcere. Mi-ar plăcea să se repete la un moment dat.

– Sunt sigur că se poate aranja.

Am mers mai departe, braț la braț. Ea fredona. Părea fericită. Asta, m-am gândit eu, nu era femeia care intrase în biroul meu cu o zi în urmă și mă examinase rece din spatele vălului, măsurându-mă; aceea era altă persoană.

– A construit-o unul dintre oamenii din lumea filmului, a zis ea.

Vorbea iar despre casă.

– Irving Thalberg, Louis B. Mayer – unul dintre moguli, dar am uitat care. Au adus piatra din Italia, de undeva din Apenini. Ce bine că italienii nu pot vedea ce s-a ales de ea.

– De ce locuiți aici? am întrebat. Mi-ați spus că sunteți bogată. Vă puteți muta în altă parte.

M-am uitat la ea. Pe fruntea ei netedă alunecase o umbră.

– Nu știu, a răspuns.

A rămas tăcută preț de câțiva pași, apoi a vorbit iar.

– Poate că nu reușesc să fac față ideii de a fi singură cu soțul meu. Nu e o companie tocmai bună.

Nu era treaba mea să comentez, așa că nu am replicat.

Ne apropiam de seră. M-a întrebat dacă voiam să intru.

– Poate că acum ați vrea să beți ceva?

– Nu cred, am zis. Muncesc și am o sarcină de îndeplinit. Mai e ceva ce trebuie să-mi spuneți despre Nico Peterson înainte de a-i lua urma?

– Nu-mi vine nimic în minte.

Clare a cules o bucată de frunză de pe mâneca jachetei din în.

– Aș vrea doar să-l găsiți, a spus. Nu-l vreau înapoi. Nu sunt sigură că l-am vrut încă de la început.

– Atunci de ce l-ați ales?

Chipul lui Clare s-a strâmbat într-o expresie lugubră de clovn. Îmi plăcea gestul ei, felul în care se autoironizase.

– Reprezenta pericolul, presupun, a răspuns. Cum v-am spus, mă plictisesc repede. M-a făcut să mă simt vie, pentru o vreme, într-un fel murdar.

M-a privit fix.

– Înțelegeți?

– Înțeleg.

A râs.

– Dar nu sunteți de acord.

– Nu e treaba mea să aprob sau nu, doamnă Cavendish.

– Clare, a spus, cu o șoaptă grea.

Eu rămăsesem acolo, în picioare, rece și cu fața crispată, ca un indian din tutungerie. A ridicat ușor din umeri, vârându-și mâinile în buzunarele jachetei.

– Aș vrea să aflați unde se află Nico, a spus, ce face, de ce pretinde că e mort.

Femeia și-a îndepărtat privirea peste peluza verde, spre copaci. În spatele ei se vedea o altă versiune fantomatică a noastră, reflectată în sticla serei.

– Mă simt ciudat să mă gândesc acum la el, a zis, să știu că se află undeva, că se ocupă cu ceva. Mă obișnuisem cu gândul că e mort și îmi vine greu să mă adaptez.

– Voi face tot ce pot, am răspuns. N-ar trebui să fie greu să dau de el. Nu pare a fi un profesionist și mă îndoiesc că și-a ascuns urmele așa de bine, mai ales că nu se așteaptă să-l caute cineva, toți crezându-l mort.

– Ce veți face? Cum veți proceda?

– Voi studia raportul medicului legist. Apoi o să vorbesc cu niște oameni.

- Ce oameni? Cu poliția?
- Polițiștii nu sunt foarte prietenoși cu cei din afara breslei. Dar cunosc un tip sau doi la sediul central.
- N-aș vrea să se știe că eu îl caut.
- Vreți să spuneți că n-ați dori să afle mama dumneavoastră.

Fața ei s-a strâns într-o mască dură, lucru dificil pentru un chip ca al ei.

- Mă gândesc mai mult la afacere, a replicat. Orice fel de scandal ar fi nefast pentru noi – pentru Langrishe Fragrances. Sper că înțelegeți.
- Înțeleg, doamnă Cavendish.

De undeva din apropiere s-a auzit un țipăt, straniu de subțire și pătrunzător. M-am holbat la Clare.

- Un păun, mi-a explicat.

Bineînțeles că trebuia să existe și un păun.

- Îi spunem Liberace.
- Țipă des așa?
- Doar când e plictisit.

M-am întors să plec, apoi m-am oprit. Cât de frumoasă era stând în soare, îmbrăcată în inul ei răcoros, pe fundalul sticlei și al pietrelor rozalii. Îmi simțeam încă moliciunea gurii pe a mea.

- Spuneți-mi, am zis, cum ați aflat de moartea domnului Peterson?
- O, a făcut ea, am fost acolo când s-a întâmplat!

6

Ajunsesem deja aproape de poartă când l-am întâlnit pe Richard Cavendish care se plimba pe un armăsar mare, castaniu, pe alee. Am oprit mașina și am coborât geamul.

– Bună, amice, a zis Cavendish. Ne și părăsești?

Nu arăta ca cineva care călărise timp de o oră. Părul lui de culoarea stejarului era aranjat, iar pantalonii, la fel de curați ca atunci când intrase în seră. Nici măcar nu transpirase, sau în orice caz, nu se observa. Calul, în schimb, arăta istovit;

animalul își tot rotea ochii în orbite, arunca din cap și smucea de frâiele ce stăteau moi în mâna stăpânului, asemenea unei coarde. Caii sunt creaturi ușor de excitat.

Cavendish s-a aplecat spre fereastră, și-a sprijinit un antebraț pe cadrul ușii și mi-a zâmbit larg, descoperind două șiruri de dinți albi, egali. Era unul dintre cele mai inexpresive zâmbete pe care-mi fusese dat să le văd.

– Perle, da? a zis.

– Așa mi-a spus doamna.

– Da, așa a spus ea, am auzit-o.

Calul își freca acum botul de umărul lui, dar bărbatul nu l-a băgat în seamă.

– Nu sunt atât de valoroase pe cât crede ea. Totuși, presupun că s-a atașat de ele. Știi cum sunt femeile.

– Nu sunt sigur că știu, în ceea ce privește perlele...

Omul încă zâmbea. Nu crezuse nicio clipă povestea colierului pierdut. Nu-mi păsa prea mult. Știam cum e Cavendish – eram familiarizat cu genul lui: chipeș, un lingușitor jucător de polo, însurat cu o fată bogată, decis să-i facă viața un calvar, plângându-se apoi despre cât de greu îi e lui să-i cheltuie banii și cât de rănită îi este mândria.

– Frumos cal, am spus, iar animalul, de parcă m-ar fi auzit, și-a rotit ochii în direcția mea.

Cavendish a dat din cap.

– Spitfire, a spus. Un metru șaptezeci, puternic ca un tanc.

Mi-am ținut buzele ca și cum aș fi vrut să fluier, însă nu am scos niciun sunet.

– Impresionant. Joci polo pe el?

Bărbatul a chicotit.

– Polo se joacă pe ponei, m-a corectat el. Îți imaginezi cum ar fi să lovești o minge pe sol de pe spatele băiatului ăsta?

Cavendish și-a frecat bărbia cu unghia degetului arătător.

– Să înțeleg că nu practici sportul.

– Ce vrei să spui? am întrebat. De unde vin, bățul de polo e nelipsit din mâinile noastre.

M-a studiat, lăsându-și zâmbetul să se ivească încet, încet.

– Ești mare pișicher, nu, Marlowe?

– Sunt? Dar ce-am zis?

A continuat să mă privească un timp. Când și-a mișcat ochii, un evantai de riduri subțiri s-a deschis la colțul fiecăruia dintre ei. Apoi s-a îndreptat în șa, a bătut cu palma în cadrul portierei și s-a dat înapoi.

– Noroc cu perlele, a zis. Sper să le găsești.

Armăsarul a aruncat capul într-o parte și a plesăit din buze în felul ăla amuzant al cailor. Sunetul semăna mult cu un râs sarcastic. Am băgat mașina în viteză și am dat drumul la ambreiaj.

– Înainte, am spus, și am demarat.

O jumătate de oră mai târziu mă aflu în Boyle Heights, parcând în fața biroului medicului legist din Los Angeles. Mă întrebam de câte ori mă târâsem pe acele trepte. Clădirea avea o arhitectură nebunească de tip nou și arăta mai degrabă cu un bar în care se servește gin decât ca o instituție publică. Înăuntru era răcoare, însă și o liniște odihnitoare. Singurul sunet ce se auzea erau clicurile tocurilor unei funcționare nevăzute, care traversa coridorul de pe un etaj superior.

Biroul de informații era dotat, dacă acesta era cuvântul, cu o brunetă mărunțică și suplă, îmbrăcată într-un pulover mulat ce nu putea fi ignorat. I-am arătat permisul de detectiv așa cum un magician își etalează cartea de joc pe care o va palma. În general nu se deranjează să se uite, presupunând că sunt de la biroul central al poliției, ceea ce mie îmi convine. A zis că va dura o oră să găsească dosarul lui Nico Peterson. Am răspuns că într-o oră trebuie să-mi ud cactușii. Mi-a adresat un zâmbet nesigur și a replicat că va face tot ce poate să grăbească procesul. M-am plimbat pe coridor o vreme, am fumat o țigară, apoi am stat în fața unei ferestre cu mâinile în buzunare și am urmărit traficul de pe strada Mission. Ca detectiv particular, ai o viață interesantă.

Fata în pulover s-a ținut de cuvânt și a sosit în mai puțin de un sfert de oră cu dosarul. L-am luat cu mine pe o bancă de lângă fereastră și am răsfoit paginile. Nu mă așteptasem să aflu mare lucru și nu mă înșelasem, dar trebuia să încep de undeva. Decedatul fusese lovit de un autovehicul, cu șofer necunoscut, pe strada Latimer, în Pacific Palisades, în Los Angeles, între orele unsprezece și douăsprezece seara, în noaptea de nouăsprezece august. Suferise mai multe răni cu denumiri lungi,

printre care și o „fractură deschisă soldată prin zdrobirea părții drepte a craniului“ și mai multe tăieturi pe față. Cauza morții fusese bătrâna noastră prietenă, forța brută a traumei – patologii iubesc expresia; doar să o audă și încep să-și frece palmele de plăcere.

În dosar se mai afla o poză făcută la locul accidentului. Cât de negru și lucios pare sângele în lumina unui bliț. Șoferul necunoscut îl lucrase bine pe Nico Peterson. Cadavrul semăna cu o bucată tăvălită de carne de vită, legată într-un costum de stofă. M-am auzit oftând scurt. Nu te fâli, moarte, zise poetul, însă eu nu-mi dau seama cum doamna cu coasa nu poate simți o anume satisfacție văzându-și munca așa de bine îndeplinită și seria neîntreruptă de succese.

I-am înapoiat dosarul miciei doamne și i-am mulțumit frumos, deși nu m-am ales decât cu un zâmbet distrat. Avea alte lucruri pe cap. Mi-a trecut prin minte să o întreb dacă avea ceva planuri pentru prânz, dar nici n-am apucat să-mi termin gândul, că am și renunțat la el. Imaginea lui Clare Cavendish nu se lăsa neutralizată atât de ușor.

Ajuns în stradă, am intrat într-o cabină telefonică și l-am sunat pe Joe Green la biroul central de omucideri. A răspuns de la primul țârâit.

– Joe, am întrebat, tu n-ai liber *niciodată*?

Omul a lăsat să-i scape oftatul acela zornăitor. Joe îmi amintește de unele dintre mamiferele marine mari – poate de un delfin sau de un elefant de mare bătrân. După douăzeci de ani în slujba poliției, luptând în fiecare zi cu ucigașii, cu traficanții de droguri, pedofilii și câte și mai câte, devenise un conglomerat fără formă, de oboseală și melancolie, zguduit din când în când de accesele ocazionale de

furie. L-am întrebat dacă pot să-i fac cinste cu o bere. I-am auzit tonul vocii încărcat de bănuială.

– De ce? a mârâit el.

– Nu știu, Joe, am răspuns.

O tânără ce părea furioasă, în pantaloni de schi și cu un maiou roșu, cu spatele gol, împingând un cărucior de copil aștepta în fața cabinei fulgerându-mă cu privirea, vrând să-mi închei mai repede apelul și să-i las telefonul.

– Pentru că e vară, am zis, și e prânzul și e cald ca dracu' și, în plus, vreau să vorbesc ceva cu tine.

– Tot despre afacerea cu Peterson?

– Exact.

A așteptat un moment, apoi a replicat.

– Da, de ce nu? Ne vedem la Lanigan's.

Când am deschis ușa cabinei, aerul dinăuntru s-a lovit de căldura din exterior cu un bufnet mut. Pe când pășeam afară, tânăra mamă m-a înjurat și m-a împins, apucând receptorul.

– Pentru nimic, am spus.

Femeia era prea ocupată să formeze numărul, ca să mă înjure iar.

Lanigan's era unul dintre acele baruri ce se dau irlandeze, cu trifoii pictați pe oglinda din spatele barului și fotografii ale lui John Wayne și Maureen O'Hara în rame tehnicolor lucitoare, atârinate pe pereți. Printre sticlele de pe un raft se afla un sfert de Bushmills purtând o bonetă scoțiană. Scoția, Irlanda – care-i diferența? Barmanul era însă un

articol original, scund și cocoșat, cu un cap ca un cartof supradimensionat și părul ce odată fusese roșcat.

– Ce vor să bea băieții? a zis el cu un accent irlandez.

Joe Green purta un costum mototolit, gri, de în, care la un moment dat fusese probabil alb. Când și-a scos pălăria de pai, marginea ei îi lăsase o creștătură albicioasă pe piele. Green și-a tras o batistă mare și roșie din buzunarul de la piept și și-a tamponat fruntea. Fruntea asta a lui se lățise așa mult în sus, că în curând avea să fie oficial chel. Ne-am prăbușit în fața berilor, sprijinindu-ne coatele pe tejghea.

– Iisuse, a zis Joe, cât urăsc să-mi petrec vara în orașul ăsta.

– Da, am răspuns, e urât.

– Știi ce mă enervează?

Bărbatul a vorbit mai încet.

– Mă enervează cum ți se adună chiloții între picioare, calzi și umezi, ca niște comprese blestemate!

– Poate nu porți ce trebuie, am spus. Consultă-te cu doamna Green. Nevestele se pricep la asemenea lucruri.

Joe mi-a aruncat o privire dintr-o parte.

– Nu zău?

Avea ochii unui câine de vânătoare, cu pleopele căzute și cu o uitătură naivă, înșelătoare.

– Așa am auzit, Joe, așa am auzit.

Ne-am băut berile în liniște pentru o vreme, evitând să ne întâlnim ochii în oglinda din față. Pat, barmanul, fluiera melodia din Mother Machree – serios, nu-mi venea a crede. Poate că era plătit să o intoneze, aducând astfel glasul vechii patrii în Orașul Îngerilor.

– Ce-ai descoperit despre pășăruica noastră? a întrebat Joe.

– Nu prea multe. Am răsfoit raportul medicului legist. Domnul P. a încasat-o bine în noaptea aia. Ați descoperit cine a fost cel care l-a accidentat?

Joe a râs. Hohotul lui suna ca o pompă de desfundat trasă din toaletă.

– Tu ce crezi? a zis.

– Strada Latimer nu ar trebui să fi fost foarte aglomerată la ora aia.

– Era o sâmbătă seara, a spus Jos. Umblau în jurul clubului ăluia ca șobolanii în spatele unui restaurant.

– Cahuilla?

– Mda, cred că așa îi zice. L-ar fi putut călca oricare dintre sutele de mașini. Și normal că nimeni nu a observat nimic. Ai fost acolo?

– Clubul Cahuilla nu e genul meu, Joe...

– Presupun că nu e, a chicotit el, de data asta ca o pompă mai mică, ieșind dintr-o toaletă și mai mică. Gagica asta misterioasă pentru care lucrezi, ea merge acolo?

– Probabil.

Am strâns din dinți și am scrâșnit. E un obicei prost și apare când îmi trebuie curaj să fac un lucru pe care n-ar trebui să-l fac. Dar pe urmă vine și acel moment când trebuie să fii sincer cu un polițai, dacă asta te ajută în vreun fel. Sau relativ sincer.

– Ea crede că tipul e încă în viață, am spus.

– Cine? Peterson?

– Da. Crede că nu a murit, că nu el a fost făcut terci pe strada Latimer în acea noapte.

Cuvintele mele l-au făcut pe Joe să se ridice în picioare. Și-a întors capul mare și rozaliu și s-a holbat la mine.

– Iisuse, a făcut. De unde i-a venit ideea asta?

– Mi-a spus că l-a văzut zilele trecute.

– L-a văzut? Unde?

– În San Francisco. Era într-un taxi pe strada Market și l-a văzut acolo.

– A vorbit cu el?

– Mergeau în direcții opuse. Până să-și revină din surpriză, îl depășise de mult.

– Iisuse, a făcut Joe iar pe un ton de uimire bucuroasă.

Polițiștilor le place la nebunie când lucrurile se dau peste cap în mintea lor. Adaugă puțină savoare zilelor plicticoase de lucru.

– Știi ce înseamnă asta, am spus.

– Ce înseamnă?

– S-ar putea să ai un caz de omucidere.

– Zici tu?

Băiatul doamnei Machree stătea lângă casa de marcat, scobindu-se visător cu un chibrit în ureche. I-am făcut semn să ne aducă alte două pahare.

– Ia gândește-te, i-am spus lui Joe. Dacă n-a murit Peterson, atunci cine a murit? Și oare chiar a fost un accident?

Joe a meditat la idee un minut, acordând o atenție deosebită dedesubturilor periculoase ce se ghiceau în spatele ei.

– Crezi că Peterson a înscenat totul, ca să poată dispărea?

– Nu știu ce să cred, am răspuns.

Noile beri au sosit. Joe încă întorcea informația pe toate părțile.

– Ce vrei să fac?

– Nici asta nu știu, am replicat.

– Nu pot să stau cu mâinile în sân, nu?

– Poate că ar trebui să pui să fie exhumat cadavrul.

– Să-l exhumeze?

Joe a clătinat din cap.

– Nu se poate, a fost incinerat.

Asta nu luasem în considerare, deși ar fi trebuit, desigur.

– Cine l-a identificat pe Peterson? am întrebat.

– Nu știu. Pot să verific.

Și-a ridicat paharul, apoi l-a lăsat iar jos.

– Hristoase, Marlowe, a zis el mai mult abătut decât furios, de fiecare dată când vorbesc cu tine mi-aduci belele.

– Mi se spune și Beleaua.

– Ha, ha!

Mi-am mutat paharul cu bere câțiva centimetri într-o parte și l-am adus de unde-l luasem, pe urma lui umedă și rotundă. M-am gândit la Clare Cavendish care făcuse același lucru cu câteva ore în urmă. Când o femeie îți intră în minte, totul îți va aminti de ea.

– Uite, Joe, îmi pare rău, am spus. Poate nimic din toate astea nu e real. Poate că femeia asta, clienta mea, doar a avut impresia că-l vede pe Peterson. Poate a înșelat-o lumina sau a băut prea mult Martini.

– Ai de gând să-mi spui cine e?

– Știi că nu.

– Dacă se dovedește că a avut dreptate, iar tipul ăsta nu e mort, va trebui să-mi dai numele ei.

– Poate. Dar deocamdată nu există niciun caz, așa că nu e nevoie să-ți spun nimic.

Joe s-a dat pe spate în scaunul lui și m-a privit lung.

– Ascultă, Marlowe, tu m-ai sunat pe mine, mai ții minte? Aveam o dimineață frumoasă și liniștită, n-aveam niciun caz pe masă, cu excepția unei eleve date dispărută de trei zile, un jaf armat la o

benzinărie și o crimă dublă în Bay City. Urma să am o zi ușoară. Acum trebuie să-mi fac griji cu privire la tipul ăsta, Peterson, care a aranjat ca vreun biet neica-nimeni să fie călcat de mașină ca să o poată lua el la sănătoasa.

– Poți să uiți tot ce ți-am spus. Cum ziceam, s-ar putea să nu fie nimic.

– Mda – așa cum fetișcana aia de liceu s-ar putea doar să-și viziteze bunica în Poughkeepsie, iar ăia doi din Bay City au încasat din greșeală câte un glonț fiecare în tărtăcuță. Sigur. Lumea e plină de chestii care par serioase doar la suprafață.

S-a dat jos de pe scaun și și-a luat pălăria de paie de pe bar, unde o așezase. Când se enervează, chipul lui Joe capătă culoarea ficatului.

– O să verific datele despre moartea lui Peterson sau oricine o fi fost omul și-ți dau de știre. Între timp, tu du-te și ține-o de mână pe clienta ta și spune-i să nu-și facă griji pentru prietenul ei, Lazăr, că dacă e viu sigur o să-i dai tu de urmă, altfel numele tău nu e Doghouse Reilly...

Green s-a întors cu spatele și a plecat, lovindu-și pălăria de coapsă. „A mers bine, Marlowe“, mi-am zis. „Bună treabă!“

Barmanul a venit la mine și m-a întrebat dacă e totul în ordine.

– Ah, sigur, i-am spus. Totul e minunat.

M-am întors la birou, am cumpărat un hotdog de la o tarabă din colțul străzii Vine și l-am mâncat la birou, alături de o sticlă de cola. Apoi am stat multă vreme cu picioarele atârinate, cu pălăria dată pe ceafă, fumând. Oricine s-ar fi uitat atunci la

mine ar fi zis că eram adâncit în vreo meditație profundă, dar nu era deloc așa. De fapt, încercam să nu gândesc deloc. N-aș fi putut spune cât de mult stricasem treburile sunându-l pe Joe Green, în mare parte pentru că nu-mi doream să știu. Oare îi trădasem încrederea Clarei Cavendish când îi povestisem lui Joe că-l zărise pe Peterson care se presupunea că e mort? Mi-era greu să văd lucrurile altfel. Pe de altă parte, când simți că te învârti în cerc, trebuie să împungi cuibul de viespi. Dar oare n-ar fi trebuit să aștept, să iau urma lui Peterson înainte să-l implic pe Joe?

Mi-am dus mâna la frunte și am gemut ușor. Apoi am deschis sertarul biroului în care se presupune că ținam dosare, am scos sticla și mi-am turnat o porție bună într-un pahar de carton. Când știi că ai dat-o în bară, nu-ți mai rămâne nimic de făcut decât să omori câteva milioane de neuroni.

Mă bucuram de gustul unei alte guri de băutură când a sunat telefonul. Cum se face că, după atâția ani, blestemăția încă mă face să tresar? Mă așteptam să fie Joe și am avut dreptate.

– Mortu' a avut în buzunar portofelul lui Peterson, a zis. Plus că a fost identificat la fața locului de managerul clubului ăluia – cum spuneai că se numește?

– Cahuilla.

– Nu știi de ce-l tot uit. Managerul e un anume Floyd Hanson.

– Ce informații ai despre el?

– Dacă mă întrebi cu ce-l avem la mână, trebuie să te dezamăgesc. Cahuilla e un club cu pretenții și nu-și permite să angajeze orice infractor să-l administreze. Știi că șeriful e membru, plus alți doi

judcători și jumătate din marii afaceriști din oraș. Dacă bagi un deget înăuntru, s-ar putea să ieși cu el mușcat.

– E ceva în dosar în legătură cu vreun scandal în noaptea când Peterson, sau cine o fi, a fost călcat de mașină?

– Nu. De ce?

Îl puteam simți din nou pe Joe devenind suspicios.

– Am înțeles că Peterson s-a îmbătat în noaptea aia și s-a luat la harță în bar, am răspuns. Lucrurile au degenerat așa de mult, că au trebuit să-l dea afară. Imediat după, a fost găsit de cineva pe marginea drumului, rece și mort ca o coastă de oaie.

– Persoana care l-a găsit fiind una dintre garderobiere, ce se îndrepta spre casă, împreună cu iubitul ei. Băiatul venise să o ia la sfârșitul turei.

– Ceva necurat? am întrebat.

– Nu. Doar doi puști. S-au întors și l-au chemat pe Hanson, managerul. El ne-a sunat pe noi.

Am stat o vreme pe gânduri.

– Mai ești acolo? a întrebat Joe.

– Sunt aici. Mă gândeam.

– Ai impresia că-ți irosești timpul, nu-i așa?

– O să-mi sun clienta.

– Așa să faci.

Green chicotea când a închis.

Am mai băut un pahar din sticla mea de rezervă, dar nu mi-a picat bine. Era prea cald pentru bourbon. Mi-am luat pălăria, am ieșit din birou și am coborât cu liftul, ieșind în stradă. Voiam să-mi limpezesc mintea, dar cum să reușești când aerul e la fel de încins ca într-un furnal și are gust de pilitură de fier? Am mers pe trotuar, pe la umbră, apoi m-am întors. Capul parcă îmi era plin de chit din cauza whisky-ului. Am urcat înapoi la birou, mi-am aprins o țigară și m-am așezat, fixând telefonul cu privirea. Apoi l-am sunat iar pe Joe Green și i-am spus că vorbisem cu clienta mea și o convinsesem că se înșelase cu privire la Peterson.

Joe a râs.

– E tipic pentru tine, a spus. Le intră o idee în căpușoarele alea drăguțe, te fac să te dai de ceasul morții o vreme și apoi ți-o trântesc: *Oh, îmi pale așa de lău, domnule Malowe, tlebuie să mă fi înșelat.*

– Da, presupun că așa merg lucrurile, am replicat.

Îmi dădeam seama că Joe nu credea un cuvânt. Nu-i păsa. Tot ce-și dorea era să închidă dosarul despre Nico Peterson și să-l așeze înapoi pe raftul prăfuit, de unde-l coborâse.

– Oricum, te-a plătit, nu? a întrebat.

– Sigur, am mințit.

– Deci toată lumea e fericită.

– Nu știu dacă e cuvântul potrivit, Joe.

Green a râs iar.

– Nu mai intra în belele, Marlowe, a spus el, apoi a închis.

Joe e un tip de treabă, în ciuda temperamentului pe care-l are.

7

M-aș fi putut opri acolo. Aș fi putut să fac ce-i spuseseam lui Joe, i-aș fi putut telefona lui Clare Cavendish și să-i fi zis că pesemne se înșelase, că nu putea să fie Nico Peterson acela pe care-l zărise în San Francisco. Dar de ce s-ar fi lăsat convinsă? Nu aveam nicio informație nouă. Știa deja că mortul de pe strada Latimer purta hainele lui Peterson și că i se găsisse portofelul în buzunarul de la piept. Știa, de asemenea, așa cum îmi mărturisise înainte să-mi iau la revedere de la ea, în umbra Cabanei Langrishe, că tipul pe nume Floyd Hanson identificase cadavrul. Ea fusese în

acea noapte la Cahuilla, îl văzuse pe Peterson beat și gălăgios, fiind escortat afară de doi malaci ai lui Hanson și tot acolo se aflate și o oră mai târziu, când garderobiera și iubitul ei intraseră în bar, anunțând pe toată lumea că-l găsiseră pe Peterson mort pe marginea drumului. Ba ieșise chiar și afară și văzuse trupul urcat în ambulanță. În ciuda tuturor acestor lucruri, Clare era convinsă că omul de pe strada Market fusese Peterson și nimeni altul, apărut după două luni de când se credea că murise. Ce-i puteam spune ca să se răzgândească?

Încă aveam sentimentul că era ceva putred la mijloc și că mi se ascundea ceva. A fi mereu suspicios devine un obicei, la fel ca orice altceva.

Am fost destul de leneș în restul zilei, dar nu-mi puteam scoate din cap cazul Peterson. Dimineața următoare m-am dus la birou și am dat câteva telefoane, verificând informații despre familiile Langrishe și Cavendish, însă nu m-am ales cu prea multe. Cel mai interesant lucru pe care l-am aflat a fost că, în ciuda banilor pe care-i aveau, nu exista nicio afacere dubioasă în care să fi fost implicate sau, oricum, nimeni nu știa despre ea. Dar nu se poate să fi fost chiar așa de simplu, nu?

Am coborât cu liftul și am trecut strada spre locul în care îmi parcasem Olds-ul. Lăsasem mașina la umbră, dar soarele mă păcălise și dăduse colțul clădirii Companiei de asigurări permanente, iar acum strălucea plin în parbriz și, bineînțeles, pe volan. Am deschis toate cele patru geamuri și am condus repede ca să se facă puțin curent, dar nu a ajutat prea mult. Ce s-ar fi întâmplat oare, m-am întrebat eu, dacă pelerinii englezi, și nu spaniolii ar fi debarcat primii pe acea coastă? Presupun că s-ar fi rugat pentru ploaie și temperaturi joase, iar Domnul i-ar fi ascultat.

În Palisades, în apropierea oceanului, era mai răcoare. A trebuit să cer indicații de câteva ori înainte să găsesc clubul Cahuilla. Intrarea se făcea pe o stradă umbrită de copaci, la capătul unui zid lung și înalt, îmbrăcat în boboci de bougainvillea ce cădeau în valuri de pe el. Porțile nu erau electrificate, așa cum mă așteptasem. Erau înalte, ornamentate și poleite. De asemenea, erau deschise, dar imediat după ele, o bară din lemn, vopsită în dungi, bloca accesul. Portarul a ieșit din mica lui gheretă și s-a uitat la mine cu o privire languroasă. Era tânăr, îmbrăcat într-o uniformă elegantă, bej, și pe cap purta un chipiu cu panglică în vârf. Avea un cap mic pe un gât lung și un măr al lui Adam ce se mișca în sus și-n jos ca o minge de ping-pong când înghițea.

I-am zis băiatului că venisem ca să vorbesc cu managerul.

– Aveți o întâlnire?

I-am răspuns că nu, iar el și-a rotit buzele strânse într-un fel haios și m-a întrebat cum mă cheamă. I-am arătat cartea de identitate. Omul s-a uitat la ea încruntat vreme îndelungată, de parcă informațiile erau scrise cu hieroglifice. A făcut iar gestul amuzant din gură – era ca și cum i-ar fi venit să verse, însă fără a scoate niciun sunet –, a intrat în gheretă și a vorbit puțin la telefon, citind de pe actul meu de identitate, apoi s-a întors și a apăsat un buton, iar bariera s-a ridicat.

– Mergeți tot la dreapta, spre locul în care scrie Recepție, a zis. Domnul Hanson o să vă aștepte.

Aleea șerpuia pe lângă un zid lung și înalt, potopit de straturi pletoase de bougainvillea. Bobocii erau în diverse nuanțe: roz, roșu aprins, un mov delicat. Cuiva îi plăceau cu siguranță la nebunie florile acelea. Se mai aflau acolo și alte plante,

gardenii și caprifoi, clasică jacaranda și portocali ce umpleau aerul cu aroma lor dulce și înțepătoare.

Zona recepției era reprezentată de o cabană din lemn cu multe ferestruici și un covor roșu în fața ușii. Am pășit înăuntru. Aerul mirosea ușor a pin, iar prin boxele ascunse din tavan se auzea în surdină o muzică interpretată la fluier. La birou nu se afla nimeni. Masa era mare și veche, cu șiruri întregi de sertare cu mânere din aramă și cu un dreptunghi din piele verde încastrat deasupra, genul de chestie pentru care un șef de trib indian și-ar fi vândut pământurile. În jur se aflau mai multe obiecte cu specific american: o podoabă de cap indiană, completă, aflată pe un suport, o scuipătoare veche din argint, o șa ornamentată pe un alt suport. Pe pereți erau agățate săgeți și arcuri de diverse modele și mărimi, o pereche de pistoale cu mânere din fildeș și fotografii înrămate făcute de Edward Curtis, reprezentând indieni într-o postură demnă, alături de soțiile lor cu ochi visători. Mă uitam mai de aproape la una dintre acele imagini – tepee, un foc de tabără, un cerc format din femei alături de pruncii lor – când am auzit un sunet de pași în spatele meu.

– Domnul Marlowe?

Floyd Hanson era înalt și zvelt, cu un cap lunguiet și îngust și părul negru, uns, pieptănat neted pe spate, încadrat la tâmpile de câte o pată albă. Purta pantaloni ușori, albi, cu talie înaltă, cu o dungă în care te-ai fi putut tăia, mocasini cu pompon, o cămașă albă cu gulerul desfăcut și un pulover fără mâneci, cu romburi mari, cenușii. Stătea cu mâna stângă în buzunarul pantalonilor și mă privea curios, ca și cum ar fi văzut ceva vag amuzant la mine, dar era prea politicos ca să râdă. Am presupus că nu era nimic personal, că acela era

felul în care privea majoritatea lucrurilor ce-i picau sub atenta observare.

– Eu sunt, am zis. Philip Marlowe.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule Marlowe? Marvin, portarul nostru mi-a spus că sunteți detectiv particular, nu-i așa?

– Da, am răspuns. Am lucrat la procuratură cu mult timp în urmă. Acum sunt liber profesionist.

– Serios? Înțeleg.

A așteptat un moment, privindu-mă calm, apoi și-a întins mâna dreaptă în semn de salut. Parcă-mi dăduse să țin un animal cu piele rece și umedă. Trăsătura ce-i ieșea cel mai puternic în evidență era nemișcarea în care se putea afunda. Când nu gesticula sau vorbea, ceva dinăuntru lui părea că-și oprește funcționarea automat, ca pentru a-și conserva energia. Aveam impresia că nimic pe lume nu l-ar fi putut surprinde sau impresiona. Mi-a venit greu să nu mă foiesc, în timp ce el stătea acolo uitându-se la mine.

– E vorba despre un accident care s-a întâmplat în zonă, în urmă cu două luni, am început eu. Un accident mortal.

– Da?

Omul a tăcut.

– Un bărbat pe numele de Peterson a fost călcat de o mașină cu șofer neidentificat.

Managerul a dat din cap.

– Așa e. Nico Peterson.

– Era membru al clubului?

Întrebarea mea i-a adus pe buze un zâmbet glacial.

– Nu. Domnul Peterson nu era membru.

– Dar îl cunoșteți, vreau să zic, suficient de bine ca să-l identificați.

– Venea des aici, cu prietenii. Domnul Peterson era un om sociabil.

– Trebuie să fi fost un șoc pentru dumneavoastră să-l vedeți întins pe stradă, desfigurat.

– Da, a fost.

Privirea lui părea să planeze asupra feței mele. Aproape că o puteam simți, precum degetele unui orb ce-mi explorau trăsăturile, fixându-mi chipul în minte. Am început să vorbesc, dar managerul m-a întrerupt.

– Să ne plimbăm puțin, domnule Marlowe, a propus. E o dimineață plăcută.

S-a dus spre ușă și a rămas de-o parte a ei, făcându-mi semn să pășesc, cu palma întoarsă în sus. Pe când am trecut pe lângă el, mi s-a părut că-l surprind zâmbindu-mi iar subtil, amuzat și batjocoritor.

Avea dreptate în legătură cu dimineața frumoasă. Cerul se boltea limpede și albastru, colorat în violet la zenit. Aerul era încărcat de aromele amestecate ale arborilor, tufișurilor și bobocilor. Un mierloi își desfășura pe undeva repertoriul, iar printre boscheți se auzea susurul moale al aspersoarelor. Los Angelesul oferea momente frumoase dacă erai bogat și destul de norocos să te afli în locul în care se nășteau asemenea clipe.

Dinspre clădirea clubului am mers pe o alee netedă și șerpuitoare ce-și croia cale pe lângă alți ciorchini atârnați de bougainvillea. Aici, abundența de culori era amețitoare și, deși nu păreau să miroasă, aerul era greu din cauza umezelii bobocilor.

– Florile acestea, am zis, par să fie o marcă a clubului.

Hanson a acordat momentului o clipă sau două de atenție chibzuită.

– Da, presupun că se poate spune și așa. E o plantă foarte populară, după cum sigur știți. De fapt, e floarea oficială din San Clement și din Laguna Niguel.

– Ei, serios?

Îl vedeam cum se decide să ignore sarcasmul.

– Bougainvillea are o istorie interesantă, a spus. Mă întreb dacă o cunoașteți.

– Pesemne că am uitat-o, dacă e să o fi știut vreodată...

– Este originară din America de Sud. A fost descrisă prima dată de un anume Philibert Commerçon, un botanist ce-l însoțea pe amiralul francez Louis-Antoine de Bougainville într-o expediție în jurul lumii. Cu toate acestea, se crede că primul european care a observat planta a fost amanta lui Commerçon, Jeanne Baret. Botanistul o strecurase pe navă, îmbrăcând-o în haine bărbătești.

– Credeam că astfel de lucruri se întâmplă doar în romanele de capă și spadă.

– Nu, era ceva destul de obișnuit pe atunci, când marinarii și pasagerii puteau lipsi de acasă ani la rând...

– Deci această Jeanne – care spuneți că-i era numele de familie?

– Baret. Cu un singur t.

– Așa.

Nu puteam spera să-i întrec accentul franțuzesc, așa că nici nu am încercat.

– Fata asta a descoperit planta, iubitul ei a scris despre ea, și totuși a fost denumită după amiral. Nu mi se pare prea corect.

– Presupun că aveți dreptate. Lumea tinde, în general, să fie cam nedreaptă, nu vi se pare?

Nu am răspuns. Accentul lui britanic, prefăcut și afectat, începea să mă calce pe nervi.

Am ajuns într-o poiană umbrită de eucalipti. Se întâmplă să am câteva cunoștințe despre acei arbori – angiosperme neclasificate, specie de mirt, originar în Australia – dar nu mi s-a părut că avea vreun rost să epatez în fața spectatorului rece. Probabil că nu mi-ar fi răspuns decât printr-unul dintre zâmbetele lui mărunte, strâmbe și expeditiv. Omul a arătat dincolo de copaci.

– Terenurile de polo sunt acolo. Nu se pot zări de aici.

Am încercat să par impresionat.

– În legătură cu Peterson, am spus. Îmi puteți spune ce s-a întâmplat în acea noapte?

Hanson a continuat să meargă, fără să scoată vreo vorbă sau să dea măcar vreun semn că auzise întrebarea și se uita la terenurile din fața lui, în felul în care Clare Cavendish se uitase, pe când ne plimbaserăm împreună pe deasupra peluzei de la Cabana Langrishe. Tăcerea lui mă pune în fața unei dileme: oare trebuia să-i adresez din nou întrebarea și astfel să mă fac de râs? Sunt oameni care pot face așa ceva, care te pot aduce pe marginea prăpastiei doar tăcând.

În cele din urmă a vorbit.

– Nu sunt sigur că știu ce vreți să vă spun, domnule Marlowe.

Omul s-a oprit și s-a întors spre mine.

– De fapt, mă întreb care este mai exact interesul dumneavoastră în toată această întâmplare nefericită?

M-am oprit și eu și am zgâriat cu vârful pantofului în praful de pe potecă. Hanson și cu mine stăteam acum față în față, dar nu ca și cum ne-am fi confruntat. În general, bărbatul nu părea să fie genul agresiv și nici eu nu sunt din aceia, cu excepția cazurilor în care sunt provocat.

– Să zicem că sunt persoane interesate, care m-au rugat să investighez chestiunea, am răspuns.

– Poliția s-a ocupat deja de asta destul de amănunțit.

– Da, știu. Problema e, domnule Hanson, că oamenii cam au o idee greșită despre poliție. Merg la filme și-i văd pe polițaii cu pălării date pe spate și arme în mâini, mereu pe urmele răilor. Dar adevărul este că polițiștii vor și ei o viață liniștită, la fel ca noi, restul. În general, scopul lor e să

clarifice lucrurile, să scrie rapoarte bune și să uite de tot. Infractorii știu toate astea și-și fac planurile în conformitate cu ce știu.

Hanson s-a uitat la mine și a dat un pic din cap ca și cum i-aș fi citit gândurile.

– Și cine ar fi, în cazul nostru, băieții răi? a întrebat.

– Ei bine, în primul rând, șoferul autoturismului.

– Doar în primul rând?

– Nu știu. Sunt unele aspecte ce privesc moartea lui Nico Peterson care ridică semne de întrebare.

– Ce fel de întrebări?

M-am întors de la el și am continuat să merg. După câțiva pași totuși, mi-am dat seama că Hanson nu mă urmărea și m-am oprit, privind înapoi. Stătea pe alee, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, uitându-se spre șirul de eucalipti cu ochii mijiți. Începeam să-mi dau seama că era un om ce sta mult pe gânduri. Am mers înapoi la el.

– Dumneavoastră ați identificat trupul, am zis.

– Nu chiar. Nu oficial, oricum. Cred că aceea a fost sora lui, a doua zi, în centru, la morgă.

– Dar ați fost la fața locului, ați chemat poliția.

– Da, e adevărat. Am văzut trupul. Nu a fost o priveliște frumoasă.

Apoi ne-am pus amândoi în mișcare. De acum, soarele uscaseră deja orice urmă de ceață a dimineții, iar lumina era aspră și aerul atât de limpede că sunetele de departe îl străpungeau la fel de curat ca o sulită. De undeva din apropiere am auzit

lunecușul și crăntănitul sapei unui grădinar ce se afunda într-un sol ce părea a fi un tip de lut uscat. Am realizat atunci cât de norocos trebuie că era Hanson să aibă o slujbă ce-l aducea mereu în peisajul acela, printre arbori și plante înflorite și iarbă udă, sub un cer la fel de albastru, curat și luminos ca ochii unui bebeluș. Da, existau oameni care aveau tot norocul din lume, apoi veneam noi, restul. Nu că aș fi putut lucra acolo: prea multă natură în stare pură pretutindeni.

– Altcineva a văzut trupul prima dată, am spus, am dreptate?

– Da, o tânără domnișoară pe numele Mary Stover. Lucra ca garderobieră aici, la club. Iubitul ei venise să o conducă de la serviciu, la finalul turei. De-abia ieșiseră în strada Latimer, când au văzut corpul domnului Peterson. S-au întors și m-au informat despre descoperirea lor macabră.

E amuzant cum și unii oameni așa de sofisticăți precum Hanson cedează tentației de a folosi jargonul romanelor ieftine. Într-adevăr o descoperire macabră.

– Se poate să vorbesc cu domnișoara Stover? am întrebat.

Omul s-a încruntat.

– Nu sunt sigur. S-a căsătorit cu iubitul ei la scurt timp după aceea și s-au mutat împreună pe coasta de est. Nu în New York. Poate în Boston? Mi-e teamă că nu-mi amintesc.

– Care e numele ei de căsătorie?

– Ah. Aici m-ați încuiat. L-am întâlnit pe tânăr o singură dată. Schimbul de informații a fost grăbit, în circumstanțele de atunci.

Acum era rândul meu să pic pe gânduri. Hanson m-a privit cu licăr de amuzament în ochi. Bărbatul părea să se distreze binișor în urma întâlnirii noastre.

– Ei bine, am spus, presupun că nu-mi va fi foarte greu să-i dau de urmă.

Îmi dădeam seama că omul știa că nu erau decât vorbe aruncate în vânt și că eu eram la rândul meu conștient de asta.

Am continuat să mergem. Într-una din curbele aleii am dat peste un negru bătrân ce săpa într-un strat de trandafiri – a lui fusese unealta pe care o auzisem lucrând cu un minut înainte. Purta salopete spălăcite de blugi, iar părul lui era ca o cască din onduleri mărunte și grizonante. Ne-a aruncat o privire furișată, lăsând să i se vadă albul ochilor. Atunci mi-am adus imediat aminte de calul înalt al lui Richard Cavendish ce se uita în jos, la mine, prin fereastra mașinii.

– Bună dimineața, Jacob, a strigat Hanson.

Bătrânul nu a răspuns, ci i-a adresat doar o altă privire încordată și și-a văzut de muncă. Când l-am depășit pe grădinar, Hanson mi-a spus:

– Jacob nu vorbește foarte mult. A apărut pur și simplu într-o zi la poartă, înspăimântat și înfometat. Nu am reușit nici până acum să-l facem să ne spună de unde a venit sau ce i s-a întâmplat. Domnul Canning a ordonat, bineînțeles, să-l primim, să-i oferim un adăpost și ceva de lucru.

– Domnul Canning? am întrebat. Cine este?

– Oh, nu știți? Credeam că aflați totul cu mare ușurință, fiind detectiv. Wilber Canning este fondatorul clubului nostru. Wilber cu e. De fapt,

numele lui este Wilberforce – părinții l-au botezat după William Wilberforce, marele parlamentar englez și lider al mișcării aboliționiste.

– Mda, am făcut eu, pe cel mai sec ton de care am fost capabil. Cred că am auzit de el.

– Sunt sigur că ați auzit.

– Mă refeream la William Wilberforce.

– Domnul Canning este un umanitarist dedicat, la fel ca și părinții lui. Știți, tatăl lui a pus bazele clubului. Scopul nostru e să-i ajutăm pe acei membri mai puțin norocoși ai societății. Politica de angajare a seniorului Canning, în vigoare chiar și acum, dispunea ca un anumit număr de posturi să fie rezervate pentru, ei bine, pentru cei ce aveau nevoie de ajutor și protecție. I-ați întâlnit pe Jacob și pe Marvin, portarul nostru. Dacă veți mai sta suficient de mult timp aici, veți întâlni și alte persoane de ispravă care au găsit aici un cămin. Clubul Cahuilla are un renume excelent în comunitatea imigranților.

– Foarte impresionant, domnule Hanson, am replicat. Faceți acest loc să pară o îmbinare dintre un sanatoriu și un centru de reabilitare. Totuși, nu aceasta e ideea pe care mi-o făcusem despre el. Dar nicio îndoială că oamenii precum Nico Peterson apreciază spiritul filantrop al locului.

Hanson a zâmbit tolerant.

– Bineînțeles, nu toată lumea subscrie principiilor caritabile. În plus, cum am zis, domnul Peterson nu era membru.

Ne întorsesem în cerc, fără să-mi dau seama, iar acum ne aflam deodată înapoi la club. Însă nu eram în fața ușii principale, cea pe care intrasem

mai devreme, ci undeva într-o parte a clădirii. Hanson a deschis o ușă cu un panou de sticlă încadrat pe toată lungimea ei și am pășit în interiorul unei camere largi, joase, cu fotolii din creton, înșirate împrejurul ei și a mesei mici cu teancuri de reviste întinse ordonat ca niște acoperișuri din țiglă. Acolo se mai găsea și un șemineu încăpător cam cât întreaga mea sufragerie de pe Yucca Avenue. Un asemenea obiect era, desigur, foarte utilizat în Pacifica Palisades. În aer se simțea un miros slab de tutun și de brandy vechi și de calitate. Îi și vedeam pe Wilberforce Canning și pe tovarășii lui patricieni adunați seara, după cină, discutând decăderea lamentabilă a moralității publice și punând la cale opere de binefacere. În mintea mea ei purtau frac și pantaloni până la genunchi și peruci pudrate. Imaginația mi-o ia razna uneori, n-am ce face.

– Luați loc, domnule Marlowe, m-a poftit Hanson. Doriți ceai? Eu de obicei beau o ceașcă la această oră a dimineții.

– Sigur, am răspuns. Sună bine.

– Indian sau chinezesc?

– Cred că indian.

– Darjeeling e în regulă?

În momentul acela nu m-ar fi mirat dacă vreun tip vesel, în pantaloni scurți albi și cu sacou sport ar fi sărit pragul ușii și ne-ar fi întrebat sâsâit dacă dorim să jucăm o partidă de tenis.

– Darjeeling e grozav, am replicat.

Hanson a apăsat butonul unei mici sonerii de lângă șemineu – serios, exact ca pe scenă – în timp ce eu m-am așezat într-unul dintre fotolii. Pernele lui

erau așa de adânci, că genunchii mei aproape că-mi loveau fața. Hanson a aprins o țigară cu o brichetă din argint, iar apoi și-a sprijinit un cot pe pervazul șemineului, și-a încrucișat gleznelor și m-a privit de sus. Expresia lui, cumva chinuită, însă stoică, era aceea a unui tată responsabil, obligat să aibă o discuție serioasă cu fiul lui rătăcitor.

– Domnule Marlowe, v-a angajat cineva să veniți aici? a întrebat.

– Cam cine?

Mi s-a părut că tresare; probabil că de vină era exprimarea mea. Înainte să poată răspunde, o ușă s-a deschis, iar un individ în vârstă, în vestă cu dungi și-a făcut loc înăuntru. Arăta așa de livid că de-abia îți venea să crezi că e viu. Era scund și masiv și avea obraji și buze cenușii și un cap chel și cenușiu deasupra căruia erau lipite foarte grijuliu câteva șuvițe de păr gras și grizonant.

– Ați sunat, domnule? a zis el cu o voce tremurătoare; accentul lui britanic era original.

Clubul Cahuilla se dovedea a fi un loc de pomină: un muzeu indian cu o picătură de veselă și bătrână Anglie.

– Un ibric de ceai, Bartlett, a răspuns Hanson tare, din moment ce bătrânul era, evident, surd. Din cel obișnuit.

Hanson s-a întors către mine.

– Frișcă? Zahăr? Sau ați prefera lămâie?

– Doar ceai e bine.

Bartlett a dat din cap, a înghițit, mi-a aruncat o privire umedă și a plecat târșându-și picioarele.

– Unde rămăsesem? a întrebat Hanson.

– Voiati să știți dacă am fost angajat să vin aici și să vorbesc cu dumneavoastră. V-am întrebat despre cine credeți că ar putea fi vorba.

– Da, a zis, așa e.

Și-a lovit vârful țigării de marginea scrumierei de lângă cotul lui de pe pervaz.

– Ce-am vrut să spun este că nu-mi imaginez să existe o persoană așa de interesată de cazul domnului Peterson și sfârșitul lui nefericit, încât să-și dea osteneala de a tocmi un detectiv particular care să dezgroape morții. Mai ales din moment ce, așa cum am menționat, poliția a trecut deja totul printr-o sită foarte deasă.

Am chicotit. Pot să chicotesc când am chef.

– Sita folosită de poliție are de obicei găuri mari și altele înfundate cu lucruri pe care nu e dorit să le investigheze prea îndeaproape.

– Chiar și așa, mă întreb de ce vă aflați aici.

– Ei bine, vedeți, domnule Hanson, am spus, foindu-mă în adâncurile fotoliului, încercând să mă așez într-o postură oarecum demnă, o moarte violentă lasă întotdeauna ceva treburi neclarificate. E un lucru pe care l-am observat.

Managerul mă privea iar încremenit în nemișcarea lui de șopârlă.

– Ce fel de treburi neclarificate?

– Vă referiți la cazul domnului Peterson? Cum am spus, sunt aspecte ale morții lui care ridică semne de întrebare.

– Iar eu am vrut să știu ce fel de întrebări.

Nimic nu se aseamănă cu neliniștea mută; cea gălăgioasă nu funcționează niciodată la fel de bine.

– Ei bine, de exemplu, dilema identității domnului Peterson.

– Identitatea lui.

Nu era o întrebare. Vocea lui devenise moale ca o adiere de vânt deasupra unui câmp de bătaie după o confruntare sângeroasă.

– Ce dilemă ar putea exista în legătură cu identitatea lui? L-am văzut acolo, pe drum, în acea noapte. Nu încăpea îndoială în legătură cu cine era. Plus, sora lui a văzut trupul a doua zi și nu a mai încăput nici urmă de îndoială.

– Știu, dar problema este că – iar aici intrăm în miezul problemei – cineva l-a zărit recent pe stradă, numai că nu era deloc mort.

Există tipuri felurite de liniște. Pe unele le poți descifra, pe altele nu. Nu știam dacă Hanson fusese surprins de ce spusese, dacă fusese uimit sau dacă se abținea de la orice comentariu pentru a-și acorda timp să proceseze informația. L-am urmărit – un vulture nu s-ar fi descurcat mai bine –, dar tot n-am putut ajunge la o concluzie.

– Dați-mi voie să mă lămuresc, a început, dar chiar atunci ușa s-a deschis iar, și Bartlett, majordomul, a intrat cu spatele aplecat, cu brațele desfăcute ca o maimuță, cărând o tavă mare pe care se aflau cești, sosiere și un ibric din argint și câteva cani mici din același material, cu șervețele albe și nu mai știu ce.

Omul a înaintat spre noi și a pus tava jos pe una dintre mesele mici, și-a tras nasul și a plecat tiptil.

Hanson s-a aplecat și a turnat ceai în două cești – printr-o strecurătoare de argint, nici mai mult, nici mai puțin – și mi-a întins una mie. Eu am sprijinit ceașca pe brațul fotoliului. Mă și vedeam dărâmând-o din greșeală și vărsându-mi lichidul fierbinte în poală. Trebuie să fi avut o mătușă pe când eram copil, una dintre acele îmbrăcate în rochie de doliu, cu lornietă și mustață, care să mă fi instruit în tainele unor situații sociale precum cea în care mă aflu.

Îl puteam vedea pe Hanson pregătindu-se să afirme din nou, în felul lui studiat și obosit, că uitase despre ce e vorba.

– Voaiați să lămuriți ceva, am zis, grăbindu-l.

Își reluate poziția de lângă șemineu și învârtea ușor o linguriță în ceai, amestecând iar și iar.

– Da, a zis, apoi a făcut o pauză – iar stătea pe gânduri. Spuneți că cineva l-a văzut pe domnul Peterson pe stradă, de curând.

– Corect.

– Pretinde că l-a văzut.

– Persoana în cauză era destul de sigură.

– Iar această persoană este...?

– Cineva care l-a cunoscut pe domnul Peterson. Cineva care l-a cunoscut bine.

Auzind asta, ochii lui s-au aprins isteți ca ai unei nevăstuici și m-am întrebat dacă nu cumva spusesem prea mult.

– Cineva care l-a cunoscut bine, a repetat. Poate o femeie?

- De ce întrebați?
- Femeile tind să fie mult mai susceptibile de asemenea lucruri decât bărbații.
- Ce fel de lucruri?
- Să vadă un mort pe stradă. Să-și imagineze că l-au văzut.
- Să spună doar că această persoană era un asociat al domnului Peterson, am zis, și să o lăsăm așa.
- Și aceasta e persoana care v-a angajat să veniți aici și să puneți întrebări?
- Nu am spus așa ceva. Nu afirm așa ceva.
- Înseamnă că lucrați cu informații la mâna a doua? Cu zvonuri?
- Așa s-a spus, iar eu am auzit.
- Și ați crezut?
- A crede sau nu face parte din stilul meu. Eu nu iau partea nimănui. Doar conduc investigația.
- Corect.

A pronunțat cuvântul trăgănat, ca și cum ar fi tras de el, dându-i o notă de oftat. A zâmbit.

- Nici nu v-ați atins de ceai, domnule Marlowe.

Am sorbit o dată, din politețe. Era deja aproape rece. Nu-mi aduceam aminte când băusem ceai ultima dată.

O umbră s-a mișcat de după panoul de sticlă al ușii pe care intrasem, iar ridicându-mi privirea am observat o siluetă ce mi se părea a fi a unui băiat

slab și tras la față, trăgând cu ochiul spre noi. Văzând că l-am observat, băiatul a plecat repede. M-am întors la Hanson. Managerul nu părea să fi băgat de seama figura de la ușă.

– Pe cine ați sunat în acea noapte, am întrebat, după ce ați văzut cadavrul?

– Poliția.

– Da, dar ce poliție? La centru sau la biroul șerifului?

Omul și-a scărpinat urechea.

– Nu cred că știu, a mărturisit. Am contactat operatorul și am cerut cu postul de poliție. A venit o mașină de patrulă și un polițai pe motocicletă. Cred că erau din Bay City.

– Vă amintiți vreunul dintre numele lor?

– Mi-e teamă că nu. Erau acolo doi ofițeri în civil și un motociclist în uniformă. Presupun că mi-au spus cum îi cheamă, dar pesemne că am uitat. Nu mă aflu în dispoziția necesară să rețin clar asemenea detalii. Nu am mai văzut un mort de când am fost în Franța.

– Ați luptat în război?

Hanson a dat din cap.

– La Ardennes, ofensiva.

După asta a urmat o tăcere apăsătoare, iar prin aer parcă a trecut un vânticel subțire și rece de munte. M-am aplecat în față, în fotoliu și mi-am dres glasul.

– Nu vreau să vă răpesc prea mult timp, domnule Hanson, am zis. Dar vă pot întreba din nou dacă

sunteți absolut sigur că omul pe care l-ați văzut mort pe drum în acea noapte era Nico Peterson?

– Cine altcineva să fi fost?

– Habar nu am. Dar puteți afirma cu certitudine?

Managerul m-a fixat cu ochii aceia reci și întunecați.

– Da, domnule Marlowe, sunt sigur. Nu știu pe cine a zărit după aceea clientul dumneavoastră pe stradă, dar nu era Nico Peterson.

Am ridicat ceașca și farfuria cu grijă de pe brațul fotoliului și le-am așezat înapoi pe tavă, apoi m-am ridicat în picioare, iar genunchii mi-au trosnit. Parcă stătusem pe vine într-o cadă foarte mică și adâncă, așezat în scaunul acela.

– Mulțumesc că ați acceptat să stăm de vorbă, am zis.

– Ce veți face mai departe? a întrebat.

Părea sincer interesat.

– Nu știu, am răspuns. Aș putea încerca să o găsesc pe garderobieră – Stover, nu?

– Mary Stover, da. Sincer, cred că vă veți pierde timpul.

– Aveți, probabil, dreptate.

Managerul și-a pus și el ceașca de ceai pe tavă și ne-am îndreptat împreună spre ușa pe care ieșise majordomul. Hanson a rămas iarăși în urmă și mi-a făcut semn să pășesc primul. Am mers de-a lungul unui coridor luminat de becuri prinse în zid, cu brațe din fier forjat și cu o mochetă gri atât de groasă, încât puteam să jur că simțeam puful

gâdilându-mi gleznele. Am trecut printr-un alt fumoar, unde se aflau mai multe artefacte indiene agățate pe pereți și alte fotografii ale lui Curtis. Apoi am ajuns într-un hol unde aerul era călduț și mirosea a alifie.

– Piscina e în direcția aceasta, a zis Hanson, indicând o ușă albă, simplă, și apoi urmează sala de sport.

Pe când treceam pe lângă ea, ușa s-a deschis și a ieșit o femeie îmbrăcată într-un halat din tricot plușat. Purta încălțăminte din plastic, pentru plajă și un prosop mare, alb, înfășurat în jurul capului, ca un turban. Am zărit o față lată și doi ochi verzi. L-am simțit pe Hanson ezitând o clipă în spatele meu, dar apoi și-a iuțit pasul, apăsându-și mâna de cotul meu și trăgându-mă după el.

De data aceasta, în spatele biroului de la recepție se afla o tânără cu ochelari cu ramă albastră. Fata și-a salutat șeful cu un zâmbet prostesc; pe mine, în schimb, m-a ignorat.

– V-au căutat câteva persoane, domnule Hanson, a zis. domnul Henry Jeffries este în așteptare.

– Spune-i că-i voi telefona eu, Phyllis, a răspuns Hanson, trimițându-i unul dintre zâmbetele lui crispate.

Bărbatul s-a întors la mine, întinzând iar palma, în semn că mă pofteste să merg.

– La revedere, domnule Marlowe. A fost interesant să vorbesc cu dumneavoastră.

– Mulțumesc că mi-ați acordat ocazia.

Am mers până la ușă și am ieșit pe pătratul de covor roșu.

– Vă doresc succes în investigația dumneavoastră, a zis, doar că nu cred că va duce undeva.

– Pare, cu siguranță, că așa va fi.

M-am uitat în jur, la arbori, la peluza sclipitoare și la grămăjoarele de boboci multicolori.

– E un loc frumos de muncă, am spus.

– Da, este.

– Poate voi trece pe aici într-o seară, să joc un biliard – sau, cum ați spune dumneavoastră, snooker – și să gust poate din brandy-ul casei.

Hanson nu și-a putut reține un rânjet vag.

– Cunoașteți vreun membru?

– De fapt, da, s-ar putea spune.

– Convingeți-l să vă aducă. Ați fi foarte bine venit.

„Pe dracu“, mi-am zis, dar am zâmbit destul de frumos, mi-am dus un deget la borul pălăriei și am plecat.

Eram confuz. Ce se petrecuse, mai exact, de-a lungul ultimei ore? Turul în jurul terenurilor, povestea despre istoria florilor de bougainvillea, discursul despre filantropie, ceremonia ceaiului – care fusese rostul tuturor acestora? De ce acordase Hanson atât de multă atenție unui detectiv particular în legătură cu o moarte nu așa de importantă, petrecută pe un drum din apropiere? Era doar un tip cu prea mult timp liber, dornic să-și ocupe o parte a unei dimineți leneșe distrând un membru al lumii sordide din afară porților clubului Cahuilla? Cumva, nu eram sigur că era vorba

despre asta. Și dacă aveam dreptate, ce informații alesese să-mi ascundă?

Parcasem Olds-ul sub un copac, însă bineînțeles că soarele se mutase iarăși, așa cum tot insistă să facă, iar jumătate din față a mașinii se cocea încetul cu încetul. Am deschis toate ușile și am mers la umbră. Am fumat o țigară în timp ce așteptam ca aerul să se mai răcorească înăuntru.

Pe când stăteam acolo, am început să am sentimentul că sunt urmărit. Era ca senzația pe care o ai pe când stai tolănit pe o plajă caldă, iar o briză rece trece pe deasupra umerilor tăi goi. Am privit în jur, dar nu am văzut pe nimeni. Apoi, în spatele meu, am auzit pe cineva mergând grăbit – repeziciunea pasului m-a făcut să tresar. M-am întors și l-am descoperit pe bărbatul mărunț pe care-l văzusem cu puțin timp în urmă privind la mine și la Hanson prin ușa de sticlă. Am observat acum că nu era un băiețel; de fapt, aș putea spune că avea în jur de cincizeci de ani. Purta o uniformă formată din pantaloni kaki și un tricou de aceeași culoare, cu mâneci scurte. Avea un chip mic și zbârcit și mâini ca niște gheare. Ochii erau așa de șterși, că păreau incolori. Își ținea fața pe jumătate întoarsă și mă privea dintr-o parte. Părea foarte încordat, ca o ființă sălbatică, timidă, o vulpe, un iepure, care se apropiase de mine din curiozitate și era gata să o ia la sănătoasa la cea mai mică mișcare pe care aș fi putut-o face.

– ‘neața, om bun, am spus prietenos.

Auzind așa, omul a dat din cap ca pentru el, zâmbind șiret, de parcă s-ar fi așteptat ca eu să rostesc exact acele vorbe, vrând să-l păcălesc și să-i induc un fals sentiment de siguranță.

– Te cunosc, a spus, cu o voce dogită, aproape în șoaptă.

– Zău?

– Normal, a răspuns. Te-am văzut cu Hook.

– Aici te-nșeli, am răspuns. Nu cunosc niciun Hook.

Omul a zâmbit iar, ȣuguindu-șu buzele.

– Ba sigur cunoști.

Am clătinat din cap, presupunând că era doar unul dintre copiii de pripas ai domnului Canning. Am aruncat țigara pe frunzele uscate de la picioarele mele și am călcat pe ea, apoi am închis trei uși ale mașinii și m-am urcat la volanul încins. Am coborât geamul.

– Trebuie să plec, am spus. Mi-a părut bine.

Pe jumătate încă întors, bărbatul s-a strecurat pe lângă mașină.

– Trebuie să ai grijă cu Hook, a zis. Vezi să nu te înroleze forțat în armată.

Am băgat cheia în contact și am apăsat butonul de pornire. E ceva măreț și îmbătător la sunetul bubuitor al unui motor de opt cilindri când roade în gol; mereu mă face să mă gândesc la acele doamne de societate de la finalul veacului, cu trupuri de statueta, turnură la rochii, pălării și gâturi fine și proeminente. Când am ambalat motorul, monstrul s-a preschimbat într-un Teddy Roosevelt, gălăgios și vuitor.

– *Hasta la vista, muchacho*, am spus, făcându-i scurt cu mâna tipului celui mărunțel.

Omul a pus însă o mână pe cadrul ferestrei și nu m-a lăsat să plec.

– El e căpitanul Hook, a insistat, iar noi suntem Băieții Pierduți.

Am căscat ochii la el – fața lui se afla la aproximativ cincisprezece centimetri de a mea –, iar el a început deodată să râdă. Era unul dintre cele mai bizare hohote ce-mi fuseseră dat să le aud, un nechezat ascuțit, disperat și nebunesc.

– Așa e, a spus, nu am dreptate? El, Hook – noi, băieții. Hi hi hi!

Atunci s-a îndepărtat, mergând tot într-o parte, ca un crab, râzând de unul singur și dând din cap. L-am urmărit un moment cu privirea, apoi am apăsat pedala și am condus spre poartă. Marvin m-a salutat și a ridicat bariera, trăgându-și fața într-o parte în felul acela al lui, de parcă ai fi zis că stă să vomeze. Am ieșit, am întors mașina la dreapta și am apăsat accelerația simțindu-mă ușurat, ca un om sănătos ce a scăpat dintr-un spital de nebuni.

8

Când m-am întors la biroul din clădirea Cahuenga, am găsit un mesaj ce mă aștepta prin serviciul telefonic. Operatorul care mi l-a transmis era femeia cu vocea nazalizată – glasul ei mereu mă făcea să cred că am o viespe în ureche.

– A sunat o anume doamnă Anguish, a zis.

– O doamnă cum? Anguish?

– Așa a zis. Am notat. Vă întreabă dacă sunteți de acord să vă întâlniți cu ea la prânz, la Ritz-Beverly.

– Nu cunosc pe nimeni numit Anguish. Ce nume mai e și ăsta?

– L-am notat. Îl am aici pe carnetel. Doamna Dorothea Anguish, hotelul Ritz-Beverly, ora douăsprezece.

Deasupra s-a aprins un bec ce ar fi trebuit să se aprindă mai devreme – mintea mea era încă la clubul Cahuilla.

– *Langrishe*, am spus. Dorothea *Langrishe*.

– Asta am spus și eu.

– Sigur.

Am oftat și am pus jos receptorul.

– Merci, Hilda, am mârâit.

Nu acesta-i numele operatoarei, dar așa îi spun eu după ce închid. Are voce de Hilda, nu mă întrebați de ce.

Hotelul Ritz-Beverly era o afacere elvețiană și se lua foarte, foarte în serios. Ușierul purta frac și o pălărie melon în stil englezesc; arăta ca și cum ar fi strâmbat din nas la orice bacșiș sub zece dolari. Holul din marmură neagră era cât jumătate de teren de fotbal, iar în mijlocul lui se afla o vază din sticlă șlefuită, încărcată de cale uriașe, cocoțată pe o masă mare și rotundă. Mirosul greu al florilor îmi gâdila nările și mă făcea să strănut.

Doamna Langrishe mă rugase să o întâlnesc în Camera egipteană. Acesta era un bar cu mobilă din bambus și statui ale lui Nefertiti, ce susținea torțe și lămpi de masă cu abajururi făcute dintr-un material ce putea fi papirus, dar în schimb, era, evident doar hârtie. O hartă pictată a Nilului ocupa

un întreg perete. Pe râu se aflau bărci arăbești și crocodili, iar deasupra lui zburau păsări albe – cred că se numesc ibiși – pe când de-a lungul malurilor se ridicau, bineînțeles, piramide pictate și un sfinx cu ochi somnoroși. Toate acestea erau impresionante, într-un fel ce respira o oarecare exagerare; dar rămânea totuși un bar.

Aveam în minte imaginea Clarei Cavendish și mă așteptam ca mama să fie imaginea originală a fiicei. Frate, ce mă mai înșelasem! Am auzit-o înainte de a o vedea. Avea vocea unui hamal irlandez, hârâită, zgomotoasă și răgușită. Ședea la o măsuță poleită sub un palmier mare în ghiveci, dându-i unui ospătar în jachetă albă indicații despre cum să pregătească un ceai.

– Mai întâi trebuie să fierbi apa – știi cum? Apoi trebuie să opărești ibricul – să-l fierbi bine, ia aminte – și să pui înăuntru câte o linguriță plină pentru fiecare ceașcă, și încă una pentru ibric. Apoi îl lași trei minute la infuzat. Gândește-te la un ou moale – trei minute, nici mai mult, nici mai puțin. Apoi e gata de turnat. Acum ai înțeles? Pentru că chestia asta – iar femeia a arătat spre ibric – e la fel de slabă ca o bere proastă și are cam același gust.

Ospătarul, un tip latino elegant, se făcuse palid pe sub bronzul fin.

– Da, doamnă, a zis el pe un ton fricos și s-a grăbit să plece, ducând cu brațul întins ceaiul cel batjocoritor și ibricul; dacă n-ar fi fost atât de profesionist, probabil că și-ar fi șters fruntea de broboane.

– Doamnă Langrishe? am întrebat.

Femeia era foarte mărunță și foarte grasă. Pe sub haine puteai la fel de bine să zici că ședea într-un butoi cu găuri prin care-i ieșeau brațele și

picioarele. Fața ei era rotundă și roz și purta o perucă colorată cu henna, coafată în onduleuri scurte și săltărețe. Singura trăsătură pe care o împărțea cu Clare erau ochii; acei iriși negri, lucioși se moșteneau în familie. Doamna Langrishe era strânsă într-un costum din satin roz, din două piese, în picioare purta pantofi albi, demodați, iar pe cap avea o pălărie ce trebuie să fi fost ticluită, într-o zi liberă, de aceeași modistă ce făcuse și podoaba de cap neagră a lui Clare, pe care tânăra o purtase la prima noastră întâlnire. Femeia și-a ridicat privirea spre mine și și-a arcuit o sprânceană conturată cu negru.

– Sunteți domnul Marlowe?

– Eu sunt, am zis.

Ea a arătat spre un scaun de lângă ea.

– Ia loc aici, vreau să mă uit bine la dumneata.

M-am așezat. Langrishe mi-a analizat chipul de aproape. Mirosea frumos, ce-i drept, așa cum era și de așteptat – de fiecare dată când se mișca, costumul ei, făcut dintr-un material care cred că se numește tafta, scârțâia și degaja o aromă de parfum ce se desprindea dintre pliuri.

– Lucrezi pentru fata mea, nu-i așa? a spus.

Mi-am scos tabachera și chibriturile și am aprins o țigară. Nu, nu uitasem să-i ofer una, dar mi-a făcut semn că nu vrea.

– Doamnă Langrishe, am început, cum ați aflat de mine?

Femeia a chicotit.

– Vrei să zici, cum am dat de dumneata? Ați vrea să știți, nu?

Ospătarul s-a întors cu ceainicul și i-a umplut temător ceașca.

– Ei, ia uită-te acum, i-a zis ea. Așa ar trebui să arate, suficient de tare încât să stea un șoarece în picioare pe el.

Omul a răsuflat ușurat.

– Mulțumesc, doamnă, a zis și și-a aruncat privirea spre mine, apoi a plecat.

Doamna Langrishe și-a turnat lapte în ceai și a adăugat patru cuburi de zahăr, pe care le-a prins cu cleștele.

– Acasă nu mă lasă să-l beau așa, a zis ea mohorâtă, punând jos cleștele.

Femeia s-a încruntat.

– Doctorii – pf!

Nu am răspuns. Nu aș fi crezut că exista o persoană care să nu-i permită acelei doamne să facă ceva.

– Servești o ceașcă? a întrebat.

Am refuzat politicos. Două porții de ceai într-o singură zi era mai mult decât puteam îndura. A băut din ceașca ei, ținându-și farfurioara sub bărbie. Am avut impresia că a plescăit din buze.

– Am auzit ceva despre un colier pierdut, a spus. E adevărat?

– Așa v-a spus Clare – doamna Cavendish?

– Nu.

Atunci trebuie să fi aflat de la soțul ei. M-am așezat pe spate în scaun și mi-am fumat țigara, vrând să par relaxat. Oamenii tind să creadă că detectivii particulari sunt proști. Presupun că se gândesc că suntem prea nătărăi să ajungem în poliție și să devenim detectivi adevărați. În unele cazuri nu se înșală. Iar în alte situații nu strică să faci pe idiotul. Oamenii se relaxează în preajma ta, iar astfel ei devin neglijenți. Totuși, îmi dădeam seama că metoda aceasta nu avea să funcționeze și cu doamna Dorothea Langrishe. O fi arătat ea ca spălătoreasa irlandeză și poate că vorbea ca un marinar, dar inteligența ei era ascuțită ca acul din pălărie.

A pus jos ceașca și farfuria și a privit în jurul camerei cu un ochi cercetător.

– Uită-te la locul ăsta, a zis. După cum arată, ar putea fi un bordel din Cairo. Nu că aș fi fost vreodată în Cairo, ia aminte, a adăugat ea, veselă.

Doamna Langrishe a luat meniul – arăta ca un papirus antic cu hieroglife false pe margini – și l-a ținut aproape sub nas, mijind ochii.

– Ah, a făcut, nu pot să citesc, mi-am uitat ochelarii. Uite, a zis, vârându-mi meniul în mâini, spune-mi dacă au prăjituri.

– Au tot felul de prăjituri, am răspuns. De care vreți?

– Au tort de ciocolată? Îmi place ciocolata.

Femeia a ridicat o mână grăsună și a făcut semn, iar ospătarul și-a făcut apariția.

– Spune-i, mi-a zis ea mie.

Eu m-am conformat.

– Doamna dorește o felie de Triple-Cocoa Fondant Delight.

– Foarte bine, domnule.

Tânărul a plecat iar. Pe mine nu m-a întrebat dacă voiam ceva. Pesemne știa că eu sunt ajutorul, la fel ca și el.

– Nu pentru perle te-a angajat Clare, așa-i? a spus doamna Langrishe.

Femeia a scotocit în geantă și în cele din urmă a scos o mică lupă cu mâner din os.

– Fiica mea nu este genul de femeie care să piardă lucruri, mai ales dacă e vorba de un colier de perle.

Am privit spre una dintre statuetele ce întruchipau sclave. Ochii ei, conturați gros cu negru, aveau forma lacrimilor și erau nefiresc de alungiți, ajungând aproape la mijlocul cefei acoperite de casca de păr auriu.

Sculptorul o dăruise cu un piept generos și un fund încă și mai plăcut. Așa sunt sculptorii; vor să bucure ochii privitorilor – ochii bărbaților, mai exact.

– Aș vrea să vă întreb din nou, doamnă Langrishe, cum ați aflat de mine?

– Ah, nu-ți bate capul cu asta, a răspuns. Nu mi-a fost greu să te găsesc.

Femeia mi-a aruncat o privire ce mă tachina.

– Știi, nu ești singurul în stare să conducă o investigație.

N-aveam de gând să mă las distras.

– V-a spus domnul Cavendish că am fost la dumneavoastră acasă?

Felia de Triple-Cocoa Fondant Delight a sosit. Doamna Langrishe a examinat prăjitura sub lupă, atent precum Sherlock, preschimbându-și ochii în două fante lacome.

– Richard nu e un băiat rău, a spus, ca și cum i-aș fi criticat ginerele. Leneș, bineînțeles.

Doamna a luat o gură de tort.

– Oh, dar e chiar gustos! a exclamat ea. Mmmm!

Mă întrebam ce-ar fi spus doctorii dacă ar fi văzut-o înfulecând deliciul toxic.

– Oricum, am continuat, aveți de gând să mă lămurii de ce m-ați chemat aici?

– Ți-am spus – am vrut să te văd.

– Iertați-mă, doamnă Langrishe, dar acum, că m-ați studiat...

– Oprește-te, a zis ea calm. Dă-te jos de pe cai. Sunt sigură că fiica mea te plătește frumușel – i-aș fi putut spune că de fapt nu promisem nicio lețcaie –, așa că îi poți acorda câteva minute bătrânei ei mame.

„Răbdare, Marlowe“, mi-am zis; răbdare.

– Nu pot vorbi despre afacerea fiicei dumneavoastră, am replicat. E între mine și ea.

– Bineînțeles. Am zis eu că nu ar fi?

Avea puțină frișcă pe bărbie.

– Dar e fata mea și nu pot să nu mă întreb de ce a angajat un detectiv particular.

– V-a spus...

– Știu, știu. Colierul prețios de perle pe care l-a pierdut.

Femeia s-a întors spre mine. Am încercat să nu mă uit la spuma albă de pe bărbia ei.

– Cât de naivă mă crezi, domnule Marlowe? a întrebat aproape blând, zâmbind cumva. N-are nimic de-a face cu perlele. A dat de vreo belea, nu? E vorba despre șantaj?

– Nu pot decât să repet, doamnă Langrishe, am răspuns eu iar, plictisit. Nu pot vorbi despre misiunea cu care m-a însărcinat fiica dumneavoastră.

Femeia încă mă privea, iar de data asta a dat din cap.

– Știu, a replicat. Te-am auzit de prima dată.

A pus jos furculița, a privit sătulă spre farfurie și și-a șters gura cu șervetul. Mă bătea gândul să comand ceva de băut, ceva cu bitter și o frunzișoară de ceva verde, dar m-am răzgândit. Mi-am imaginat-o pe doamna Langrishe privind sardonice spre paharul meu.

– Știi ceva despre parfumuri, domnule Marlowe? a întrebat.

– Le recunosc atunci când le miros.

– Sigur, sigur, dar cunoști câte ceva despre fabricarea lor? Nu? Mă gândeam eu.

Femeia s-a dat pe spate în scaun și s-a așezat cumva mai bine în costumul ei roz. Simțeam că urmează o prelegere, așa că mi-am găsit o postură ce mima cât se putea de bine o atitudine receptivă. Ce căutam eu acolo? Poate că sunt prea politicos pentru binele meu.

– Majoritatea celor din industria parfumurilor, a început doamna Langrishe, își creează produsele pe bază de ulei de trandafiri. Secretul meu e că folosesc doar ceea ce se numește esență pură de trandafir, obținută nu prin distilare, ci cu ajutorul solvenților. E un produs net superior. Știi de unde provine?

Am clătinat din cap; era tot ce mi se cerea să fac: să ascult, să încuviințez, să clatin capul și să fiu atent.

– Bulgaria! a croncănit ea, pe tonul unui jucător de poker ce aruncă pe masă culoare. Exact, Bulgaria. Plantele sunt culese dimineța, înainte să răsară soarele, adică în momentul când florile miros cel mai puternic. Sunt necesare cel puțin o sută douăzeci de kilograme de petale pentru treizeci de grame de esență, așa că îți imaginezi costurile. O sută douăzeci de kilograme pentru treizeci de grame – imaginează-ți!

Privirea ei a devenit visătoare.

– Am făcut avere cu ajutorul unei flori. Îți vine să crezi? Trandafirul de damasc, *Rosa damascena*. E minunată, domnule Marlowe, un dar de la Dumnezeu, pogorât asupra noastră din marea lui bunătate.

Femeia a oftat iar, mulțumită. Era bogată, era fericită și era plină de Triple-Cocoa Fondant Delight.

– Spune-mi de ce te-a angajat fiica mea, domnule Marlowe, vrei? Vrei să-mi spui?

– Nu, doamnă Langrishe. Nu vă voi spune. Nu pot.

– Și presupun că nu vei primi bani. Sunt foarte bogată, să știi.

– Da, mi-a spus fiica dumneavoastră.

– Poți cere orice sumă.

Eu nu am făcut decât să mă uit la ea.

– Doamne, Marlowe, dar încăpățânat mai ești!

– Nu sunt, am răspuns. Sunt un om simplu, care încearcă să-și câștige traiul cinstit. Sunt mii ca mine, doamnă Langrishe, milioane chiar. Ne îndeplinim datoriile plicticoase, ajungem acasă seara obosiți și nu mirosim a trandafiri.

Pentru o vreme, femeia a tăcut și m-a privit zâmbind pe jumătate.

Eram bucuros să observ că-și ștersese frișca de pe bărbie. Bobul acela de grăsime nu făcuse decât să o urâtească.

– Ai auzit de războiul civil irlandez? a întrebat.

Pentru o clipă am fost dezorientat.

– Știam un tip care a luptat odată într-un război irlandez, am răspuns. Cred că era vorba despre cucerirea independenței.

– Acela a fost primul. Războaiele de independență se petrec, de regulă, înainte de cele civile. Așa stau lucrurile. Cum se numea prietenul dumitale?

– Rusty Regan. De fapt, nu mi-era prieten, nu l-am întâlnit niciodată. A fost omorât de o fată. E o poveste lungă și nu una foarte edificatoare.

Femeia nu mă asculta. Îmi dădeam seama după privirea ce părea ancorată undeva în trecut.

– Soțul meu a fost ucis în acel război, a zis. Lupta alături de oamenii lui Michael Collins – știi cine a fost?

– Luptător de gherilă? Din Armata republicană irlandeză?

– Chiar el. L-au asasinat și pe el.

Femeia a ridicat ceașca goală de ceai, s-a uitat înăuntru și a pus-o iar jos.

– Ce s-a întâmplat cu soțul dumneavoastră?

– Au venit după el în toiul nopții. Nu știam unde-l duc. L-au găsit abia a doua zi. L-au dus pe o plajă în Fanore, într-un loc pustiu pe atunci, și l-au îngropat până la gât în nisip. L-au lăsat acolo, cu fața spre mare, să vadă cum vine fluxul. La Fanore durează mult să ajungi în apele mai adânci. L-au descoperit la reflux. Nu m-au lăsat să văd trupul. Presupun că-l mâncaseră deja peștii. Aubrey, așa-l chema. Aubrey Langrishe. Nu era un nume ciudat pentru un irlandez. Știi, nu erau mulți protestanți care luptau în război. Nu, nu erau foarte mulți.

Am lăsat să treacă o clipă, apoi am zis:

– Regret, doamnă Langrishe.

Femeia s-a întors spre mine.

– Poftim?

Cred că și uitase că mă aflam acolo.

– Lumea e crudă, am zis.

Oamenii îmi povestesc mereu despre lucrurile îngrozitoare care li s-au întâmplat lor și celor dragi. Îmi părea rău pentru acea bătrânică, dar, Doamne, ce obositor mai e câteodată să te prefaci amabil!

– Eram însărcinată în șapte luni când a murit, a zis ea melancolică. Așadar Clare nu și-a cunoscut niciodată tatăl. Cred că a afectat-o. Ea pretinde că nu, dar știu eu mai bine.

Femeia s-a întins și și-a pus mâna pe a mea. Eram surprins să fiu atins așa pe nepusă masă, însă am încercat să nu las să se vadă. Pielea palmei ei era caldă, aspră și parcă ar fi fost, ei bine, papirus sau, în orice caz, semăna cu ceea ce îmi imaginam eu că trebuie să fi fost papirusul.

– Ar trebui să aveți grijă, domnule Marlowe, a zis. Nu cred că știți cu cine aveți de-a face.

Nu eram sigur la cine se referea: la ea sau la fiica ei sau la altcineva.

– Voi avea, am răspuns.

Femeia nu a băgat de seamă.

– Oamenii pot fi răniți, a spus pe un ton agitat. Grav.

Mi-a dat drumul mâinii.

– Știi la ce mă refer?

– Nu am intenția de a-i face cumva rău fiicei dumneavoastră, doamnă Langrishe, am replicat.

Se uita în ochii mei într-un fel bizar, pe care nu-l puteam desluși. Aveam sentimentul că mă ia un pic

râs, dar că își dorea în același timp ca eu să-i înțeleg avertismentul. Era o bătrână doamnă dură, probabil nemiloasă, poate că-și plătea prost angajații și sigur nu i-ar fi fost greu să mă lichideze, dacă voia. Totuși, exista ceva la ea ce mă făcea să o plac. Era dârză. Nu este un cuvânt pe care să-l folosesc prea des, dar în acest caz părea să se potrivească perfect.

Femeia s-a ridicat atunci, vârându-și mâna în jacheta costumului ca să ridice vreo bretea căzută. M-am ridicat și eu și mi-am scos portofelul.

– E-n regulă, a spus. Am un cont aici. Oricum, nu ai servit nimic. Presupun că ai fi vrut să bei ceva.

Doamna a chicotit.

– Sper că nu ai așteptat să te întreb. Nu trebuie să te rușinezi în preajma mea, domnule Marlowe. Fiecare pentru el, așa zic eu.

I-am zâmbit.

– La revedere, doamnă Langrishe.

– Oh, apropo, cât mai ești aici, poate mă poți ajuta cu ceva. Am nevoie de un șofer. Ultimul angajat a fost un vagabond îngrozitor și a trebuit să scap de el. Cunoști pe cineva care s-ar potrivi?

– În momentul acesta, nu. Dar dacă îmi vine cineva în minte, vă voi da de știre.

Se uita la mine cu o privire interogatoare, ca și cum încerca să mă vadă în uniformă și cu chipiu pe cap.

– Păcat, a zis.

Femeia și-a tras o pereche de mânuși albe, din bumbac, de genul celor de la Woolworth's.

– Știi, numele meu este, de fapt, Edwards. M-am recăsătorit aici. Domnul Edwards s-a despărțit după aceea de mine. Prefer Langrishe. Are o anume rezonanță, nu crezi?

– Da, am răspuns. Cu siguranță.

– Și nici Dorothea nu mă cheamă. Am fost botezată Dorothy și mi se spunea mereu Dottie. N-ar fi dat prea bine pe o sticlă de parfum, nu? Dottie Edwards?

N-am avut decât să râd.

– Presupun că nu.

S-a uitat la mine zâmbind larg și mi-a dat un bobârnac în piept, prin cravată.

– Ține minte ce am spus, Marlowe, a zis. Oamenilor li se poate face rău cu mare ușurință, dacă nu au grijă.

Apoi s-a întors și a plecat agale.

9

Am mers la Taurul și Ursul pentru o gustare. Mi se făcuse foame privind-o pe mama Langrishe cum se îndoapă cu tort de ciocolată și oricum se făcuse ora prânzului. Pe când mă deplasam cu încetinitorul pe strada Strip, învârtind volanul cu un singur deget, mi-a dat iar prin cap să o sun pe Clare Cavendish și să-i spun că renunț. Nu-mi trimisese înapoi contractul semnat și nici nu-mi dăduse vreo para, așa că eram liber să-mi iau la revedere. Dar nu e ușor să lași să scape o femeie ca ea; poate doar dacă ești obligat, și nici atunci nu e simplu. Mi-am amintit-o șezând în biroul meu, purtând pălăria cu

voaletă, fumându-și țigara Black Russian prin portțigaretul din ebonită neagră și am știut în acel moment că nu puteam întrerupe legătura cu ea. Nu încă.

Nu mă pot decide care din două sunt mai rele: barurile care pretind că ar fi irlandeze, cu trifoii lor din plastic și ciomegele, ori localurile cu specific cockney, precum Taurul. L-aș putea descrie, dar nu mă lasă inima; gândiți-vă la ținte de darts, la butoaie de bere din lemn și o poză cu ramă roz a tinerei regine Elisabeta – cea de acum – pe un cal.

M-am așezat la o masă din colț și am comandat un sendviș cu friptură de vită și o halbă de bere. Băutura o ofereau caldă, la fel ca pe strada Lambeth; cât în privința sendvișului, cu siguranță vei medita îndelung în timp ce mesteci o bucată de carne prea prăjită, tare ca limba de englez.

Încotro aveam să apuc în căutarea lui Nico Peterson? Dacă era cu adevărat în viață, trebuie să fi existat cineva care știa unde se află și ce avea de gând să facă. Dar cine? Atunci mi-am amintit că Clare Cavendish menționase o actriță care lucrase cu Peterson, sau pentru el. Cum o chema? Mandy și mai cum? Mandy Rogers, da, Jean Harlow a săracilor. Poate că merita să vorbesc cu ea. Am luat o înghițitură de bere. Lichidul avea culoarea lustrului de pantofi și avea gust de clăbuci de săpun. Cum de stăpânea Britania mările dacă astea le servea navigatorilor ei?

M-am ridicat de la masă, am traversat barul spre cabina telefonică și am format numărul unui vechi amic de-ai mei, Hal Wiseman. Hal avea aceeași ocupație ca a mea, doar că se afla pe statele de plată de la studiourile Excelsior. Avea o funcție cu

nume pompos – ofițer-șef de securitate, ceva de genul ăsta – și-și ducea traiul ușor, și de ce n-ar fi făcut-o până la urmă? Își petrecea timpul având grijă de starlete și ținându-i pe actorii mai tineri pe calea mai dreaptă și îngustă, ori, cel puțin, pe cea nu atât de întortocheată și largă. Din când în când avea nevoie să-și folosească legăturile de la biroul Șerifului ca să-și scape vreun star de la Excelsior de acuzațiile de uz de droguri sau să ușureze soarta vreunui director acuzat de condus sub influența alcoolului sau de violență domestică. Nu era o viață rea, îmi spusese el. Cât am așteptat să răspundă, mi-am făcut de lucru încercând să-mi scot cu limba un zgârci dintre molarii superiori. Friptura de vită a bătrânei Anglii era, cu siguranță, foarte tenace.

În cele din urmă, omul meu a răspuns.

– Bună, Hal.

Mi-a recunoscut vocea imediat.

– Hai salut, Phil. Cum mai merge?

– Binișor.

– Ești la vreo petrecere sau ceva? Aud zgomot pe fundal.

– Sunt la Taurul și Ursul, iau prânzul. Nu-i niciun petrecăreț aici, doar clienții obișnuiți. Ascultă Hal, o cunoști pe Mandy Rogers?

– Mandy? Mda, o știu pe Mandy.

Hal devenise deodată precaut. Tipul nu era vreo frumusețe – o amestecătură între Wallace Beery și Edward G. Robinson – ceea ce făcea succesul lui la femei să fie inexplicabil, dacă nu erai femeie. Poate știa să poarte conversații foarte bune.

- De ce întrebi?
- E un tip care a lucrat cu ea, am zis. Agent. Nico Peterson.
- N-am auzit niciodată de el.
- Ești sigur?
- Normal că sunt sigur. Despre ce e vorba, Phil?
- Crezi că mi-ai putea aranja o întâlnire cu domnișoara Rogers?
- Pentru ce?
- Vreau să vorbesc cu ea despre Peterson. A fost omorât într-o noapte, acum vreo două luni, în Pacific Palisades.
- Zău?
- Îl auzeam pe Hal continuând să se închidă ușor, ca o scoică uriașă.
- Cum a încasat-o?
- Lovit de mașină.
- Și?
- Și am un client care mă plătește să investighez moartea lui Peterson.
- E ceva dubios la mijloc?
- S-ar putea.
- A urmat o pauză. Îl auzeam respirând; poate că era sunetul minții lui ce lucra în cadențe lungi și rare.
- Ce-are a face Mandy Rogers cu toate astea?

– Nimic. Doar că am nevoie de niște informații despre Peterson. Omul e un soi de enigmă.

– Un soi de ce?

– Să zicem doar că sunt unele lucruri care nu par tocmai în regulă.

Am mai auzit câteva găfâituri și câteva rotițe puse în mișcare. Apoi, Hal a zis:

– Presupun că Mandy va accepta să stea de vorbă cu tine.

A râs pe nas.

– Nu e ca și cum ar fi prea ocupată în perioada asta. Lasă pe mine. Ești în același birou, în chichineța aia de pe strada Cahuenga? Te sun eu.

M-am întors la masă, dar când m-am uitat la sendvișul mâncat pe jumătate și la halba pe jumătate băută de bere caldă mi-am pierdut apetitul și, în loc să mă așez, am lăsat o bancnotă lângă farfurie și am plecat. De undeva se ivise un nor mare și violet, iar acum acoperea soarele, iar lumina de pe stradă se mohorâse și avea o nuanță palidă. Poate că urma să plouă. Ar fi fost o surpriză plăcută în părțile astea, în timpul verii.

Hal, care era un om de cuvânt, mi-a telefonat după-amiază. Mandy Rogers îmi dăduse întâlnire la studio; trebuia să mă duc imediat acolo. Mi-am luat pălăria, am încuiat biroul și am coborât în stradă. Norul atârna încă deasupra orașului sau poate că era un altul care semăna cu el, iar picături de mărimea monedelor de un dolar, de argint, se spărgeau de asfalt. Am trecut strada în fugă și am urcat în mașină în momentul în care potopul se instala în deplinătatea lui. Poate că nu plouă prea

des pe aici, dar când plouă, e în stil mare. Ștergătoarele Olds-ului trebuiau schimbate, iar eu n-am avut decât să mă chircesc deasupra volanului cu nasul aproape lipit de parbriz astfel încât să pot vedea drumul.

Hal mă aștepta la porțile studioului, adăpostindu-se în ghereta portarului. A ieșit afară cu jacheta trasă peste cap și a sărit pe scaunul de lângă mine.

– La dracu’, a zis, trei pași am făcut și sunt ciuciulete – uită-te la mine!

Am menționat că Hal se îmbracă la patru ace? El purta un costum deschis la culoare, din in, cu piept întărit, o cămașă verde și o cravată verde din mătase și pantofi cu perforații, în două culori, maro și alb. De asemenea, pe mână avea o brățară din aur, două sau trei inele și un ceas Rolex. Se descurca bine; poate că ar fi trebuit să mă implic în lumea filmului.

– Mulțumesc că faci asta pentru mine, Hal, am spus. Apreciez.

– Mda, mă rog.

Bărbatul s-a încruntat, ștergându-și picăturile de apă de pe umerii întăriți ai jachetei.

Platourile de filmare sunt niște locuri bizare. Parcă ai merge printr-un vis, întâlnind cowboy și dansatoare de cabaret, oameni-maimuță și centurioni romani, hoinărind cu toții la fel ca orice alt muncitor în drum spre birou sau spre fabrică. Oamenii păreau încă și mai ciudați azi, din moment ce majoritatea aveau umbrelele deschise. Obiectele aveau logoul studioului imprimat pe ele, un soare galben, strălucitor, ridicându-se dintr-un lac roșiatic și cuvintele „Excelsior Pictures” înscrise cu litere poleite și întortocheate.

– Am trecut pe lângă James Cagney? am întrebat.

– Da. E împrumutat de la Warner Brothers, face un film de acțiune pentru noi. E o porcărie, dar Cagney îl va ridica. Pentru asta există starurile. Aici facem la stânga.

– Cunoști cuvântul blasé, Hal? E franțuzesc.

– Nu. Ce înseamnă?

– Înseamnă că le-ai văzut pe toate și nu-ți mai pasă de nimic.

– Înțeleg, a zis el amar.

Hal mormăia încă nemulțumit în legătură cu câteva pete de umezeală de pe reverul costumului.

– Să vezi cum te-ai simți curățind voma de pe bancheta din spate a mașinii tale la patru dimineața, după ce ai târât afară din barul de bețivani un alt star al ecranului de argint și l-ai parcat în vila din Bel-Air. Și-apoi mai sunt și doamnele – sunt cele mai rele. Ai întâlnit-o vreodată pe Tallulah Bankhead?

– Nu pot spune că o cunosc.

– Consideră-te norocos. Oprește-te aici!

Ajunsesem la cantina studioului. Un puști blond într-un hanorac închis cu fermoar până sus a sărit din pragul ușii cu o umbrelă Excelsior, l-a condus pe Hal înăuntru – eu am rămas să mă feresc pe ploaie cum puteam.

– Dă-i cheia lui Joey, a zis Hal. O să aibă grijă de mașină.

Joey mi-a aruncat un zâmbet larg; avea dantura lucrată și puteam să jur că maică-sa din Peoria sau

de unde o fi fost își sacrificase economiile de-o viață pentru ea. Toți cei de la Hollywood erau plini de speranță.

Era pe la mijlocul după-amiezii, iar înăuntru era aproape pustiu. Vizavi de tejgheaua lungă unde se servea mâncarea se afla o fereastră ce dădea spre o pantă acoperită de iarbă, cu palmieri și un mic lac artizanal. Ploaia făcea apa din lac să pară un pat de cuie. Mandy Rogers ședea la masa de la fereastră, pozând cu mâna la bărbie, privind expresiv la ziua mohorâtă și meditând adânc.

– Hai salut, Mandy, a zis Hal, așezând o mână pe unul dintre omoplații ei. El e tipul despre care ți-am vorbit – fă cunoștință cu Philip Marlowe.

Tânăra s-a smuls teatral din reverie și și-a întors ochii precum două farfurioare spre mine și a zâmbit. Trebuie să recunosc că oamenii de film au ceva special, oricât de mărunți ar fi. Petrec așa de mult timp fixând obiecte cu privirea – camere, oglinzi, ochii fanilor – încât capătă un luciu fin, ca și cum ar fi mânjiți cu un soi special de miere. În cazul femeilor, efectul te poate lăsa fără răsuflare atunci când ai parte de el de aproape.

– Domnule Marlowe, a zis Mandy Rogers, întinzându-mi o mână mică și albă. Încântată, desigur.

Vocea ei disipa o parte din vrajă. Era așa de ascuțită și pătrunzătoare, că și-ar fi putut scrijeli numele cu ea pe geam.

– Mulțumesc că ați acceptat să mă primiți, domnișoară Rogers, am replicat.

– Spune-mi Mandy, te rog.

Îi țineam încă mâna într-a mea, iar tânăra nu dădea semn că dorea să și-o desprindă.

– Ia loc, Phil, a spus Hal sec. Parcă stai să leșini.

Oare chiar așa eram de afectat? Mandy Rogers nu era Rita Hayworth ⁵. Era scundă, nu tocmai zveltă, blondă artificială, cu o gură ca un fluture și o bărbie mică și grăsuță. Ochii erau plăcuți însă, mari și rotunzi și albaștri ca cerul senin. Purta o rochie roșie, strâmtă și decoltată și plină în partea de jos. Doar într-un studio de film putea o fată să scape basma curată cu o rochie ca aceea, în plină zi.

În cele din urmă și-a desprins mâna, iar eu m-am așezat pe un scaun din metal. Cu coada ochiului am privit prin fereastră și am văzut o pasăre albastră luându-și zborul din unul dintre palmieri și aterizând pe iarba udă.

– OK, a făcut Hal. Vă las împreună. Mandy, fii cu ochii pe tipul ăsta – nu e așa de inocent pe cât pare.

Hal m-a lovit ușor cu pumnul în umăr și a plecat.

– E o persoană așa de amabilă, a oftat Mandy. Și nu poți spune același lucru despre toți cei din industria aceasta.

– Sunt sigur că așa e, domnișoară Rogers.

– *Mandy*, a insistat, clătinând din cap spre mine și zâmbind.

– În regulă, Mandy.

Pe masă, în fața ei, se afla o sticlă de Cola, cu un pai ieșind din ea.

– E adevărat ce spune Hal? a întrebat ea. Ești chiar așa de periculos?

– Nu, am răspuns. Sunt inofensiv. Vei vedea.

– Mi-a povestit că ești detectiv particular. Trebuie să fie interesant.

– Atât de interesant că de-abia mai rezist.

Mi-a trimis un zâmbet adormit și apoi și-a ridicat sticla și a băut niște Cola prin pai. În acel moment ar fi putut să fie o fetișcană oarecare la tonomatul cu băuturi acidulate, bând o sticlă de suc și visând că va deveni un star. Îmi plăcea cum, aplecându-se asupra paiului și privind în jos, genele ei de sus aproape că se lipeau de curbura blândă a obrazilor. Mă întrebam cât datora deja și câtor bărbați din acel oraș.

– Nico Peterson a fost agentul tău, am spus, nu-i așa?

Fata a pus sticla jos.

– Ei bine, a vrut să fie. Mi-a făcut rost de ceva roluri. Am jucat în *Riders of the Red Dawn* – l-ai văzut?

– Încă nu, am răspuns.

– Ah, nu mai rulează acum. Joel McCrea trebuia să apară în el, dar s-a întâmplat ceva și nu a mai putut. Eu am jucat-o pe fiica fermierului.

– O să merg când va fi iar în cinema.

Fata și-a aplecat capul într-o parte, zâmbind.

– Ești drăguț, a zis. Toți detectivii particulari sunt ca tine?

– Nu toți, nu.

I-am oferit o țigară din tabachera din argint, dar ea a clătinat din cap, ținându-și buzele timidă. O vedeam în rolul fiicei de fermier, grațioasă pentru o clipă și arțăgoasă în cealaltă, îmbrăcată într-o fustă cadrilată și cu ghetete cu butoni și o fundă mare prinsă în păr.

– Ce-mi poți spune despre domnul Peterson? am întrebat.

– Ce-ai vrea să știi?

Fata și-a mușcat buza și a aruncat pe spate părul blond și buclat. De când o văzusem prima oară, în urmă cu vreo cinci minute, fata încercase deja vreo șase roluri, de la fetișcană la sirena cu ochi mari. Dar rămânea tot un copil.

– Când l-ai văzut ultima oară?

Și-a lipit un deget de colțul gurii, formând acolo o gropiță și apoi și-a întors ochii spre tavan. Vedeam indicația din scenariu: *Se oprește, gândindu-se.*

– Cred că a fost cu o săptămână înainte să moară, a zis. Încerca să mă bage pe mine în noul film al lui Doris Day - știi că numele adevărat al lui Doris Day e Kapelhoff? Se zice că o să joace și Rock Hudson.

Fetișoara ei proaspătă s-a posomorât o clipă.

– Presupun că acum nu o să mai primesc rolul. Ei, mă rog.

Un tânăr a venit lângă masă. Purta un șorț alb și scurt și ducea o tavă. Putea fi fratele mai mic al celui care cărase umbrela deasupra lui Hal atunci când coborâsem din mașină, în ploaie. Aș fi putut

da curs unui gând despre cum lumea filmului e o mașinărie care-i devorează pe cei tineri și entuziaști, dar în schimb am cerut o cafea.

– S-a făcut, domnule! a zis tinerelul și a plecat, după ce i-a zâmbit larg lui Mandy.

– Nico era un impresar bun? am întrebat. Vreau să zic, avea succes?

Mandy s-a gândit un pic.

– Nu era unul dintre cei importanți, a răspuns. Era la început, ca și mine – doar că, normal, era mai în vârstă. Nu știu sigur cu ce s-a ocupat înainte să devină impresar.

– Vă vedeți și în afara serviciului?

Fata și-a încrețit nasul în unicul gest ce se apropia cât de cât de o încruntătură pe fețișoara aceea dulce și luminoasă.

– Vrei să zici, dacă a încercat să...? Oh, nu. Nu aveam acel gen de relație.

– Am vrut să te întreb dacă te ducea în locuri în care să întâlnești alți oameni.

– Ce fel de oameni?

– Păi, producători, regizori, directori de studiouri.

– Nu. Era mereu ocupat. Mereu se întâlnea cu câte cineva.

– Da, așa am auzit și eu.

– Serios?

Devenise dintr-odată atentă.

– De la cine?

– De la nimeni în special, am răspuns. Toți își dau cu părerea în orașul ăsta.

– Poți s-o mai spui o dată.

Fata privea pe fereastră, iar ochii i se îngustaseră. Nu-mi doream cu adevărat să știu mai multe decât aflasem deja despre Mandy Rogers, despre sușurile și cel mai probabil coborâșurile carierei ei de până acum. Și totuși m-am pomenit întrebând.

– De unde ești, Mandy?

– Eu?

Actrița părea sincer surprinsă de întrebare. Pentru un moment a fost confuză, iar când era confuză înceta să mai joace vreun rol, după cum puteam observa. A intrat deodată în alertă, a devenit nesigură și poate puțin alarmată.

– M-am născut în Hope Springs, Iowa. Presupun că n-ai fost niciodată acolo. De fapt, nimeni n-a prea fost. Hope Springs e mai degrabă genul de loc din care oamenii pleacă.

Tânărul ospătar s-a întors cu ceașca mea de cafea. Băiatul a privit iar galeș la Mandy, care i-a răspuns printr-un zâmbet absent. Se gândea încă la Hope Springs, la toate lucrurile mai importante sau mai insignifiante pe care le lăsase acolo.

– Cum ai aflat de moartea lui Nico? am întrebat.

Fata a stat pe gânduri, apoi a clătinat din cap.

– Știi ce, nu-mi aduc aminte. Nu că-i ciudat? Pesemne că s-a vorbit la studio. Cineva trebuie să-mi fi spus.

M-am uitat spre fereastră. Pasărea albastră a zburat iar spre crenguța ei din palmier. Când a ajuns acolo, creatura a devenit nevăzută în umbra de sub frunze. Așa e fericirea: o clipă e a ta, iar în cealaltă a și dispărut. Cel puțin ploaia se mai rărise.

Mandy a sorbit încă o dată din Cola. Sticla, de acum pe jumătate goală, a scos o gălgâială răsunătoare, iar Mandy și-a întors repede privirea spre mine, ca și cum i-ar fi fost teamă că voi pufni în râs.

– I-ai întâlnit vreodată pe prietenii lui Nico? am zis. Vreo iubită, poate?

Fata chicoti subțirel.

– O, avea multe din astea.

– Nu ai cunoscut niciuna?

– L-am văzut de vreo două ori cu o femeie, dar nu cred că era iubita lui.

– Cum arăta?

– Nu am zărit-o foarte bine. O dată a fost la o petrecere, iar Nico pleca împreună cu ea. Altă dată i-am văzut într-un bar, dar în noaptea aia plecam *eu*. O femeie înaltă, brunetă. O față drăguță – mare, știi tu, pătrătoasă, dar drăguță.

– De ce nu crezi că era iubita lui?

– Nu aveau aerul ăla. Tipa nu era cu adevărat *cu* el – știi la ce mă refer? Poate și pentru că semăna un pic cu Nico – probabil erau rude, cine știe.

Mandy își făcea de lucru cu paiul în sticla de Cola.

– Lucrezi pentru vreuna dintre iubitele lui?

Mă întreb ce-i spusese Hal despre mine și despre căutarea unui Nico Peterson fie el viu sau mort. Din partea mea, eu nu-i spuseseam prea multe lui Hal – nici nu aveam ce – așa că presupuneam că tipul trebuie să fi inventat ceva. Așa e Hal. În ciuda imaginii lui de dur, bărbatul avea o imaginație bogată și îi plăcea la nebunie să înflorească adevărul plictisitor. Mandy credea probabil că lucram pentru vreo femeie părăsită de Nico înainte să moară. Și dacă mă gândeam mai bine, avea probabil dreptate.

– Cum era Nico? am spus.

– Cum era?

Mandy s-a încruntat. Îmi dădeam seama că persoana lui Peterson nu fusese mai înainte de acea zi una de interes pentru Mandy, chiar dacă îi făcuse rost de rolul din *Riders of the Red Dawn*.

– Mamă, nu cred că l-am cunoscut atât de bine. Era doar un tip pus pe căpătuială. Presupun că-mi plăcea de el – în sensul *ăla*, bineînțeles. Vreau să zic, nu-mi era nici măcar prieten, ci doar asociat.

Fata a făcut o pauză, apoi a continuat.

– M-a invitat o dată să vin cu el în Mexic.

Mandy s-a uitat într-o parte și a roșit puțin.

– Serios? am zis, încercând să nu par foarte interesat. Unde anume în Mexic?

Actrița își mușca iar buza. Acum pe cine încerca să imite? Poate pe Doris Kapelhoff, într-unul dintre rolurile ei de indiană.

– Acapulco. Mergea des acolo, sau cel puțin așa-mi spunea mie. Cunoștea diverși indivizi – îmi dau

seama că se referea la oameni bogați.

– Dar nu te-ai dus.

Fata a deschis larg ochii și și-a arcuit gura într-un O.

– Normal că nu! Presupun că mă crezi vagaboanda hollywoodiană obișnuită, gata să plece oriunde, cu oricine.

– Nu, nu, am spus eu împăciuitoare. Nu cred nimic de felul ăsta. M-am gândit doar că din moment ce era mai în vârstă ca tine, poate că se oferise să te ia într-o călătorie plăcută, ca prieten.

Fata a schițat un zâmbet mohorât, crispat și mic.

– Nico avea prietene, a zis, dar nu avea prieteni care să fi fost femei. Știi la ce mă refer?

În cantină a intrat atunci un tip care semăna așa mult cu Gary Cooper, că n-avea cum să fie chiar el. Purta pantaloni de călărie și jambiere din piele și o bandană roșie înnodată în jurul gâtului ars de soare. La șold avea prins un toc cu un pistol cu șase gloanțe. Bărbatul a luat o tavă și s-a deplasat de-a lungul teșghelei, privind la castroanele mari cu mâncare.

– Mi-ai fost de un mare ajutor, domnișoară Rogers, am zis, oferindu-i zâmbetul meu de mincinos.

– Chiar așa?

Părea speriată.

– Cum am reușit?

– În meseria mea, am spus, coborându-mi vocea ca și cum i-aș fi împărtășit un secret profesional, nu e

nimic lipsit de importanță, nimic care să nu ajute la completarea imaginii.

Fata se uita la mine cu buzele desfăcute și cu nod de mirare strâns între sprâncene.

– Ce fel de imagine? a întrebat vorbind, ca și mine, în șoaptă.

Am dat la o parte ceașca de cafea rece și mi-am ridicat pălăria. Ploaia se oprise afară și părea că soarele se juca cu posibilitatea de a scoate iar capul la iveală.

– Să zicem doar, Mandy, făcându-i subtil cu ochiul, că acum știu mai multe decât atunci când am sosit.

Tânăra a dat din cap, încă privindu-mă cu ochii mari. Era o fată dulce în felul ei. Nu puteam să nu mi fac griji pentru viitorul ei în cariera pe care și-o alesese.

– Pot să mai vin să stau de vorbă cu tine, am zis, dacă se întâmplă să mai am întrebări la care poți răspunde?

– Sigur, a răspuns.

Apoi Mandy și-a adus aminte cine trebuia să fie, și-a umezit buzele cu vârful limbii și și-a dat alene capul pe spate, etalându-și gâtul alb ca neaua; presupun că intrase rolul Barberei Stanwyck în *Double Indemnity*, film pe care îl văzusem.

– Vino oricând, a spus. Hal îți va zice unde să mă găsești.

Pe drumul de întoarcere, am trecut pe lângă o masă unde tipul zvelt, cu bandana roșie stătea cocoșat deasupra unei farfurii de chili con carne, vârandu-

și mîncarea în gură de parcă cineva din spatele lui
ar fi stat să i-o fure. Chiar că era sosia lui Coop.

10

Nu știam încotro aveam să mă îndrept până când nu a ajuns. Aerul era proaspăt după ploaie și avea parfum de melancolie. Am coborât geamul mașinii, bucurându-mă de vântul rece care-mi brăzda fața. Mă gândeam la Mandy Rogers și la toți puștii ca ea care veniseră pe coastă, atrași de promisiunea că într-o zi aveau să joace alături de Doris și Rock în vreo producție nebunească, o amestecătură de cântece siropoase, haine de nurcă și telescoape albe. În Hope Springs trebuie să se fi aflat vreun băiat ce-i ducea încă dorul. Îl și vedeam, limpede precum lumina clară de deasupra

dealurilor din Hollywood, un tip stângaci, cu mâini ca două lopeți și urechi clăpăuge. Oare fata se gândise vreodată la el stând acolo în lanurile de porumb, măcinându-și inima de dragul ei? Îmi părea rău de el, chiar dacă lui Mandy nu-i păsa. Asta era starea mea de spirit. Mă aflam într-unul din momentele acelea, după ploaie.

Am parcat în capătul străzii Napier și am mers spre casa lui Peterson. Nu-mi doream să mă întâlnesc din nou cu moșul de vizavi și mi-am dat seama că dacă duceam mașina pe stradă, omul avea să recunoască Oldsul – genul lui de oameni își amintesc mașinile mai bine decât își amintesc unele persoane. Ușa cocioabei lui era închisă, iar omul nu se vedea nicăieri. De data aceasta nu m-am mai dus la intrarea principală a casei lui Peterson, ci am ocolit prin spate. Iarba udă îmi scârțâia sub tălpi.

Vegetația năpădise curtea. Se aflau acolo tufișuri ofilite de acacia și un soi de iederă cu flori de un galben bolnav, ce crescuse sălbatică și strangula orice îi ieșea în cale. Aici, ca și în partea din față a casei, se găseau câteva trepte din lemn ce conduceau spre verandă. Ferestrele erau prăfuite. O pisică tigrată ce dormea lângă ușă a deschis un ochi și s-a uitat la mine, apoi s-a ridicat lent și și-a luat tălpășița, zvâcnind alene din coadă. Oare ce secret cunosc pisicile despre noi încât ne tratează cu un așa dispreț?

Am încercat să deschid ușa, dar era încuiată. Nu mă miram deloc. Din fericire, se întâmpla să am pe inelul cu chei o unealtă folositoare ce-mi fusese dată pe vremea când lucram la biroul procurorului și pe care reușisem să o păstrez când îmi dădusem demisia. Instrumentul se dovedise extrem de util de fiecare dată. Era turnat din același metal negru-albăstrui din care se făceau diapazoanele și

deschidea orice încuietore posibilă, cu excepția celei mari de la Fort Knox. Privind iute peste umărul stâng, apoi peste cel drept, am vârât falsul în mica fantă de sub clanța ușii, l-am mișcat puțin, cu dinții încheștați și un ochi închis, apoi am auzit mecanismul clănțănind, iar mânerul s-a răsucit pe dată în mâna mea. Procuror este acum un tip pe nume Springer, un politician cu ambiții mari. Îmi doream ca el să știe cum timpul petrecut în slujba biroului său mă ajutase în rolul meu de luptător singuratic împotriva fărădelegilor.

Am închis ușa în urma mea, m-am proptit cu spatele de ea și am rămas o clipă nemișcat, ascultând în jur. Nu se auzea nimic. Mă înconjura doar liniștea unei case părăsite. În aerul neclintit se simțea un miros slab de putreziciune uscată. Mă simțeam de parcă mobila mă privea asemenea unor dulăi prea plictisiți să se ridice pe picioarele din spate sau chiar să latre. Nu aveam nicio idee ce căutam. Mirosul de mucegai, praful de pretutindeni și perdelele cenușii din dantelă ce atârnavă moi la ferestre sugerau cumva că prin casă trebuie să se fi aflat un cadavru, încuiat în vreo cameră, întins pe patul ale cărui saltele luase forma trupului, cu ochii fixați în tavan și în care se citea încă o urmă de surprindere. Dar trupul nu se afla acolo; știam deja asta. Corpul căutat stătuse pentru o vreme prăvălit într-o stare deplorabilă la marginea străzii aceleia din Pacific Palisades, apoi fusese adunat și cărat la morgă și după aceea incinerat, iar acum din el nu mai rămăsese decât o mână de atomi împrăștiați în aer. În decursul ultimelor zile, de când Clare Cavendish intrase pentru prima dată în biroul meu, Peterson devenise o prezență fantomatică pentru mine, pâlpâitoare și evazivă, ca unul dintre acei fulgi plutitori care-ți intră în ochi și se mișcă de fiecare dată când vrei să te uiți direct la ei. Dar ce-mi păsa mie de

Peterson? Nu-mi păsa deloc. Nu la el îmi era gândul.

Era o casă mică și pesemne că Peterson o păstra foarte ordonată. De fapt, era așa de curată, că părea că nici nu locuise în ea. M-am uitat în sufragerie, am băgat capul în dormitor. Patul arăta ca făcut de o asistentă medicală. Cuvertura era aranjată la colțuri, iar pernele erau la fel de netede ca niște plăci de marmură.

Scotocisem prin câteva sertare și deschisesem și închisesem câteva dulapuri când am auzit cheia învârtindu-se în încuietoarea ușii principale. Am reacționat firesc: părul mi s-a ridicat pe ceafă, inima mi-a luat-o la galop, iar palmele mi s-au umezit instantaneu. În asemenea momente înțelegi cum se simte un animal când aude o crenguță rupându-se sub călcâiul unei ghete și, privind în sus, vede silueta vânătorului profilată pe fundalul luminos al pădurii. Mă sprijineam de birou, cu o fotografie înrămată în mână – o bătrână despre care presupuneam că e mama lui Peterson, cu ochelari cu rame subțiri, lăsați pe vârful nasului, privind încruntată și dezaprobator spre aparatul de fotografiat – iar când m-am uitat spre ușă, a văzut prin dreptunghiurile prăfuite din sticlă conturul unui cap feminin. Apoi ușa s-a deschis. Cu mișcări lente și atente, am pus fotografia înapoi pe masă.

– Iisuse! a făcut femeia, dându-se înapoi și bocănind tare cu călcâiul pe prag, din cauza sperieturii. Cine ești?

Am știut din prima două lucruri despre ea. Primul: femeia era aceeași pe care Mandy Rogers o văzuse alături de Peterson. N-aș ști să spun cum de ajunsese la o asemenea concluzie. Uneori, lucrurile de genul ăsta ți se năzăresc deodată și

trebuie să le accepți ca atare. Iar al doilea e că mi-am dat seama că o mai văzusem undeva. Era o brunetă cocârjată, cu maxilar proeminent, șolduri late și bust generos. Purta o bluză albă, strâmtă și o fustă roșie încă și mai mulată, cu papuci albi dotați cu un toc înalt și pătrat. Părea genul de fată care ascunde un flecușteț de pistol în geantă.

– E-n regulă, am zis, ridicând mâna într-un gest ce se dorea a fi liniștitor. Sunt un prieten de-ai lui Nico.

– Cum ai intrat?

– Ușa din spate era descuiată.

O vedeam cum încearcă să decidă dacă să rămână sau să iasă de acolo cât mai iute.

– Cum te numești? mi-a cerut ea, făcând pe dura. Cine ești?

– Philip Marlowe, am spus. Lucrez în pază.

– Ce fel de pază?

I-am răspuns cu unul dintre zâmbetele mele inegale ce parcă zic: „Ah, sunt doar eu, mititelul de mine.“

– Uite, de ce nu intri și închizi ușa? N-am să-ți fac rău.

Zâmbetul pesemne că funcționase. Tipa chiar a intrat și a închis ușa. Cu toate astea, nu și-a dezlipit ochii de pe mine nicio secundă.

– Ești sora lui Nico, nu?

O spusesem la nimerală. Mi-amintisem că-l auzisem pe Floyd Hanson pomenind ceva despre faptul că sora lui Peterson identificase cadavrul la

morgă. Ea trebuie să fi fost. Bineînțeles, femeia putea la fel de bine să fie una dintre multele fete despre care tot auzisem vorbindu-se, dar cumva nu credeam că e cazul. De asemenea, în momentul acela mi-am amintit și unde o mai văzusem: ieșea prin ușa dinspre piscina clubului Cahuilla, îmbrăcată într-un halat, cu un prosop înfășurat în jurul capului. Aceeași față lată, aceiași ochi verzi. De asta fusese Hanson zguduit pentru un moment când apăruse femeia. Era sora lui Peterson și nu-și dorise ca eu să o întâlnesc.

Tipa a făcut câțiva pași într-o parte, cu privirea încă fixată pe mine, ca o pisică precaută, s-a oprit lângă un fotoliu și și-a pus o mână pe spătarul lui. Stătea în dreptul unei ferestre, așa că o puteam vedea mai bine. Părul ei era aproape negru, cu nuanțe de bronz răsfirate la bază. Era ceva neclar și nedefinit în legătură cu ea, ca și cum cine ar fi făcut-o și-ar fi întrerupt munca înainte de a o finisa și nu se mai întorsese niciodată să-și termine opera. Reprezenta genul femeilor a căror soră era frumoasă, însă nici ele nu se aflau departe.

– Marlowe, a rostit ea. Așa ai spus că te numești?

– Exact.

– Și ce cauți aici?

A trebuit să mă gândesc la un răspuns.

– Căutam prin lucrurile lui Nico, am răspuns slab.

– Ah, da? De ce? Ți datorează bani?

– Nu. Avea ceva ce-mi aparținea.

Femeia și-a ridicat ușor o buză.

– Ce anume? Colecția de timbre?

– Nu. Un obiect pe care trebuie să-l recuperez.

Știam cât de naiv suna, dar improvizam din mers și nu era treabă ușoară. M-am îndepărtat de birou.

– Te deranjează dacă fumez? Mă emoționezi.

– N-ai decât.

Îmi doream să fi avut pipa cu mine; pauza în care o umpleam mi-ar fi dat timp de gândire. Mi-am făcut de lucru cu tabachera și cu o cutie de chibrituri, am scos un băț și l-am aprins, mișcându-mă cât puteam de încet. Femeia rămăsese acolo, lângă fotoliu, cu mâna tot sprijinită pe spătar și cu ochii încă ațintiți asupra mea.

– Tu ești sora lui Nico, nu? am zis.

– Sunt Lynn Peterson. Nu cred nimic din ce-mi spui. Ce-ar fi să-ți dai arama pe față și să zici cine ești de fapt?

Trebuie să recunosc – tipa avea curaj. Până la urmă, eu eram intrusul, iar ea dăduse peste mine băgându-mi nasul în casa fratelui ei. Puteam să fiu un tâlhar; un maniac scăpat de la nebuni. Puteam fi oricine. Și puteam la fel de bine să fiu înarmat. Dar iat-o cum își apăra teritoriul fără a-mi înghiți gogoșile. În oricare alte circumstanțe, probabil că aș fi invitat-o în vreun bar întunecos și aș fi lăsat lucrurile să decurgă de la sine.

– În regulă, am spus. Numele meu e Marlowe, asta e adevărat. Sunt detectiv particular.

– Sigur că da. Iar eu oi fi Scufița Roșie.

– Uite, am continuat, scoțând din portofel una dintre cărțile de vizită și întinzându-i-o.

Femeia a citit și s-a încruntat.

– Am fost angajat să investighez moartea fratelui tău.

Nu mă asculta cu adevărat. Acum începuse să dea din cap.

– Te-am văzut, a zis. Erai cu Floyd la club.

– Da, am răspuns. Am fost acolo.

– Și Floyd avea vreun lucru de-al tău?

– Am vorbit cu el despre Nico.

– Ce anume?

– Despre noaptea în care a murit fratele tău. Ai fost acolo atunci, nu? La club?

Femeia nu a răspuns.

– Ai văzut cadavrul?

– Floyd nu mi-a dat voie.

– Dar l-ai identificat a doua zi, la morgă, nu-i așa? Mă refer la corpul fratelui tău. Trebuie să fi fost crunt.

– N-a fost prea distractiv.

Am lăsat să urmeze un moment de tăcere. Eram ca un cuplu de tenismeni ce iau o pauză între seturi. Apoi ea a înaintat, a venit spre birou și a ridicat fotografia înrămată a bătrânei cu chip acru și ochelari cu rame de sârmă.

– Nu asta căutai, a zis.

Femeia s-a întors spre mine cu un zâmbet rece.

– E mătușa Margie. Ea ne-a crescut. Nico o ura. Nu știu de ce are pe birou poza ei.

Lynn a așezat obiectul la loc.

– Am nevoie să beau ceva, a zis ea trecând pe lângă mine și mergând în bucătărie.

Eu am urmat-o. A scos o sticlă de Dewer dintr-un dulap de pe perete și a început să caute în congelator după cuburile de gheață.

– Tu vrei un pahar? m-a întrebat ea, întorcându-și capul peste umăr.

Am luat două pahare înalte de pe un raft și le-am pus pe masa de lângă aragaz. Femeia a adus tăvița cu gheață la chiuvetă și a lăsat apa să curgă pe dosul ei, iar câteva cuburi s-au desprins din pătrățelele lor. Lynn le-a aranjat în pahare.

– Vezi dacă găsești vreun mixer pe acolo, pe undeva, a zis.

Am deschis dulapul pe care mi-l arătase și am găsit câteva sticlute miniaturale de Canada Dry. Îmi place sunetul gălgâitor al băuturilor carbogazoase când se prăvălesc peste gheață; e un sunet ce mă înveselește de fiecare dată. Puteam simți parfumul lui Lynn Peterson; o aromă pătrunzătoare și felină. Și asta îmi dădea o dispoziție bună. Întâlnirea întâmplătoare se dovedea a nu fi fost de rău augur.

– Pân' la fund, amice, a zis Lynn și a ciocnit buza paharului ei de al meu.

Apoi s-a sprijinit cu spatele de chivetă și mi-a aruncat o privire cercetătoare.

– Nu arăți a copoi, a zis ea, particular sau de vreun alt soi.

– Dar cum arăt?

– Greu de spus. Poate ca un parior.

– Se știe că am mai jucat din când în când.

– Ai câștigat vreodată?

– Nu suficient de des.

Băutura își împrăștia lent căldura în trupul meu, precum lumina soarele ce traversează coasta unui deal.

– O cunoști pe Clare Cavendish? am întrebat, deși poate că n-ar fi trebuit. Iubita lui Nico.

Femeia a izbucnit așa de brusc în râs, că aproape s-a înecat.

– Fecioara de gheață? a zis ea răgușit, privindu-mă cu un zâmbet neîncrezător. *Iubita* lui?

– Așa mi s-a spus.

– Ei, atunci presupun că e adevărat.

Lynn a râs iar, clătinând din cap.

– A fost și ea în acea noapte la club – când a murit Nico.

– Serios? Nu-mi amintesc.

Acum se încrunta.

– Te-a angajat să cercetezi ce s-a petrecut atunci?

Am mai încercat o înghițitură de Dewer. Căldura din interiorul meu înflorește mai mult din clipă în clipă.

– Spune-mi ce s-a întâmplat la morgă, am spus.

Femeia mă urmărea iar, cum făcuse prima oară când mă văzuse.

– Cum adică ce s-a întâmplat? M-au condus într-o cameră albă, au ridicat cearșaful și l-am văzut pe Nico, mort ca un curcan de pe masa de Ziua Recunoștinței. Am plâns un pic, polițaiul m-a bătut pe umăr, m-au condus afară și aia a fost.

– Ce polițai? am întrebat.

Femeia a ridicat umerii și i-a lăsat să cadă la loc.

– Nu știu ce polițai. Se afla acolo, m-a întrebat dacă trupul era al fratelui meu, am zis că da, a dat din cap, eu am plecat. Polițiștii sunt polițiști. Pentru mine arată toți la fel.

Atunci am auzit, foarte slab, o mașină ce se opri pe strada din fața casei. Nu am băgat-o în seamă, deși ar fi trebuit.

– Nu s-a prezentat?

– Pesemne că am uitat. Uite, Marlowe, despre ce e vorba?

Mi-am desprins privirea de la ea. Mă întrebam dacă ar fi fost potrivit să-i mărturisesc ce-mi zisese Clare Cavendish despre faptul că-l zărise pe Nico mergând grăbit prin mulțimea de pe strada Market, în San Francisco. Oare puteam să risc? Eram pe cale să spun ceva, fără a ști exact ce anume, când am observat că Lynn privea peste umărul meu cu o expresie bizară pe chip. M-am întors exact când

ușa din spate s-a deschis și un tip înarmat a intrat în cameră. Un mexican. În urma lui venea un al doilea mexican. Acesta nu avea armă. Nici nu părea să aibă nevoie.

11

Nu le-am aflat niciodată numele. De dragul convenției, i-am botezat în mintea mea Gómez și López. Nu că grija mea pentru convenție sau a oricui altcuiva ar fi reprezentat o prioritate pe lista lor de valori. Am știut acest lucru imediat. Gómez era creierul, atât cât se putea, iar López era forța brută. Gómez era scund și lat în umeri și destul de gras pentru un mexican, în timp ce López era zvelt ca un șarpe cu clopoței. Moșul de peste stradă îmi spusese că erau îmbrăcați la patru ace, dar bag seama că ochiul lui de croitor nu era de încredere. Gómez purta un costum dublat la piept, de un

albastru fumuriu, cu umeri umflați și o cravată cu o frumusețe ce se scălda pe jumătate dezbrăcată, pictată nu foarte îndemânat. Cămașa hawaiiană a lui López era cea mai colorată chestie pe care o văzusem vreodată. Pantalonii ușori, albi trebuie să fi fost curați când îi cumpărase, cu mult timp în urmă. Purta sandale deschise și avea degetele de la picioare murdare.

Uite, să nu fiu înțeles greșit, nu am nimic cu mexicanii. Sunt oameni blânzi, cu inimă bună, în marea lor parte. Îmi plac mâncarea, berea și arhitectura lor. Odată mi-am petrecut un weekend foarte plăcut în Oaxaca, într-un hotel tare plăcut de acolo, în compania unei cunoștințe feminine foarte prietenoase. Zilele au fost calde, iar nopțile răcoroase, iar la crepuscul am stat în Zócalo bând margarita sărată și ascultând trupele de mariachi. Asta înseamnă Mexicul pentru mine. Gómez și López veneau din altă parte. I-aș fi localizat într-un cartier din orașele mai sărace de la sud de graniță. Am auzit-o pe Lynn Peterson ținându-și respirația când i-a văzut. Probabil că și eu am făcut la fel. Până la urmă, erau un cuplu șocant.

Au intrat în mare grabă. Erau niște tipi nerăbdători în general, după cum aveam să aflu. Arma lui Gómez era un automat robust, placat cu argint, ce părea să aibă puterea de tragere a unei mici mortiere. Un om cu o asemenea armă în mână nu este un om cu care să te ciondănești pentru detalii insignifiante. Din felul neglijent în care-l ținea, mi-am dat seama că tipul și pistolul erau tovarăși vechi. López însă prefera cuțitul; avea soiul acela de privire agitată și sălbatică. Mi l-am amintit pe Travis, barmanul de la Beanery, făcând o glumă despre perechea de mexicani – despre ei trebuie să fi fost vorba – care se jucau cu pistolul și cuțitul. Ce mai glumă! Habar n-avea el câtă dreptate avusese.

La început, Gómez nici măcar nu s-a uitat la mine sau la Lynn. A trecut din bucătărie direct în sufragerie și a rămas tăcut acolo o clipă sau două, verificând locul, presupuneam eu, apoi s-a întors. Era un tip nervos, ca și partenerul lui, și tot părea că se aruncă încolo și-ncoace în costumul acela larg al lui. În acest timp, López a rămas în prag fixând-o cu privirea pe Lynn Gómez, i-a acordat ei prima dată atenție, însă mi-a vorbit mie.

– Cine ești?

Era întrebarea de care începusem să mă satur.

– Mă cheamă Marlowe, am zis, și apoi am adăugat. Cred că e o greșeală la mijloc.

– Ce fel de greșeală?

– Sunt sigur că nu suntem cine credeți voi că suntem. Mă refer la domnișoara Cavendish și la mine.

Am simțit privirea surprinsă a lui Lynn Peterson. Fusesse singurul nume ce-mi dăduse prin minte pe moment.

– Domnișoara Cavendish este agent imobiliar. Îmi arăta casa.

– De ce? a întrebat Gómez.

Aveam impresia că pusese întrebarea doar de dragul de a vorbi, în timp ce se gândea la alte lucruri mai inteligente, cu mai mult sens, de spus.

– Păi, am început, intenționez să o închiriez.

Asta l-a amuzat pe López, iar omul a pufnit în râs. Am observat că avea buză de iepure, prost cusută.

– Sunteți detectivi? am întrebat.

Întrebarea mea l-a făcut pe López să râdă și mai abitir. Când gaura din buza lui s-a desfăcut, am observat lucirea unui dinte îngălbenit.

– Sigur, a zis Gómez fără să schițeze vreun zâmbet, suntem polițai.

Omul și-a întors atenția spre femeia din spatele meu.

– Cavendish, a zis. Nu te cheamă așa. Am dreptate?

Femeia a început să protesteze, dar tipul i-a fluturat alene țeava armei prin fața ochilor, ca un deget acuzator.

– Nu, nu, nu, señorita. Să nu mă minți. Dacă mă minți, o pățești. Care e numele tău adevărat?

Lynn nu a răspuns. Omul a ridicat din umeri, iar pernțele umflate ale costumului s-au aplecat spre stânga.

– Nu contează. Știi cine ești.

Tipul s-a dat la o parte, iar în locul lui a venit López și s-a postat în fața femeii, zâmbindu-i. Ea și-a întors privirea de la mexican. Respirația lui probabil că nu era tocmai un vânt de primăvară. Gómez a zis ceva în spaniolă, dar eu nu am auzit, iar López s-a încruntat.

– Cum te numești, iubito? a intonat el ușurel. Pun pariu că ai un nume tare frumosel.

Tipul și-a pus mâna sub sânul drept al lui Lynn și l-a ridicat de parcă ar fi vrut să-l cântărească. Femeia s-a dat brusc din calea atingerii lui, dar mexicanul a urmat-o cu mâna încă întinsă. Nu-mi dădea prea mult de ales. L-am prins de încheietură

cu o mână și de cot cu cealaltă și am smucit din ambele locuri în două direcții diferite. L-a durut, iar tipul a schelălăit și și-a smuls brațul din strânsoarea mea. Sigur, cuțitul apăruse în cealaltă mână a lui, în stânga. Era un cuțit mic, cu o lamă scurtă, dar nu eram atât de prost încât să nu știu cum era în stare să-l folosească.

– Uite, ia-o ușurel, am zis, lăsându-mi vocea să urce cât mai sus, încercând să par un simplu bărbat care nu vrea decât să închirieze o casă la un preț bun și să se ferească din calea necazurilor.

– Dar ține-ți mâinile departe de doamna.

Puteam simți teama lui Lynn Peterson; plutea în aer ca mirosul de vulpe. Se întâmpla să-mi fi agățat într-o parte a curelei pistolul meu de calibru .38, Special, într-un toc prins cu arc. Speram ca mexicanii să nu-l observe înainte ca eu să găsesc o cale de a ajunge la el fără să fiu împușcat sau feliat. Îi vezi în filme pe artiștii pricepuți în arta duelului cum își trag iute armele ca niște fulgere unse, învârtindu-le pe arătător. Din păcate, în realitate situația nu stă deloc așa.

López se apropia din nou – de data aceasta de mine, nu de Lynn, cu micul cuțit pregătit. Însă asistentul lui a spus ceva în spaniolă și i-a făcut semn cu pistolul, iar tipul s-a oprit.

– Dă-mi portofelul, mi-a zis Gómez.

Engleza lui era bună, deși avea un accent spaniol. Mi-am întins ambele mâini.

– Uite, am zis, v-am spus că faceți o...

Doar atât am apucat să spun. Abia am văzut pistolul mișcându-se înainte să simt țeava aterizându-mi pe pometele drept cu un bufnet

înăbușit ce mi-a făcut dinții dintr-o parte să mi se clatine din rădăcini. De lângă mine, Lynn Peterson a țipat ușor și și-a pus o mână peste gură. Aproape că m-am prăbușit la pământ, dar am reușit să mă țin pe picioare. Pielea obrazului era crăpată și simțeam sângele cald curgând și picurând de-a lungul maxilarului. Mi-am dus palma la rană și mi-am mânjit degetele de roșu.

Am început să vorbesc, dar Gómez m-a întrerupt din nou.

– Tacă-ți fleanca, *hijo de la chingada!* a spus, dezvelindu-și dinții din față, însă ținându-i încheștați.

Arăta foarte albi în contrast cu pielea lui smeadă. Trebuie să fi avut origini indiene. La așa ceva îți zboară mintea când tocmai ai fost pocnit cu un pistol peste față. Am decis că aveam să o fac atunci sau niciodată. M-am prefăcut că vreau să scot o batistă din buzunar, dar în schimb am dus mâna la curea, am ridicat limba tocului și am apăsat cu degetele pe arc. Acesta e ultimul lucru pe care mi l-am mai amintit pentru multă vreme.

López trebuie să fi fost cel care-mi aplicase lovitura fatală. Nu știu cum mă izbise – probabil cu o bâtă – dar atinsese tocmai protuberanța aceea osoasă convenabilă de la baza țestei, pe partea dreaptă. Trebuie să mă fi prăbușit ca un bou înjunghiat. Starea de inconștiență în care am intrat nu semăna deloc cu aceea din timpul somnului. Aceasta era fără vise, iar timpul nu părea să treacă – mi se părea că începuse și se terminase într-o clipită. Semăna cu un test pentru cum trebuie să fi fost moartea, iar dacă lucrurile chiar stăteau așa, atunci iminența sfârșitului nu mi se

mai părea un lucru așa de speriat. Trezirea a fost dureroasă. Stăteam întins, cu fața la podea. Gura îmi era într-o parte lipită de linoleum de propria mea salivă și de sânge. Nu e necesar să mai menționez cum îmi simțeam pometele. O durere e o durere, deși cea despre care vorbesc era una monstruoasă.

Am zăcut acolo o vreme, cu ochii deschiși, sperând că încăperea nu avea să se mai învârtă ca un carusel. Lumina era slabă și m-am gândit că se apropia apusul, apoi am auzit ploaia. Ceasul de mână se oprise – pesemne că-l lovisem de ceva în cădere. Mă întrebam de cât timp mă aflam acolo. M-am gândit că trecuse poate o jumătate de oră sau mai mult. Mi-am așezat mâinile pe podea și m-am împins. O ciocănitore săpa cu zel, însă cumva cu încetinitorul, în osul de la baza craniului. Am pipăit zona cu degetele. Umflătura era tare și fierbinte și mare cât un ou fiert. Am știut că aveam nevoie de o compresă rece și doze nenumărate de aspirine: era posibil să te doară ceva și să fii plictisit în același timp.

Aveam încă portofelul, dar tocul de la curea era gol.

Apoi mi-am amintit de Lynn Peterson. M-am uitat în jur, în bucătărie, apoi am verificat sufrageria. Dispăruse. Nu mă așteptam să o mai găsesc acolo după felul în care o privise López. M-am oprit să inspir adânc înainte de a intra în dormitor, dar femeia nu se afla nici acolo. Mexicanii răscoliseră în toată casa și locuința arăta de parcă ar fi fost devastată de o tornadă. Goliseră fiecare sertar, scotociseră în fiecare dulap. Canapeaua fusese tăiată, iar umplutura smulsă afară, la fel ca în cazul saltelei din dormitor. Fuseseră, cu siguranță, hotărâți să găsească lucrul pe care-l căutau. Aveam presimțirea că nu găsiseră ce-și doreau.

Cine era Peterson ăsta? Și unde dracului se afla, dacă mai exista pe undeva?

Meditând la Peterson și la plimbările lui reprezenta o metodă de a-mi alunga gândurile despre sora lui Peterson și plimbările ei. Nu mă îndoiam că mexicanii o luaseră cu ei. Știau cine e și nu se lăsasera prostiți de încercarea mea stângace de a-i proteja identitatea. Dar unde o duseseră? Nu aveam nicio idee. Puteau să se afle demult la graniță.

M-am simțit deodată slăbit și m-am așezat pe canapeaua spintecată, îngrijindu-mi cucuiul și obrazul năclăit de sânge și încercând să-mi dau seama ce să fac mai departe. Nu aveam nicio informație despre mexicani, absolut niciuna. Nu le văzusem nici măcar mașina, cea cu plafon de pânză și găuri în el pe care mi-o descrisese domnul Băgăreț de peste drum. Trebuia să sun la poliție; nu aveam ce altceva să fac. Am ridicat telefonul de pe o masă joasă de lângă canapea, dar aparatul era mort – serviciul fusese probabil întrerupt cu săptămâni în urmă. Am scos o batistă și am început să șterg receptorul, apoi am renunțat. Ce rost avea? Amprentele mele se aflau peste tot, pe clanța ușii din spate, în bucătărie, în sufragerie, în dormitor – peste tot, cu excepția podului, dacă exista vreunul. În orice caz, ce aveam de ascuns? Vorbisem deja cu Joe Green despre Peterson și intenționez să discut din nou cu el în legătură cu sora lui Peterson, de îndată ce aveam să găsesc energia de a mă ridica de pe canapea și a mă întoarce la birou.

Am ieșit afară și am făcut înconjurul casei. Cum de ploua iarăși? Nu putea să plouă în iunie. Văzând că mașina mea lipsea din fața casei, m-am gândit că mexicanii o furaseră, dar apoi mi-am amintit că o parcasem în josul străzii. Când am

ajuns la ea, eram deja ud leoarcă și miroseam a oaie – nu că m-aș fi aflat vreodată suficient de aproape de o oaie ca să știu cum miroase. Am virat în formă de U și am ieșit în bulevard. Picăturile cădeau acum ca niște vergele lustruite din oțel, deși spre vest, cerul era ca o căldare plină de aur topit. Ceasul de pe bord indica șase și un sfert, dar, pe de altă parte, aparatul nu funcționase niciodată bine. Oricare ar fi fost ora, ziua era pe sfârșite, iar dacă nu, atunci pesemne că ochii mei începuseră să cedeze.

Am decis să nu mă mai duc la birou și m-am îndreptat spre Laurel Canyon. Când am ajuns acolo, era aproape întuneric. Treptele din sequoia din fața casei mele nu-mi păruseră niciodată atât de multe și atât de abrupte. Ajuns înăuntru, mi-am schimbat cămașa și jacheta și am intrat în baie ca să-mi verifică fața. Pe pomete aveam o tăietură de un roșu închis, iar pielea din jurul ei era colorată în toate nuanțele curcubeului și chiar mai mult de atât. Am tamponat rana cu un prosop ud. Apa rece îmi calma durerea. Avea să treacă mult timp până ce umflătura să se retragă. Partea bună era că tăietura nu necesita copci, căci nu era foarte adâncă.

Am mers în bucătărie și mi-am făcut un brandy *old-fashioned*, cu un strop de lămâie. A trebuit să depun ceva efort, dar activitatea m-a ajutat să-mi recapăt concentrarea. M-am așezat pe un scaun cu spătar drept în colțul pentru servit micul-dejun – mda, blestemata de casă avea un asemenea ungher –, am sorbit din băutură și am fumat vreo două țigări. Durerea din obraz se lua la întrecere cu durerea din ceafă; nu mă simțeam în stare să arbitrez, dar părea să fie egalitate.

Am coborât receptorul telefonului de pe perete și am format numărul Biroului Central de Omucideri.

Joe cel Credincios se afla la masa lui de lucru. I-am mărturisit ce se întâmplase în casa de pe strada Napier, sau cel puțin frânturi din întâmplare. Omul era sceptic.

– Zici că au apărut de nicăieri doi mexicani și au răpit-o pe gagica aia? Asta încerci să-mi spui?

– Da, Joe, asta încerc să-ți spun.

– De ce au luat-o?

– Nu știu.

Tipul a tăcut o vreme. L-am auzit aprinzându-și o țigară și expulzând prima gură de fum.

– Iar cu Peterson ăsta, a rostit el dezgustat. Iisuse, Phil, credeam că am lămurit-o!

– Și eu am crezut la fel, Joe. Și eu am crezut la fel.

– Atunci ce căutai la el acasă?

A durat o clipă ca să găsesc un răspuns – orice răspuns prăpădit.

– Erau acolo niște scrisori pe care clientul meu și-a dorit să le iau.

M-am oprit. Era genul de minciună care îmi putea aduce neazuri mai mari decât cele în care mă aflam deja.

– Le-ai găsit?

– Nu.

Am dat pe gât o dușcă sănătoasă. Zahărul din ea avea să-mi dea energie, în timp ce brandy-ul mă oprea să folosesc acea energie în scopuri prea zeloase.

– Și cum de e implicată și sora lui Peterson acum?
a întrebat Joe.

– Nu știu. A sosit acolo imediat după mine.

– O cunoșteai dinainte?

– Nu.

Joe s-a gândit o vreme la răspunsul meu.

– Sunt multe chestii pe care mi le ascunzi, am dreptate, Phil?

– Ți-am spus tot ce știu, am răspuns, deși eram amândoi conștienți că tocmai mințisem din nou.

– Joe, treaba e că încurcătura asta cu sora lui Peterson n-are nimic de-a face cu misiunea mea. E altceva la mijloc aici.

– Cum de ești așa sigur?

– Pur și simplu. Mexicanii au mai fost acasă la Peterson și înainte – au fost văzuți dând târcoale prin jurul casei, uitându-se pe ferestre, lucruri de genul ăsta. Presupunerea mea e că Peterson le datorează bani. Aveau fețe de tipi cu bani dați împrumut; bani grei.

A urmat o altă pauză. Apoi:

– Gagica, sora lui Peterson, ți-a dat vreun indiciu despre motivul pentru care mexicanii îl căutau pe fratele ei?

– Nu am avut timp pentru așa ceva. Ea pregătea o băutură pentru noi doi când tipii au intrat pe ușa din spate fâlfâindu-și armele și făcând pe durii.

– Ooh, a gânurit Joe. Deci voi doi erați în curs de împrietenire, eh, chiar dacă era prima dată când vă

vedeați? Sună de-a dreptul delicios.

– Am fost lovit, Joe. Prima oară, cu țeava unui pistol peste față, apoi cu o bătă sau ceva asemănător în ceafă. Ochii mi se învârtesc în orbite. Tipii ăștia sunt pe bune.

– OK, OK, am înțeles. Dar ascultă, Phil, asta nu e jurisdicția mea. Va trebui să sun la Biroul Șerifului. Înțelegi? Poate ar trebui să ai o discuție între patru ochi cu vechiul tău prieten de acolo, Bernie Ohls.

– Nu mi-e tocmai prieten, Joe.

– Mi se pare că vei avea nevoie de orice fel de amic găsești, chiar și de cei pe care nu-i consideri tocmai prieteni.

– Aș vrea mai degrabă să-l suni tu, am zis. Aș aprecia. Nu mă simt foarte bine, și chiar și când sunt în formă, Bernie tinde să mă calce pe nervi – ori eu pe el, depinde de vreme și de momentul zilei.

Joe a oftat în microfon. Parcă-mi trecuse un marfar pe la ureche.

– În regulă, Phil. Îl sun. Dar ai face bine să-ți lămurești povestea când îți va bate la ușă. Bernie Ohls nu e Joe Green.

Ai dreptate, Joe, am vrut să zic, știi exact despre ce e vorba. Dar tot ce am rostit a fost:

– Merci. Rămân dator.

– Îmi datorezi mai mult de atât, jigodie, a răspuns, râzând și tușind în același timp.

Apoi, Joe a închis. Am aprins o altă țigară. Era a doua oară în decursul acelei zile când cineva mă numea jigodie. Nu fusese mai puțin insultător în spaniolă.

13

Stăteam întins pe așternuturile patului, pendulam între o stare de trezie și un soi de somn bizar, când Bernie a sosit la ușa mea. Îmi era la fel de greu să-mi ridic capul cum îmi fusese și în bucătăria lui Peterson, câteva ore mai înainte, deși țiuitul ce-mi răsuna în cap nu mai făcea așa mult tărăboi. De fapt, când Bernie a apăsat prima dată pe sonerie, am confundat țârăitul cu zgomotul din urechile mele. A apăsat iar aproape imediat și nu și-a mai ridicat degetul de pe buton până când nu a văzut lumina aprinzându-se în sufragerie.

– Ce dracu' înseamnă asta, Bernie?

Omul și-a întors fața mare și palidă și m-a fulgerat cu privirea.

– Tot slobod la gură ești, Marlowe?

– Încerc să mi-o țin închisă. Dar știi cum sunt gurile astea.

Fața polițistului s-a întunecat și mai mult. Am crezut că o să-i plesnească un vas de sânge.

– Ți se pare că glumesc? a zis el cu o voce șoptită și amenințătoare.

– Ia-o ușurel, Bernie, am răspuns, atingându-mi cu grijă ceafa.

Umflătura nu se retrăsese, dar parcă nu mai ardea așa rău.

– Ia loc, bea ceva!

– Ce-ai pățit la față?

– A intrat în contact cu țeava unui pistol. Cel puțin nu s-a și tras cu arma în același timp.

– O să fie o ditamai vânătaia.

Dintotdeauna am fost fascinat de mărimea capului lui Bernie. O fi avut Joe Green o țeastă babană, dar nu se compara cu a tipului ăstuia. Și se prelungea așa de mult spre vârf, deasupra ochilor. Știți pâinea aia englezească, numită pâine de țară, ca două bucăți lipite una deasupra celeilalte? Asta era forma tărtăcuței lui Bernie. Plus că nu arăta ca făcută din aluat, ci din carne de vită friptă ușor, ce fusese bătută cu un ciocan într-un soi de formă.

Purta uniforma din flanel albastru, fără pălărie și pantofii negri pe care pesemne că-i făceau special pentru polițiști, lați ca niște bărci și cu o margine de toc de aproape un centimetru jumătate, de jur împrejur. Bernie e foarte gălăgios și nu mă îndrăgește prea tare, dar, chiar și așa, este un tip onest, genul de om pentru care ai fi recunoscător să-l ai alături când izbucnește nebunia. Și e un polițist bun. Ar fi ajuns de mult căpitan dacă șeriful nu i-ar fi pus piciorul pe cap, împiedicându-l să avanseze. Îmi place Bernie, deși nu mi-am asumat niciodată riscul de a i-o spune.

– Am băut un *old-fashioned* mai devreme, am zis. Vrei?

– Nu. Dă-mi sifon.

În timp ce-i pregăteam băutura, omul s-a plimbat prin cameră, frecându-și pumnul drept de palma stângă, ca un farmacist bătrân ce lucrează cu mojarul și pistilul.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, a început.

I-am povestit, repetând aceeași versiune pe care i-o servisem și lui Joe Green. Când am terminat, am adăugat:

– Bernie, vrei să te așezi, te rog? Mă doare și mai tare capul când te văd umblând de colo până colo.

Polițaiul a luat paharul de sifon cu gheață și ne-am așezat la masă, unul în fața celuilalt, în separeul pentru micul-dejun. Mie îmi pregătisem un alt cocteil cu brandy și zahăr. Nu-mi putea prinde decât bine.

– Am dat-o în urmărire pe Lynn Peterson, a zis. Joe mi-a spus că știe de la tine că mexicanii

conduceau o mașină făcută dincolo, o rablă mare și pătrătoasă, cu plafon din pânză.

– Așa mi s-a raportat. Nu am văzut-o cu ochii mei.

Bernie se uita la mine cu un ochi pe jumătate închis.

– De către cine?

– Un moș de peste stradă. E observatorul străzii, nu-i scapă nimic.

– Ai vorbit azi cu el?

– Nu azi, ieri, când am mers acolo prima oară.

– Ca să-ți bagi nasul pentru individul misterios care te plătește, nu?

– Dacă așa vrei tu să interpretezi.

Mă încânta să observ că el credea că angajatorul meu era bărbat. Joe Green pesemne nu se obosise să-i ofere detalii. Era perfect.

Cu cât Bernie știa mai puține, cu atât era mai bine.

– Ai de gând să-mi spui cine e și de ce te-a pus să-l urmărești pe Peterson?

Am clătinat ușor din cap; nici nu încăpea vorbă să-l mișc mai repede, cu nodul ăla care-mi pulsa în ceafă.

– Știi că va trebui să-mi zici mai devreme sau mai târziu, a mârâit el.

– Dacă-i pe-așa, atunci o să se întâmple mult mai târziu, probabil după ce vei afla singur. Nu sunt bârfitor, Bernie. Contravine codului meu etic.

Tipul a râs.

– I-auzi la el! a strigat. Codul lui etic! Da' cin' te crezi? Vreun preot ce ascultă spovedania enoriașilor și se simte dator să le păstreze secretele?

– Știi care e socoteala, am replicat. Sunt un profesionist, ca tine.

De acum, obrazul meu se umflase așa de mult că puteam vedea pielea albăstruie când mă uitam în jos. Bernie avea dreptate: frumusețea avea să-mi fie știrbită pentru multă vreme.

– În fine, am continuat, Lynn Peterson și mexicanii, asta e cu totul altă mâncare de pește față de treaba pentru care am fost angajat. Cele două nu au nicio legătură.

– De unde știi?

– Pur și simplu știu, Bernie, am răspuns plictisit. Pur și simplu.

Replica mea l-a stârnit iar. E imprevizibil: orice îl poate enerva. Fața lui cărnăsoasă a căpătat o nuanță închisă de violet.

– Să te ia dracii, Marlowe, a spus, ar trebui să te duc chiar acum la secție și să te bag la zdup.

E politica lui Bernie, testată și încercată de-a lungul unei cariere îndelungate: când ai îndoieli, închide-i!

– Hai lasă, Bernie! am răspuns, încercând să păstrez un ton glumeț. Nu ai nimic împotriva mea și o știi prea bine.

– Ce zici dacă aleg să nu cred nimic din toată povestea cu mexicanii și gogoșa asta pe care ne-o tot servești mie și lui Joe Green?

– De ce aș inventa? De ce aș raporta dispariția unei femei, dacă ea nu a dispărut?

Bernie și-a trântit paharul de sifon așa de tare pe masă, încât unul dintre cuburile de gheață a sărit afară și a alunecat pe podea.

– De ce faci tot ceea ce faci? Ești cea mai prefăcută jigodie pe care o cunosc – iar asta spune ceva.

Am oftat. Iată cum eram iar încadrat în specia canină. Poată că știau cu toții ceva ce eu n-aveam habar. Pometele și ceafa pulsau acum la unison. Mă simțeam de parcă doi toboșari din junglă exersau de zor în capul meu, așa că am decis că era timpul să-l ușuiesc pe Bernie. M-am ridicat.

– O să mă suni dacă afli ceva, nu, Bernie?

Omul a rămas așezat și și-a ridicat gânditor privirea spre mine.

– Tu și gagica asta, Peterson, a zis, ești sigur că v-ați întâlnit azi pentru prima dată?

– Foarte.

Era mai mult sau mai puțin adevărat: faptul că o văzusem o clipă la clubul Cahuilla nu se putea numi întâlnire și, oricum, nu era treaba lui.

– Nu-ți stă în fire să scapi o asemenea ocazie – o femeie atrăgătoare, o casă goală cu un dormitor, genul ăsta de situație.

Privirea pofticioasă a lui Bernie era mai urâtă decât încruntătura.

– Să nu-mi zici că nu ai luat ce ți se oferea pe tavă!

– Nu mi s-a oferit nimic pe tavă.

Și-n plus, ce voia să spună cu faptul că nu-mi stătea în fire? Ce știa Bernie despre mine în sensul ăsta? Nimic. Mi-am strâns un pumn pe lângă trup, acolo unde el nu putea să-mi vadă gestul.

– Sunt obosit, Bernie, am spus. Am avut o zi grea. Am nevoie de somn.

S-a ridicat în picioare, smucind de betelia pantalonilor de la costum. Se îngrășase și făcuse o burtă pe care nu i-o observasem înainte.

Ei bine, nici eu nu întineream.

– Să mă suni dacă ai vreo veste de la mașinile de patrulă, da?

– De ce? Ai zis că misiunea ta nu are nicio legătură cu afacerea asta a mexicanilor și a femeii dispărute.

– Oricum, aș vrea să știu.

Polițistul și-a aplecat capul într-o parte și a ridicat din umeri.

– Poate că o să te sun, poate că nu.

– Depinde de ce?

– De ce chef am.

M-a împuns cu un deget în piept.

– Ești o belea, Marlowe, știi asta? Ar fi trebuit să te arestez de când cu afacerea Terry Lennox, când am avut ocazia.

Terry Lennox era un prieten de-ai mei care părăsise locul unei crime – femeia ucisă fusese soția lui – și apoi se împușcase într-o cameră de hotel din Mexic, sau așa fuseseră făcuți să creadă tipii precum Bernie Ohls.

Nici atunci nu avusese vreo dovadă împotriva mea, iar Ohls știa. Încerca doar să mi se bage pe sub piele. N-aveam de gând să-l las să reușească.

– Noapte bună, Bernie! am încheiat.

Am întins o mână. El a privit-o, apoi mi-a dat mâna lui.

– Ai baftă că sunt un tip tolerant, a zis.

– Știu, Bernie, am spus cu blândețe. N-avea niciun rost să-l enervez iar.

Bernie se urcase deja în mașină și ajunsese la sensul giratoriu din capătul străzii, când o altă pereche de faruri a venit măturând drumul din direcția opusă. Pe când Bernie trecea pe lângă cealaltă mașină, el a încetinit și a încercat să-l zărească pe șofer, apoi a continuat drumul.

Mă pregăteam să închid ușa de la intrare când automobilul a parcat în dreptul treptelor casei mele. Am dus mâna la tocul de pistol, dar mi-am adus aminte că nu mai aveam armă. În orice caz, nu erau mexicanii veniți în vizită.

Mașina era una roșie, sport, străină, un Alfa Romeo, mai exact, în ea se afla o singură persoană. Am știut despre cine era vorba înainte să deschidă ușa și să coboare.

Ați observat vreodată cum urcă o femeie niște trepte? Clare Cavendish le-a parcurs ca oricare alta, ținându-și capul plecat, cu ochii la picioarele pe care le-a așezat grijuliu unul în fața celuilalt, pe fiecare treaptă. Parcă priveam un patinator executând un șir de opturi.

– Ei, bună! am zis.

Acum se afla la același nivel cu mine și ea și-a ridicat capul. A zâmbit. Purta o haină ușoară, o eșarfă pe cap și o pereche de ochelari fumurii, chiar dacă afară era întuneric.

– Văd că ai venit deghizată.

Zâmbetul ei a tremurat ușor.

– Nu eram sigură, a spus ea confuză. Adică, nu am știut dacă vei fi... dacă vei fi acasă.

– Păi, sunt, după cum bine vezi.

Femeia și-a dat jos ochelarii și s-a uitat mai atent la fața mea.

– Ce ți s-a întâmplat? a întrebat ea, respirând agitată.

– Ah, asta? am spus, atingându-mi obrazul cu un deget. M-am ciocnit de ușa de la dulap. Intră.

M-am dat la o parte, iar ea a pășit pe lângă mine, privind încă îngrijorată la vânătaia mov-gălbui de sub ochiul meu. Am închis ușa în urma noastră. Ea și-a dat jos eșarfa de pe cap și am ajutat-o să-și scoată haina. I-am inspirat parfumul și am întrebat-o cum se cheamă. Mi-a spus că era Langrishe Lace. Eram de acum convins că l-aș fi putut recunoaște oriunde.

– Vrei ceva de băut? am întrebat.

Clare s-a întors spre mine. Roșise.

– Sper că nu te deranjez, a zis. Am tot așteptat vești de la tine, iar când nu am mai auzit nimic...

„Când nu ai auzit“, m-am gândit, „ai hotărât să te urci în mașinuța ta roșie, sport, și să vezi ce face Marlowe ca să-și câștige banii pe care i-i plătești – sau pe care nu i-i plătești, în realitate.“

– Scuze, am răspuns. Nu am avut nicio informație demnă de a fi împărtășită. Intenționez să te sun de dimineată, să văd cum merg lucrurile.

– Vrei să plec? a întrebat ea deodată deznădăjduită.

– Nu, am replicat. Ce te face să crezi asta?

Clare s-a mai relaxat un pic, a zâmbit și și-a mușcat buza.

– Nu mi se întâmplă prea des să fiu intimidată. Tu pari să ai efectul ăsta asupra mea.

– E de bine sau e de rău?

– Nu știu. Încerc să mă obișnuiesc, ca să pot hotărî.

Atunci am sărutat-o, ori ea m-a sărutat pe mine, sau poate că amândoi am avut aceeași idee în același timp. Și-a lipit mâinile de pieptul meu, dar nu ca să mă respingă, iar eu am întins brațele și i-am cuprins spatele, simțindu-i omoplații ca o pereche de aripi calde, ordonat împăturite.

– Nu bei ceva? am zis.

Am observat că vocea nu-mi era foarte stabilă.

– Poate puțin whisky, a răspuns. Cu apă, fără gheață.

– În stil englezesc, am remarcat.

– Vrei să spui irlandez.

Tânăra a zâmbit.

– Dar doar un strop.

Și-a culcat obrazul pe umărul meu. Mă întrebam dacă știa despre discuția pe care o avusesem cu mama ei. Poate că de asta venise, ca să afle ce vorbisem cu bătrâna doamnă.

Atunci m-am îndepărtat de ea și am mers să-i prepar băutura. Mi-am turnat și mie un pahar de whisky sec. Aveam nevoie de o tărie, deși nu eram deloc sigur de cât de bine avea să se amestece cu brandy-ul de mai devreme. Când m-am întors la ea, femeia privea în jur, analizând totul – covorul tocit, mobila spălăcită, picturile anonime în ramele lor ieftine, setul de șah așezat pentru un joc de unul singur. Nu-ți dai seama de îngustimea spațiului de locuit până ce acolo nu intră o altă persoană.

– Deci, a început ea, asta e casa ta.

– E închiriată, am zis și mi-am dat seama de tonul defensiv pe care-l folosisem. De la o doamnă pe nume Paloosa. S-a mutat în Idaho. Majoritatea lucrurilor sunt ale ei – sau ale defunctului domn Paloosa.

Mai taci, Marlowe, vorbești numai prostii!

– Și ai un pian, a remarcat Clare.

Obiectul se afla într-un colț, o pianină veche, Steinway. Mă obișnuisem așa mult să o văd acolo, că la un moment dat nici nu o mai observasem. Clare a mers spre ea și a ridicat capacul.

– Cânti la pian? am întrebat.

– Puțin.

Doamna Cavendish a roșit iar ușor.

– Cântă-mi ceva!

Ea s-a întors și mi-a aruncat o privire speriată.

– O, n-aș putea.

– De ce nu?

– Ei bine, ar fi... ar fi vulgar. În plus, nu sunt suficient de bună să cânt pentru altcineva în afară de mine.

Femeia a închis capacul.

– Și sunt sigură că nu e acordat.

Am băut puțin din whisky-ul meu.

– Hai să ne așezăm, am zis. Canapeaua nu e atât de inconfortabilă pe cât pare.

Am luat loc. Ea și-a încrucișat picioarele și și-a sprijinit paharul pe genunchi. De-abia se atinsese de băutură. În depărtare, o sirenă de poliție și-a început vaierile. Am aprins o țigară. Sunt anumite momente când simți că ai fost condus pe marginea unei prăpastii și abandonat acolo. Mi-am dres glasul, apoi am făcut-o iar, pentru că simțeam într-adevăr nevoia. Mă întrebam cum îmi aflase adresa. Nu-mi aminteam să i-o fi dat – și, oricum, de ce i-aș fi dat-o? Am simțit o mică împunsătură de

neliniște. Poate că era din cauza acelui spațiu căscat dedesubtul meu, chiar dincolo de buza prăpastiei.

– Știu că mama a vorbit cu tine, a zis Clare.

Se îmbujorase iar.

– Sper că a fost totul în regulă. Poate fi un pic copleșitoare.

– Mi-a plăcut, am răspuns. Nu sunt sigur de unde a aflat de mine.

– Oh, i-a spus Richard, bineînțeles. Îi spune totul. Câteodată am impresia că e însurat cu ea, nu cu mine. Ce ți-a zis? Te deranjează că întreb?

– Nu mă deranjează deloc. A vrut să știe de ce m-ai angajat.

– Nu i-ai spus?

Părea alarmată. M-am uitat la ea împietrit și nu am răspuns. Femeia și-a coborât privirea.

– Scuze, a spus, a fost prostesc din partea mea să te întreb.

M-am ridicat, am mers la dulăpiorul cu băuturi și mi-am turnat un alt pahar de whisky. Nu m-am mai așezat la loc.

– Știi, doamnă Cavendish, sunt confuz. Poate că nu ar trebui să mărturisesc, însă sunt.

– N-ai de gând să-mi spui niciodată Clare? m-a întrebat, uitându-se la mine cu ochii aceia minunați și buzele perfecte pentru sărutat, ușor deschise.

– Încerc, am răspuns.

M-am întors de la ea și am făcut câțiva pași, întocmai ca Bernie cu puțin timp în urmă. Clare mă privea.

– De ce ești confuz? a întrebat în cele din urmă.

– Pentru că nu dau de rezolvarea problemei. Nu știu ce să cred. De ce vrei să-l găsești pe Nico Peterson? Ai ținut așa de mult la el? Chiar și din puținul pe care l-am aflat, nu pare genul tău de bărbat. Și chiar dacă erai înnebunită după el, n-ar trebui poate să fii un pic dezamăgită de faptul că te-a făcut să crezi că e mort? Și, oricum, de ce ar face așa ceva? De ce ar avea nevoie să dispară?

Stăteam iar în fața ei, privind în jos. Am observat că încheieturile degetelor mâinii în care ținea paharul erau albe.

– Trebuie să mă ajuți, doamnă Cavendish, dacă vrei să continui să-l caut și să-ți spun „Clare“.

– Cu ce să te ajut? a întrebat.

– Cu orice.

Ea a dat din cap absentă, privind iar în jurul camerei.

– Ai familie? a întrebat.

– Nu.

– Părinți?

– Ți-am spus că nu. I-am pierdut când eram mic.

– Nici frați sau surori? Nici veri?

– Veri, poate. Dar nu ținem legătura.

Clare a clătinat din cap.

– E trist.

– Ce-i așa trist? am replicat cu o nuanță aspră și bruscă de ură în voce. Pentru tine, o viață singuratică e de neimaginat. Ești ca una dintre vasele acelea frumoase de croazieră, încărcată de marinari, stewarzi, ingineri, indivizi în uniforme apretate, cu șnur împletit la caschetă. Trebuie să ai parte de tot acest areal, de oamenii ce se ocupă de îngrijirea ta, ca să nu mai vorbim despre călătorii îmbrăcați în alb care joacă jocuri pe punte. Dar vezi schiful mic ce se îndepărtează la orizont, cel cu pânză neagră? Acela sunt eu. Și mă simt fericit așa.

Clare a așezat paharul pe brațul canapelei, având mare grijă să-l echilibreze perfect, apoi s-a ridicat în picioare. Nu ne despărteau mai mult de vreo șase centimetri. A ridicat o mână și a atins vânătaia de pe obrazul meu.

– E așa de fierbinte, a șoptit, biata ta piele e așa fierbinte.

În adâncul irișilor ei negri puteam vedea străluciri mici argintii.

– Există vreun pat în casa asta? a întrebat ea ușor. Crezi că doamna Paloosa s-ar supăra dacă ne-am întinde puțin în el?

Glasul îmi tot pierise de-a lungul întregii seri.

– Sunt sigur că nu ar deranja-o, am zis cu o voce dogită. Oricum, cine o să-i spună?

În dormitor era o lampă, pe noptieră, cu trandafiri pictați pe abajur. Desenul era destul de grosolan, făcut de un amator. Intenționasem să scap de ea, dar nu reușisem deloc, nu știu de ce. Și asta nu pentru că mă atașasem de obiect. Era un kitsch, la fel ca multe dintre lucrurile de care era ticsită casa doamnei Paloosa. Femeia era o colecționară de mărunțișuri. Sau poate *strângătoare* e un termen mai bun – strânsese toate acele porcării, iar acum rămăsesem eu cu ele pe cap. Nu că le-aș fi băgat prea mult în seamă. Multe dintre ele păliseră pe fundal și de-abia dacă le mai observam. Totuși, în

acea noapte, am văzut lampa când am stins-o, iar prin întuneric, imaginea ei a persistat o vreme în spatele pleoapelor mele. Ce-a zis Oscar Wilde despre tapetul din camera în care și-a petrecut ultimele clipe de viață? „Unul dintre noi va trebui să dispară.“

Stăteam întins pe spate, cu fața întoarsă pe pernă, privind trandafirii. Arătau de parcă fuseseră pictați cu gem de căpșuni care se întărise după aceea și-și pierduse luciul. Tocmai făcusem dragoste cu una dintre cele mai frumoase femei pe care le ținusem în brațe vreodată, dar nu mă simțeam deloc liniștit. Adevărul e că Clare Cavendish nu era de nasul meu și o știam prea bine. Ea avea clasă, avea bani de aruncat pe fereastră, era căsătorită cu un jucător de polo și conducea o mașină sport, italienească. Ce mama dracului căuta în același pat cu mine?

Nu știam dacă era trează. Se pare că ea nu dormea. Trebuie să-mi fi citit iar gândurile, pentru că m-a întrebat în felul ei înțepător.

– Te culci cu toți clienții tăi?

Mi-am întors capul pe pernă, în direcția ei.

– Doar cu femeile, am răspuns.

Ea a zâmbit. Cele mai frumoase și drăgălașe zâmbete au o notă de melancolie în ele. Al ei era exact așa.

– Mă bucur că am venit încoace în noaptea asta. Eram atât de agitată, iar tu te-ai uitat la mine atât de rece când am intrat, că m-am gândit că ar fi mai bine să plec.

– Și eu eram agitat, am zis. Mă bucur că ai rămas.

– Ei, acum chiar trebuie să plec.

M-a sărutat pe vârful nasului și s-a ridicat. Sâni ei erau așa de mici că de-abia dacă se vedeau când Clare stătea întinsă. Când i-am văzut, mi s-a uscat gura. Erau cumva plăți deasupra și umflați dedesubt, iar sfârcurile aveau nasurile aruncate în sus, într-un fel încântător, care m-a făcut să zâmbesc.

– Când o să te văd din nou? am întrebat.

Nu există nimic original de spus în asemenea ocazii.

– Curând, sper.

Se întorsese într-o parte și stătea pe marginea patului cu spatele la mine, trăgându-și dresurile. Avea un spate frumos, lung, zvelt și conic. Voiam o țigară, dar niciodată nu fumez în pat după ce am făcut dragoste.

– Ce o să faci acum? am întrebat.

S-a uitat la mine peste umărul gol.

– Ce vrei să spui?

– E două noaptea, am replicat. Presupun că de obicei nu ajungi acasă la ora asta, nu?

– Oh, vrei să știi dacă Richard o să se întrebe pe unde am umblat? Îmi închipui că a ieșit pe undeva cu una dintre fetele lui. Ți-am zis: aveam o înțelegere.

– Cred că termenul folosit a fost *acord*.

Stătea cu fața întoarsă de la mine, făcându-și de lucru cu clamele.

– Acord, înțelegere – care-i diferența?

– Poți să mă crezi cârcotaș, dar cred că există o diferență.

Clare s-a ridicat, și-a tras fusta și a încheiat fermoarul într-o parte. Îmi place să privesc femeile îmbrăcându-se. Bineînțeles, nu este la fel de agreabil ca atunci când se dezbracă. E mai mult o experiență estetică.

– Oricum, a continuat, e plecat și nu va ști la ce oră m-am întors acasă. Nu că i-ar păsa. Observasem și înainte cum vorbea despre soțul ei, ca și cum l-ar fi pomenit doar în trecere, fără amărăciune. Era clar: căsnicia lor murise și fusese îngropată cu mult timp în urmă. Dar dacă Clare avea impresia că un soț rece nu era capabil să fie gelos, atunci nu cunoștea deloc bărbații.

– Cum rămâne cu mama ta? am întrebat.

Stăteam și eu în capul oaselor acum. Ea își încheia catarama unei curele mari din piele, dar s-a oprit, uitându-se confuză la mine.

– Mama? Ce-i cu ea?

– N-o să te audă când intri?

Clare a început să râdă.

– Ai fost în casă, a zis. Nu ai observat cât de mare e? Avem fiecare câte o aripă, a ei este pe o latură, iar a mea și a lui Richard în cealaltă.

– Și fratele tău – el pe unde-și petrece timpul?

– Rett? Oh, el se plimbă mai mult.

– Cu ce se ocupă?

– La ce te referi? Pantoful meu e pe cealaltă parte a patului? Doamne, dar ne-am agitat ceva, nu?

M-am aplecat peste marginea patului, am găsit celălalt pantof și i l-am dat.

– Ce lucrează? am întrebat.

De data asta, Clare m-a privit cu o sprânceană ridicată.

– Rett nu are nevoie să *muncească*, a zis, ca și cum i-ar fi explicat unui copil. El este lumina ochilor mamei și asta e tot ce are nevoie, să se păstreze inocent și dulce.

– Mie nu mi s-a părut foarte dulce.

– Cu tine n-avea nevoie să fie dulce...

– Nu-l placi foarte mult din câte văd.

Clare s-a oprit iar, gândindu-se la cuvintele mele.

– Îl iubesc, bineînțeles – e fratele meu până la urmă, chiar dacă avem tați diferiți. Dar nu, nu-l plac. Poate că voi învăța pe parcurs, când se va maturiza, într-o zi. Dar mă îndoiesc că asta se va întâmpla vreodată. Ori cel puțin nu cât e mama în viață.

Mi se părea nepoliticos să stau în pat, în timp ce ea se grăbea să dea piept cu lumea, chiar dacă era o lume a nopții, așa că m-am ridicat și am început și eu să mă îmbrac. Îmi luasem cămașa, când ea s-a apropiat de mine și m-a sărutat.

– Noapte bună, Philip Marlowe, a zis. Sau bună dimineata, mai degrabă.

A dat să-și întoarcă fața de la mine, însă eu am oprit-o, prinzând-o de cot.

– Ce-a spus mama ta despre conversația cu mine? am întrebat.

– Ce-a spus?

Clare a ridicat din umeri.

– Nu mare lucru.

– Mă întreb de ce n-ai fost curioasă despre discuție. Nu te interesează?

– Ba te-am întrebat.

– Dar nu ca și cum ai fi vrut să știi cu adevărat.

Ea s-a întors cu fața la mine și mi-a aruncat o privire calmă.

– Bine, atunci, ce a spus?

Am zâmbit larg.

– Nu mare lucru.

Ea nu mi-a răspuns la zâmbet.

– Serios?

– Mi-a explicat cum se fabrică parfumul. Și mi-a povestit despre tatăl tău, felul în care a murit.

– E o poveste macabră.

– Una dintre cele mai macabre pe care le-am auzit. E o doamnă puternică dacă a fost în stare să treacă peste așa ceva și să se descurce în felul în care s-a descurcat.

Gura Clarei s-a crispat puțin.

– Oh, da. E puternică.

– Pe *ea* o placi?

– Nu crezi că mi-ai pus suficiente întrebări pentru o singură noapte?

Am ridicat mâinile.

– Ai dreptate, am încuviințat. Doar că...

Femeia a așteptat.

– Doar că... ce?

– Doar că nu știu dacă să am sau nu încredere în tine.

Clare a zâmbit glacial, iar pentru o clipă am zărit-o pe maică-sa în atitudinea ei, mama ei cea puternică.

– Pune un pariu pascalian, a propus.

– Cine e Pascal?

– Un francez. A trăit cu mult timp în urmă. Un soi de filosof.

S-a dus în sufragerie. Am urmat-o. Eram desculț. Și-a ridicat poșeta și s-a întors spre mine. Furia o făcuse să devină palidă.

– Cum poți spune că nu ai încredere în mine? a zis și a făcut un semn din cap spre ușa dormitorului.

– Cum o poți spune după ce s-a întâmplat?

Mi-am turnat un alt pahar de whisky, cu spatele întors la ea.

– Nu am zis că nu am încredere, am zis că nu știu dacă să am sau nu.

Replica mea a înfuriat-o atât de tare, că a tropăit din picior. Mi-a venit în minte imaginea lui Lynn

Peterson, oprindu-se în pragul ușii casei fratelui ei și tropăind din cu totul alt motiv.

– Știi ce ești tu? a spus. Ești un pedant. Știi ce e un pedant?

– Un țăran cu accent?

Îmi arunca priviri ucigașe. Cine știa că niște ochi de culoarea aia puteau arunca flăcări?

– N-ai haz!

– Îmi pare rău, am rostit.

Probabil că nu sunase sincer.

– Îți aduc haina.

Am ajutat-o să se îmbrace. Ea a stat acolo, încă privindu-mă urât. În maxilar i se zbătea un mușchi mic.

– Văd că m-am înșelat în privința ta, a spus.

– În ce sens?

– Am crezut că ești... Ei, las-o baltă!

Și-a vârât brațele prin mânecile hainei. Aș fi putut-o obliga să se întoarcă, aș fi putut să o îmbrățișez, i-aș fi putut spune că regret, astfel încât să nu mai rămână pic de îndoială că vorbeam serios, pentru că, din întâmplare, chiar îmi părea rău. Mi-aș fi putut ține gura. Clare era poate unul dintre cele mai minunate lucruri care mi se întâmplaseră în viață, mai minunat decât Linda Loring și iată cum stricam tot cu gura mea mare, punându-i la îndoială sinceritatea și făcând remarci ieftine. Ăsta-i Marlowe, indianul care aruncă o perlă mai valoroasă decât tot tribul.

– Ascultă, am zis. S-a întâmplat ceva azi.

Clare s-a întors spre mine, părând deodată îngrijorată și atentă.

– Zău? Ce?

I-am povestit cum mersesem acasă la Peterson, cum Lynn sosise în timp ce scotoceam, cum veniseră mexicanii și restul. Am scurtat istorisirea fără să mai divaghez. În timp ce vorbeam, ea și-a ținut privirea fixată pe gura mea, de parcă încerca să-mi citească pe buze.

Când am terminat, ea stătea neclintită, clipind lent.

– Dar de ce? m-a întrebat cu o voce stinsă. De ce nu mi-ai povestit înainte?

– Se întâmplau alte lucruri...

– Doamne!

A făcut o pauză și a clătinat din cap.

– Nu te înțeleg. Toată seara asta, când..., a spus Clare și a dat din mână cu un gest deznădăjduit. Dormitorul și toate... cum ai putut să nu-mi spui? Cum ai putut să-mi ascunzi asta?

– Nu-ți ascundeam nimic, am replicat. Doar că ce se întâmpla între noi doi mi s-a părut mai important.

Clare a clătinat iar din cap, cu o neîncredere animată de furie.

– Și cine erau mexicanii ăștia? a întrebat.

– Îl căutau pe Nico. Cred că Peterson avea ceva ce le aparținea sau le era dator – presupun că e vorba de bani. Știi ceva despre asta?

Clare a făcut un alt gest cu mâna, negând nerăbdătoare rostul întrebării.

– Bineînțeles că nu.

Femeia și-a trecut disperată privirea în jurul camerei, apoi s-a uitat iar la mine.

– Asta s-a întâmplat cu fața ta? a întrebat. Mexicanii te-au lovit?

Eu am dat din cap. Clare s-a gândit o clipă încercând să analizeze și să înțeleagă lucrurile.

– Iar acum ei o au pe Lynn. O să-i facă rău?

– Erau o pereche de tipi destul de duri, am răspuns.

Clare și-a dus o palmă la gură.

– Doamne, a repetat, abia șoptind.

Era prea mult pentru ea; îi venea greu să și proceseze informația.

– Și poliția, a continuat. A venit poliția?

– Da. Un tip pe care-l cunosc, de la Biroul Șerifului. El pleca de aici, cu mașina, când ai sosit tu.

– A fost aici? I-ai povestit despre mine?

– Bineînțeles că nu. Habar nu are cine ești, pentru cine lucrez. Și nici nu va ști decât dacă mă aduce în fața tribunalului. Și sunt sigur că nu o va face.

Clare clipea din nou, chiar mai lent decât înainte.

– Mi-e frică, a șoptit.

Dar pe lângă teamă mai era și un fel de uimire în glasul ei, uimirea unei persoane care nu poate înțelege cum de s-a băgat într-o asemenea belea.

– Nu trebuie să-ți fie frică, am zis.

Am încercat să-i ating brațul, dar ea s-a retras repede, ca și cum degetele mele i-ar fi putut murdări mâneca hainei.

– Trebuie să merg acasă acum, a replicat ea rece și s-a întors.

Am coborât treptele de sequoia, în spatele ei. Suflul înghețat ce răzbătea dinspre umărul ei îmi atârna țurțuri de sprâncene. Nici nu a apucat să închidă bine portiera, că a și pornit motorul mașinii. A demarat într-un nor de fum ce mi-a intrat în gură și mi-a înțepat nările. Am urcat scările și mi-am dres iar vocea. Bună treabă, Phil, mi-am zis dezgustat; bună treabă!

Mă aflu pe ultimele trepte când telefonul a început să sune. Oricine ar fi fost la ora aia din noapte, nu putea să aducă vești bune. Am ridicat receptorul exact în clipa când s-a oprit soneria. Am înjurat. Înjur mult când sunt singur acasă. Asta umanizează într-un fel locul, nu știu cum.

Am terminat de băut whisky-ul, apoi am dus paharul în bucatărie, lângă al Clarei, și le-am spălat pe amândouă în chiuvetă, lăsându-le cu gura în jos pe scurgător, ca să se usuce. Eram obosit. Fața mă durea, iar în ceafă începuseră iar bubuielile.

Încă mă felicitam cu amărăciune pentru treaba bună pe care o făcusem în acea noapte cu Clare, când telefonul a sunat iar. Era Bernie Ohls. Cumva știam că era Bernie.

– Unde dracului ai fost? a lătrat el. Am crezut că ai mierlit-o.

– Am ieșit o clipă afară, să vorbesc cu stelele.

– Foarte romantic.

Bernie a făcut o pauză, pentru efect, presupun.

– Am găsit-o pe damă.

– Pe Lynn Peterson?

– Nu... Pe Lana Turner....

– Povestește-mi.

– Vino încoace și vezi cu ochii tăi. Lacul Encino. Ia-o pe bulevardul Encino, fă la dreapta până ce vezi semnul cu „Nu intrați“. Și i-ați săruri aromate – nu e o priveliște prea plăcută.

Am condus cu fereastra deschisă. Aerul răcoros al nopții aluneca moale pe obrazul meu umflat, dar nu la fel de moale pe cât mă mângâiaseră mai devreme degetele Clarei Cavendish, înainte să stric totul și să o las să plece în întuneric, speriată și furioasă. Nu mi-o puteam scoate din minte. Să mă concentrez asupra ei însemna să nu mă gândesc la sora lui Peterson și la ce mă aștepta la lacul de acumulare. De asemenea, nu voiam să las să mă deranjeze gândul că făcusem marea greșală de a-i fi înfuriat pe cei doi mexicani. Dacă aș fi fost calm și aș fi găsit o cale să-i păcălesc, poate că i-aș fi

împiedicat să o răpească pe femeie. Puțin probabil, dar nu imposibil. Dar pentru asta o să mă simt vinovat altă dată, nu acum.

Nu era o distanță mare până la Encino și, chiar dacă străzile erau pustii, am tras de timp, deloc nerăbădător să ajung acolo înainte de vreme. Terry Lennox locuia în Encino, într-o vilă mare, fals englezească, cu câțiva acri de teren. Asta se întâmpla pe vremea când soția lui era încă în viață, iar el se recăsătorise cu ea – se împăcaseră de două ori, chestie ce trebuie să fie un soi de definiție a expresiei: a cădea din lac în puț.

Încă îmi era dor de Terry. Era un dezastru, în mare parte, dar îmi era prieten, iar în această lume, în lumea mea, e un lucru rar – nu-mi fac prieteni ușor. Mă întrebam pe unde mai umbla și ce făcea. Ultima oară când auzisem de el, era pe undeva prin Mexic, cheltuind banii defunctei soții. Probabil că de acum nu-i mai rămăsese mare lucru din ei, așa cum îl știam eu, mână spartă. Mi-am promis că într-una dintre acele zile aveam să beau un cocteil șurubelniță în cinstea lui, la Victor's. Era bârlogul nostru. Mersesem acolo de câteva ori și închinaseram în numele lui când îl crezusem mort. Terry ne-a păcălit pe toți o vreme.

Eram atât de obosit că aproape am lovit semnul cu „Nu intrați“. Am întors la dreapta și drept înainte am văzut luminile. La marginea drumului se aflau două mașini de poliție parcate față-n față, alături de Chevroletul paradit al lui Bernie și de o ambulanță cu ușile din spate deschise, prin care se scurgea lumina. Era o scenă bizară în acele locuri singuratice, sub pinii ce făceau de strajă.

Am oprit motorul, iar când am coborât din mașină, șalele aproape că mi s-au blocat; atât eram de încordat de la condus. M-am gândit cu dor la patul

meu, chiar și în lipsa lui Clare Cavendish. Încep să fiu cam bătrân pentru munca asta.

Bernie stătea alături de un tip în halat alb, care era fie medic, fie unul dintre asistenții legistului. La picioarele lor se afla ceva de forma unui trup, acoperit cu o pătură. Fumam o țigară, însă am aruncat-o și am călcat pe ea. După ce am făcut câțiva pași, a trebuit să mă întorc și să verific dacă se stinsese de-a binelea. Una era să incendiez tot vestul Hollywoodului, așa cum mă avertizase moșul de pe strada lui Nico Peterson, dar cu Encino lucrurile stăteau complet diferit. Un incendiu în Encino ar fi însemnat o gaură mare în jumătate dintre conturile companiilor de asigurări din Los Angeles și nu numai. Casa lui Terry Lennox – sau mai degrabă a soției lui – valorase o sută de miare sau mai mult. Dar nu trebuia să-mi fac griji – solul era îmbibat de apă după ploaia ce căzuse de curând și totul mirosea a ud și a rășină.

Nu departe de Bernie se aflau trei sau patru polițiști în uniformă și încă doi în civil, cu pălării, măturând asfaltul cu razele lanternelor. Acele de pin luceau în lumină. Aveam impresia că nimeni nu se străduia să cerceteze locul. Doi mexicani cu o mașină ar fi trecut demult granița și niciun indiciu n-avea să conducă spre ei.

– Ce ți-a luat așa mult? a întrebat Bernie.

– M-am oprit de câteva ori să admir peisajul și să meditez poetic.

– Sigur că da. Hai – ce-ai făcut de când am fost la tine?

– Am terminat un goblen, am răspuns.

M-am uitat la trupul de pe jos, acoperit de pătură.

– Ea e?

– Da, conform permisului de conducere. Identificarea n-o să fie prea ușoară.

Bernie a ridicat un colț de pătură cu vârful unuia dintre pantofii lui butucănoși.

– Nu crezi?

Mexicanii o lucraseră bine, fără îndoială. Fața i se dublase față de ultima oară când o văzusem; era umflată ca un dovleac, neagră și albastră peste tot. Nici trăsăturile nu-i erau la locul lor. Plus că pe gât, sub bărbie, îi fusese tăiată un fel de o a doua gură. Aceea trebuie să fi fost opera lui López, cu micul lui cuțit. Pentru o clipă am zărit-o iar pe Lynn în minte, stând lângă chiuvetă, în casa lui Peterson, cu tava de gheață în mâini, întorcându-se să-mi spună unde să caut sticlele de Canada Dry.

– Cine a găsit-o? am întrebat.

– Doi puști într-o mașină. Căutau un loc izolat pentru giugiuleală.

– Cum a murit?

Bernie a izbucnit într-un fel de râs.

– Uită-te la ea. Cum crezi?

Tipul în haină albă a vorbit.

– Există o rană adâncă, transversală asupra triunghiurilor anterioare ale gâtului, ce a pătruns deopotrivă venele și arterele și care i-a fost fatală.

M-am holbat la el. Era un bărbat în vârstă; le văzuse pe toate și părea obosit, la fel ca mine.

– Scuze, a zis Bernie pe nepregătite, el e doctorul – cum ai spus?

– Torrance.

– Acesta e doctorul Torrance. Doctore, el este Philip Marlowe, expert detectiv.

Bernie s-a întors spre mine.

– Ce vrea să spună e că i s-a tăiat gâtul. Aș zice că a fost un act milostiv.

Polițistul și-a trecut un braț peste al meu și m-a întors și am făcut câțiva pași.

– Spune-mi adevărul, Marlowe, a zis în liniște. Dama asta însemna ceva pentru tine?

– Am întâlnit-o azi – ieri – pentru prima dată. De ce?

– Doctorul spune că indivizii s-au distrat bine de tot cu ea. Știi ce vreau să spun? Asta înainte să o ardă cu țigările, să-i joace pe față cu inelele de alamă și să o cresteze. Îmi pare rău.

– Și mie îmi pare rău, Bernie. Dar nu ajută la nimic – n-ai să ajungi nicăieri așa. N-am întâlnit-o decât o dată și abia dacă am schimbat câteva cuvinte înainte să dea buzna mexicanii.

– Beai cu ea.

Mi-am retras brațul din al lui.

– Asta nu înseamnă că ne pregăteam să ne punem pirostriile. Beau tot timpul, cu tot felul de oameni. Pariez că și tu faci la fel.

Bernie s-a dat înapoi și s-a uitat la mine.

– Trebuie să fi fost o tipă arătoasă înainte să-și bată mexicanii joc de ea.

– Las-o baltă, Bernie!

Am oftat.

– Nu am cunoscut-o pe Lynn Peterson. Nu în felul pe care mi-l sugerezi tu.

– Bine, nu ai cunoscut-o. A dat peste tine în timp ce tu cotrobăiai în casa fratelui ei...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Bernie! Nu cotrobăiam!

– Oricum, te-a surprins, iar imediat după aceea doi mexicani intră după ea, te pocnesc în cap și pe ea o înhață în ghearele lor diabolice. Acum e moartă la marginea unui drum pustiu din Encino. Dacă ai fost în locul meu, tu crezi că ai fi zis: „E-n regulă, Phil, nu te îngrijora, vezi-ți de treabă, sunt sigur că nu ai nicio legătură cu moartea nefericită a acestei doamne, chiar dacă îl căutai pe fratele ei presupus mort?” Ia zi, așa ai fi spus?

Am oftat din nou. Nu doar pentru că eram sătul de insinuările lui Ohls, ci și pentru că eram sfârșit de oboseală.

– Bine, Bernie, am spus. Știu că-ți faci doar datoria, de-asta ești plătit. Dar o să-ți pierzi o grămadă de timp și te vei enerva dacă tot continui să mă legi de afacerea asta.

– Dar *ai* o legătură, aproape că a strigat Bernie. Tu ești cel care și-a băgat nasul în treburile lui Peterson, iar acum soră-sa e moartă. Zi-mi tu ce e, dacă nu o legătură?

– Știu că-i moartă. Tocmai mi-ai arătat-o, iar Albert Schweitzer de colo mi-a explicat cu de-amănuntul. Dar ascultă-mă, Bernie: nu are nimic de-a face cu mine. Chiar trebuie să mă crezi. Sunt ceea ce s-ar numi o victimă colaterală.

Bernie a pufnit.

– Chiar sunt, pe bune, am spus. Se mai întâmplă. Ești la ghișeu, în bancă și doi tâlhari vin prin spatele tău și fură ultimul bănuț din seif și-l împușcă mortal pe manager înainte să o șteargă cu mălaiul. Simplul fapt că faci o mică operațiune acolo, punându-ți bani în cont sau retrăgând câțiva, nu înseamnă că ai vreo legătură cu jaful, nu-i așa?

Bernie a stat să se gândească, mușcându-și degetul mare dintr-o parte. Știa că am dreptate, dar într-un asemenea caz, polițiștii urăsc să lase să scape singura pistă posibilă pe care cred că o au. În cele din urmă a mârâit dezgustat și a fluturat din mână spre mine, de parcă ar fi gonit o muscă.

– Hai, a zis, șterge-o. Sunt sătul de tine, clown ipocrit.

Nu era drăguț deloc să fii făcut albie de porci. Puteam să înghit termenul de „ipocrit“, dar să fiu pus în rolul lui Coco, cel cu nasul roșu și pantofi supradimensionați era cu totul altceva.

– Mă duc acasă acum, Bernie, am zis, vorbind frumos și calm, ba chiar respectuos. Am avut o zi lungă și dificilă și am nevoie să-mi pun capul, care mă doare teribil, pe pernă. Dacă aflu ceva despre Nico Peterson, despre sora lui sau despre ceva rude și prieteni și voi considera că este util pentru caz, îți promit că te voi anunța. E în regulă?

– Plimbă ursu’! a replicat.

Apoi Bernie s-a întors cu spatele la mine și s-a îndreptat spre locul unde Torrance, medicul, îndruma urcarea cadavrului lui Lynn Peterson în ambulanță.

16

Am crezut că acela avea să fie finalul afacerii. Bernie a tras perdeaua peste cei doi mexicani, așa cum mă așteptam să facă. A spus că luase legătura cu un prieten de la Poliția de graniță din Tijuana în legătură cu posibilele călătorii ale lui Gómez și López, dar amicul lui nu fusese de mare ajutor. Două lucruri mă mirau. Primul e că Bernie avea un prieten, și tocmai în Tijuana, dintre toate locurile. Al doilea, că exista poliție de frontieră acolo. Deci ăștia erau tipii de la vamă, în cămăși kaki, cu subsuori pătate de transpirație, ce se uită la tine cu ochi plictisiți și-ți fac semn să treci, fără să se

obosească să-și scoată scobitorile dintre dinți. Trebuie să-mi amintesc să le arăt mai mult respect data viitoare când mă îndrept spre Mexic.

În orice caz, nu știu cât efort depusese Bernie în găsirea ucigașilor lui Lynn Peterson. Nu fusese o persoană importantă, precum Clare Cavendish, de exemplu. Se dovedise că Lynn lucrase ca dansatoare în cluburile din Bay City. Știam câte ceva despre acel fel de viață, despre banii obținuți necurat și despre frecușul ei. Îmi imaginam cât de greu trebuie să-i fi fost. Tipi cu păr cârlionțat pe dosul palmelor, gata să pună mereu laba pe tine. Managerii din timpul nopții care-și pun în aplicare propriul lor cod, neoficial, de muncă. Băutura și drogurile, oboseala amețitoare din nopțile târzii și zorile cenușii din camerele de hotel. O plăcusem, în puținul timp pe care mi-l petrecusem cu ea. Merita ceva mai bun de la viață și de la moarte.

A trebuit să mă forțez să nu mă mai gândesc la cei doi mexicani. Genul de furie mocnită pe care-o simțeam pentru ei îmi ardea sufletul. Trebuie să tai legăturile și să treci peste. Rana de pe obrazul meu se vindeca frumos, iar umflătura de la ceafă se micșorase la mărimea unui ou de porumbel.

Câteva zile mai târziu, am mers la înmormântarea lui Lynn. S-a ținut la sediul unei companii de pompe funebre din Glendale. Nu știu de ce – poate pentru că acolo locuise. A fost incinerată, la fel ca fratele ei. Ceremonia a durat cam trei minute. Nu au fost prezenți decât doi oameni: eu și o fată bătrână și amețită, cu părul sârmos și cu o gură țuguiață, pictată cu ruj, pe deasupra celei reale.

Am încercat să vorbesc după aceea cu ea, dar femeia s-a retras din calea mea ca și cum ar fi crezut că sunt vreun vânzător de perii. Mi-a spus că trebuie să mergă acasă, că pisicii ei îi era

probabil foame. Când nu vorbea, continua să-și miște buzele pictate într-un soi de mormăit mut. Mă întrebam cine e – nu putea să fi fost mama lui Lynn, eram destul de sigur. Poate o mătușă sau proprietăreasa. Am vrut să o întreb despre Lynn, dar nu a stat și nu am încercat să o mai rețin. O pisică flămândă trebuie hrănită.

Am mers înapoi la birou și am parcat Olds-ul. În fața ușii clădirii Cahuenga, un tip slab, tânăr, într-o jachetă verde cu roșu și cu o pălărie plată s-a desprins de lângă zid și mi-a ieșit în cale.

– Tu ești Marlowe?

Avea o față subțire și pământie, cu pomeți proeminenți și ochi spălăciți.

– Eu sunt Marlowe. Tu cine ești? am zis.

– Șefu' vrea să aibă o vorbă cu tine.

Tipul și-a aruncat privirea peste umărul meu în direcția în care, în curbă, era parcată o mașină mare și neagră.

Am oftat. Când un băiat ca el te oprește din drum spre muncă, spunându-ți că patronul vrea să-ți transmită ceva, știi că ai intrat în belele.

– Și cine e șeful? am întrebat.

– Urcă în mașină odată!

Tânărul și-a deschis jacheta în partea dreaptă vreo câțiva centimetri și m-a lăsat să întrezăresc acolo un obiect negru și lucios, culcușit într-un toc pentru umăr. M-am îndreptat cu pași mari spre vehicul. Era un Bentley, cu volan pe partea dreaptă. Pesemne că fusese importat din Anglia.

Puștiul cu arma la subraț mi-a deschis portiera din spate și s-a dat înapoi, permițându-mi să intru. Pe când mă aplecam înainte, m-am gândit o clipă că tipul avea să-și apese palma pe capul meu, cum fac polițiștii în filme, dar ceva din privirea mea i-a transmis să nu exagereze. Omul a trântit ușa în urma mea. Portiera s-a închis cu un pocnet plin și greu, asemănător celui scos de ușile seifurilor din bănci. Apoi sluga s-a retras în adăpostul lui de lângă zid.

M-am uitat în jur, în mașină. Mult crom și lemn de nuc bine lustruit. Tapiseria crem pal avea un miros de piele nouă, ce e întotdeauna foarte puternic în modelele scumpe, englezești. În față, la volan, se afla un negru cu chipiu de șofer. Nu se mișcase deloc de când urcasem și continuase să se uite în față, prin parbriz, deși îi surprinsesem pentru o clipă privirea în oglinda retrovizoare. Nu fusese o uitătură prietenoasă.

M-am întors spre bărbatul de lângă mine.

– Deci, am început, despre ce vrei să vorbim?

Omul a zâmbit. Era un zâmbet cald și scump, zâmbetul unui om fericit și de succes.

– Știi cine sunt? a întrebat el pe un ton satisfăcut.

– Da, am răspuns. Te cunosc. Ești Lou Hendricks.

– Bun, a zis.

Zâmbetul s-a lărgit încă și mai mult.

– Urăsc să-mi pierd timpul cu prezentările, tu nu?

Bărbatul avea un accent puternic, prefăcut englezesc.

– E așa o pierdere de timp prețios.

– Sigur, am confirmat, grozav de plictisitor pentru flăcăi ca noi.

Omul nu părea deranjat de faptul că-l luasem în râs.

– Da, a spus el ușurel, tu ești Marlowe, fără îndoială. Am auzit câte ceva despre limba ta veninoasă.

Era un tip masiv, suficient de masiv cât să umple o întreagă parte a secțiunii din spate a mașinii lui mai mult decât încăpătoare. Avea un cap de forma unei cutii de pantofi, sprijinit pe trei sau patru straturi de grăsime dispuse în locul în care obișnuia să se afle o bărbie. Părul arăta ca o tichie groasă, vopsită în culoarea tecului uns și era lipit de craniu, despărțit printr-o cărare de o parte și de alta a țestei plate. Ochii lui erau mici și străluceau veseli. Purta un costum dublat la piept, croit din mulți metri de mătase de culoarea lavandei și o cravată umflată, roșie, cu un ac cu perlă înfipt în ea. Se îmbrăca destul de elegant pentru un mardeiaș. Nu m-aș fi mirat să îmi arunc privirea în jos și să descopăr că purta ghetre. Pe la spate i se spunea Drăguțul Lou. Deținea un cazinou în deșert. El era unul dintre băieții mari din Vegas, alături de Randy Starr și de vreo alți doi duri din lumea jocurilor de noroc. Se zvonea că tipul are o grămadă de alte afaceri pe lângă Paramount Palace: prostituate, droguri, chestii de genul ăsta. Era un băiat pe cinste Lou al nostru.

– Am informații sigure, a zis, că ești căutarea cuiva de la care aș fi și eu interesat să primesc o veste.

– Zău? Cine să fie?

– Un bărbat pe numele de Peterson. Nico Peterson. Nu că-ți sună cunoscut?

– Parcă-mi zice ceva, mda, am răspuns. Cine e sursa ta de încredere?

Zâmbetul lui a căpătat o tentă vagabondească.

– Ei, domnule Marlowe, tu n-ai dezvăluit identitatea unui informator, ce te face să crezi că eu aș face-o?

– Ai dreptate.

Mi-am scos tabachera, am luat o țigară, dar nu am aprins-o.

– Sunt sigur că știi, am zis, că Nico Peterson e mort.

Hendricks a dat din cap, făcând surplusul de bărbie să tremure.

– Așa am crezut cu toții, a spus. Dar acum se pare că ne-am înșelat.

M-am jucat cu țigara neaprinsă, învârtind-o printre degete. Încercam să-mi dau seama de unde știa că Nico Peterson fusese văzut când se presupunea că e mort. Lou nu părea să fie genul de om care să facă parte din anturajul Clarei Cavendish. Cu cine mai discutasem despre Peterson? Joe Green și Bernie Ohls, Travis, barmanul și moșul care locuia vizavi de casa de pe strada Napier. Cine altcineva? Dar poate că era de ajuns. Zboară vestea; lucrurile se află ca de la sine, sau cel puțin așa pare.

– Crezi că e în viață? am întrebat, trăgând încă de timp.

Bărbatul și-a pictat iar pe chip zâmbetul lui satisfăcut și vioi, încruntând colțurile ochilor lui mici și luminoși.

– Ei, hai, domnule Marlowe, a zis. Sunt un om ocupat și sunt sigur că și tu ești la fel. Am început așa de sprinten, iar acum abia îți târșâi picioarele.

Tipul s-a tras în sus, în stilul unei balene eșuate la mal, și-a scos o batistă albă din buzunar și și-a suflat nasul cu un zgomot ca de corn.

– Fumul din orașul ăsta, a spus, punând batista deoparte și clătinând din cap. Îmi distruge căile aeriene.

Lou m-a fixat cu privirea.

– Pe tine te deranjează?

– Un pic, am răspuns. Dar eu am deja probleme la capitolul ăsta.

– O, da?

Deodată nu mai părea să-l deranjeze că iroseam timp.

– Sept zdrobit, am explicat, bătând cu degetul pe puntea nasului.

– Nțț, nțț, trebuie să fi durut. Cum s-a întâmplat?

– Pe când eram în colegiu, o placare la fotbal, apoi un doctor de doi bani care mi-a spart nasul din nou, mai rău, încercând să-l repare.

– Vai mie! a exclamat Hendricks înfrigurat. Nici nu mă pot gândi.

Și totuși, își dorea să afle mai multe. Mi-am adus aminte de reputația lui de ipohondru. Cum de în

lumea interlopă sunt atât de mulți ciudați?

– Știi că sora lui Peterson a fost ucisă, am zis.

– Da, într-adevăr. Am auzit că a intrat în contact cu vreo două persoane agresive din sud.

– Ești foarte bine informat, domnule Hendricks. Ziarele n-au scris de unde sunt ucigașii.

Lou a rânjit prosteste, ca și cum i-aș fi făcut un mare compliment.

– Oh, sunt cu urechea făcută pâlnie, a zis el modest. Știi cum e.

Tipul și-a cules o scamă invizibilă de pe mâneca sacoului.

– Crezi că domnii aceia îl căutau pe fratele ei? Ai dat peste ei, nu-i așa?

Lou a dat iar din cap a mirare.

– Sau, mai degrabă, ei au dat peste tine – vânătaia aia de pe obrazul tău vorbește destul de clar.

Afaceristul s-a uitat la mine cu milă. Era un om care știa câte ceva despre durere – genul de durere provocată altora. Apoi s-a întors spre mine cu aerul că trebuia să discutăm serios.

– În fine, să ne întoarcem la oile noastre – mi-ar plăcea să schimb o vorbă cu amicul nostru, Peterson, dacă într-adevăr se află printre cei vii. Vezi tu, obișnuia să facă diverse comisioane pentru mine în ținutul pălăriilor sombrero și al catârilor – nimic serios, doar că-mi procura lucruri mai greu de găsit aici, unde legile sunt așa de inutile de aspre. În momentul așa-zisei lui morți, avea cu el un obiect care de-atunci lipsește.

– O valiză? am întrebat.

Hendricks m-a privit lung, cu prudență, cu ochii lucitori. Apoi s-a relaxat, lăsându-și trupul pătătos, înveșmântat în lavandă să se scufunde moale în pielea fină a banchetei.

– Să ne plimbăm puțin, a zis, apoi s-a adresat negrului din față. Cedric, du-ne în jurul parcului.

Cedric mi-a întâlnit iar privirea în oglinda retrovizoare. Părea mai puțin dușmănoasă de data aceasta. Cred că de acum știa că n-avea de ce să-mi poarte pică. A virat în curbă. Motorul trebuie să fi fost pornit tot timpul, dar eu nu auzisem niciun sunet. Britanicii știu al dracului de bine să construiască mașini. Întorcând capul, l-am surprins pe puștiul cu pălărie plată desprinzându-se de perete și ridicând o mână agitată, însă nici Cedric, nici patronul lui nu l-au băgat în seamă. Slugi ca el se găseau pe toate drumurile.

Ne-am strecurat prin traficul de pe strada Cahuenga, îndreptându-ne spre sud, la o viteză neschimbată de douăzeci și cinci la oră. Era ciudat să merg atât de încet, într-o mașină atât de mare. Călătoriile din vis sunt exact așa. Hendricks a deschis un dulăpior din lemn de nuc încastrat în ușa de lângă el și a scos un tub cu ceva, a deschis capacul, și-a stors puțin din conținut în palmă și a început să se ungă pe mâini. Parfumul cremei îmi părea familiar. Mi-am aruncat privirea spre etichetă: „Loțiune de mâini *Lily of the Valley*“, marca Langrishe. Se poate să fi fost o coincidență interesantă, dar majoritatea celor ce trăiau pe picior mare în oraș foloseau produse Langrishe. Sau cel puțin așa mi se părea mie – de când o întâlnisem pe Clare, parfumul ăla blestemat era pretutindeni.

– Spune-mi, a zis Hendricks, de unde ai știut că mă interesează o valiză?

Mi-am luat privirea de la el, uitându-mă la casele și la fațadele magazinelor pe lângă care treceam pe strada Cahuenga. Ce-i puteam răspunde? Nu știu de unde-mi venise; doar că mă pomenisem cu acel cuvânt în minte, luându-mă și pe mine prin surprindere. De fapt, nu termenul de *valiză* îl avusesem în cap, ci cuvântul spaniol *maleta*, pe care-l tradusesem automat.

Maleta. Pe cine auzisem pronunțându-l? Nu putea fi decât unul dintre mexicanii. Pesemne că îmi păstrasem auzul în vreun fel după ce López mă lovise peste tărtăcuță cu arma lui argintie și zdravănă, în casa lui Nico, și mă aruncase grămadă la pământ. Probabil începuseră să o interogheze pe Lynn Peterson în timp ce eu zăceam la picioarele lor, stele și păsări ciripitoare dându-mi roată în jurul capului, la fel ca Sylvester motanul, după ce a fost pocnit de Tweety Pie.

Hendricks începuse să bată darabana cu degetele lui în formă de cârnați pe pielea de sub el.

– Aștept să răspunzi, domnule Marlowe, a zis, părând încă drăguț și amabil. De unde ai știut că e vorba de o valiză? Ai vorbit, poate, cu Nico? Ai văzut obiectul în cauză?

– Am ghicit, am replicat naiv și mi-am îndepărtat iar privirea.

– Atunci trebuie să fii clarvăzător. E un dar foarte util.

Cedric ne scosese de pe strada Cahuenga și ne îndreptam spre vest, de-a lungul bulevardului Chandler. E o stradă frumoasă, fără nimic în neregulă: e largă și curată și bine luminată

noaptea. Nu mergeam însă spre parc, din câte îmi dădeam seama; nu fusese decât una dintre glumele lui Hendricks. Era un tip hazliu, vedeam bine.

– Uite, Hendricks, am zis, vrei să-mi spui despre ce e vorba? Să presupunem că Peterson are valiza ta, să presupunem că a murit, iar tu ai pierdut-o sau că nu a murit și a luat-o cu el. Ce au toate astea de-a face cu mine?

Lou mi-a aruncat o privire tristă, părând jignit.

– Ți-am explicat, a spus. Peterson moare, apoi, deodată, nu mai e mort și următoarea chestie pe care o aflu e că tu te afli pe urmele lui. Mă interesează. Când mă mănâncă vreo curiozitate, trebuie să mă scarpin – scuză grosolănia.

– Ce era în valiză?

– Și asta ți-am spus.

– Ba nu.

– Vrei un inventar?

– Nu trebuie să fie foarte detaliat.

Chipul i se urâtise și deodată mi-a amintit de un băiat gras pe care-l cunoscusem în colegiu, pe nume Markson, dacă mă ajută memoria. Markson era băiat de bani gata, răsfățat și țăfnos. Se înroșea repede la față, la fel ca Hendricks, mai ales atunci când era nervos sau când nu putea obține ce-și dorea. S-a mutat după câteva semestre – se zvonea că fusese dat afară pentru că strecurase o fată în camera lui și o bătuse. Nu-mi plac Marksonii de pe lumea asta; de fapt, ei sunt unul dintre motivele pentru care fac ceea ce fac.

– Ai de gând să-mi spui ce vreau să știu? a zis Hendricks.

– Explică-mi ce anume vrei să știi și poate mă conformez. Sau poate nu.

Se uita la mine și clătina din cap.

– Ești un încăpățânat, domnule Marlowe.

– Mi s-a mai zis.

– M-aș putea enerva foarte tare pe tine – pe felul tău de-a fi, cel puțin. Mă gândesc dacă n-ar fi bine să-i ordon lui Cedric să întoarcă aici și să-l luăm pe Jimmy – Jimmy e tânărul cu pălăria oribilă, care te-a poftit la mașină. Jimmy are grijă, în numele meu, de – cum să le numesc? – treburile mai puțin curate.

– Dacă pungașul ăla pune mâna pe mine, îi frâng gâtul, am replicat.

Hendricks a căscat ochii lui mici, de porc.

– Oho-ho! a făcut. Ce duri suntem deodată!

– Nu știu cum suntem *noi*, am răspuns, dar când e nevoie, eu pot fi și dur.

Lou a chicotit. Mișcarea îi făcea tot trupul să tremure, ca un jeleu îmbrăcat în costum.

– Ești un detectiv de doi bani, a început el, fără să-și ridice vocea. Ai idee ce-aș putea ordona să ți se facă? Poate că nu te impresionează tânărul Jimmy, dar te asigur, Marlowe, există alții, mai mari și mai nasoli ca el.

L-am bătut pe negru pe umăr.

– Mă poți lăsa aici, Cedric. Aș vrea să-mi întind picioarele.

Omul m-a ignorat, bineînțeles, și a continuat să conducă fără să mă bage în seamă.

Hendricks s-a lăsat pe spate pe banchetă și și-a frământat mâinile, fără să mai aplice loțiune de data asta.

– Hai să nu ne certăm, domnule Marlowe, a continuat. Când te-am luat din fața biroului, nu păreai să ai treburi urgente, așa că de ce te grăbești acum? Mai stai un pic, bucură-te de plimbare. Putem vorbi despre altceva, dacă dorești. Ce subiect te interesează?

Mi s-a năzărit că se potrivea de minune Clubului Cahuilla, cu accentul lui fals britanic și manierele pedante. Mă întrebam dacă nu cumva era deja membru acolo. Atunci mi-am dat seama: Floyd Hanson trebuie să-i fi povestit despre mine. Cum de putusem să uit de vizita la club și de discuția cu managerul? Încă aveam țigara între degete, iar de data asta am aprins-o. Hendricks s-a încruntat, a apăsător un buton de pe cotieră și a deschis fereastra de lângă el. Am suflat niște fum în direcția lui, ca din întâmplare.

– Poate facem schimb de informații, am propus. Tu-mi spui ce știi despre moartea lui Peterson, iar eu îți spun ce cunosc despre învierea lui.

Era o încercare cu puține șanse de izbândă, mai ales că informațiile mele despre Peterson, fie el viu sau mort, făceau cât o grămăjoară de boabe de fasole. Dar ce vorbesc eu? Nici măcar atât. Nu era nicio grămăjoară, iar cele câteva boabe erau uscate și fade. Totuși, trebuia să risc.

Hendricks mă urmărea și se gândea. Presupun că-și număra și el boabele.

– Tot ce știu, a început, sau ce mi s-a spus este că bietul flăcău a fost accidentat într-o noapte întunecată în Pacific Palisades de un șofer iresponsabil, care nu a oprit.

– Ai mers acolo și ai văzut unde s-a întâmplat?

Lou s-a încruntat iarăși.

– De ce? a întrebat. Ar fi trebuit să merg?

De data asta, încruntătura lui a fost urmată repede de o privire de îngrijorare, nu de dezaprobare față de țigara mea. Am decis că omul credea sincer că știu multe lucruri pe care nu le împărtășeam cu el. Cât de mult mai puteam întinde coarda?

– Păi, am zis, încercând să fac pe deșteptul, dacă nu a fost ucis, ce s-a întâmplat în acea noapte? A existat un cadavru, a fost adus la morgă și identificat ca aparținând lui Nico Peterson și apoi a fost incinerat. Asta ar fi necesitat ceva organizare.

Să fiu sincer, nu mă gândisem prea mult la toată întâmplarea. Exista într-adevăr un cadavru, cineva chiar murise și, oricine ar fi fost, Lynn Peterson îl recunoscuse ca fiind fratele ei. Dar dacă Peterson nu dăduse colțul, atunci cine o mierlise în locul lui? Poate că sosise vremea să vorbesc iar cu Floyd Hanson.

Sau poate că nu. Poate că venise vremea să uit de Nico Peterson și de sora lui, de Clubul Cahuilla, de Clare Cavendish – dar ia stai? Clare? Ar fi fost ușor să-mi scot restul lucrurilor din minte, dar nu și pe blonda cu ochi negri. Am mai zis-o și știu că voi avea ocazia să o mai spun: orice s-ar spune, orice ai face, femeile nu aduc decât necazuri. M-

am gândit la trandafirii pictați de pe lampă. Abajurul acela, la fel ca tapetul lui Oscar, trebuia să dispară.

Hendricks era iar pe gânduri. În ciuda vocabularului său prețios, când venea vorba să-și folosească mintea, nu era prea rapid.

– Pesemne că Nico a organizat totul, a vorbit el în cele din urmă. Accidentul, mașina, incinerarea. E evident, nu?

– Ar fi avut nevoie de ajutor. Plus că i-ar fi trebuit un cadavru. Nu-mi imaginez că a găsit vreun voluntar – nimeni nu are prieteni atât de binevoitori.

Hendricks a rămas iar tăcut o vreme, apoi și-a scuturat capul de parcă în jurul lui s-ar fi învârtit muște.

– Nimic din toate astea nu contează, a zis. Nu-mi pasă. Vreau doar să știu dacă e viu sau mort, iar dacă încă respiră, unde se află. Are valiza, iar eu mi-o doresc înapoi.

– OK, Hendricks, am replicat. Acum trebuie să mă revanșez. Și nu te enerva pe mine – nu m-am urcat în mașina asta din proprie inițiativă, ține minte.

– În regulă, s-a încruntat el. Începe!

Mi-am scuturat țigara de marginea scrumierei de pe cotieră. Obiectul avea un căpăcel cu arc. Cineva – presupuneam că Cedric – uitase să o curețe, iar dinspre ea urca spre mine un miros înțepător. Probabil așa miroseau și plămânii mei dacă mi-ar fi fost despicate cavitățile toracice. Câteodată mă gândesc că ar trebui să renunț de tot la fumat, dar, dacă fac asta, rămân doar cu șahul, iar la șah mă bat singur tot timpul.

Am inspirat adânc, fără să mai trag și fum.

– Adevărul e că – am început – nu știu mai multe decât tine despre Peterson sau despre orice altceva. Am fost angajat să-i investighez moartea, pentru că exista îndoiala că s-ar fi petrecut cu adevărat. Am vorbit cu câțiva oameni, incluzând-o pe sora lui...

– Ai vorbit cu ea?

– Timp de vreo cinci minute, cât să-i spun ce vreau în băutura pe care mi-o pregătea. Apoi cei doi tipi din sud au dat năvală și cu asta basta.

– Lynn Peterson nu ți-a mărturisit nimic?

Acum stătea foarte liniștit și mă urmărea îndeaproape.

– Nimic, am repetat. Jur! N-a fost timp.

– Nu ți-a pomenit nimic despre valiză?

– Nu.

Lou a meditat puțin.

– Cu cine ai mai discutat?

– Nu cu multă lume. Un moș care locuiește vizavi de Peterson. Barmanul de la bodega lui Barney, unde Peterson obișnuia să mai bea câte ceva. Managerul Clubului Cahuilla – acum eu îl studiam pe el – pe numele de Hanson, Floyd Hanson.

Numele nu a iscat efectul scontat – de fapt, nu a avut niciun efect și nu eram nici măcar sigur că-l recunoștea.

– Îl știi? am întrebat, cât am putut de dezinteresat.

– Poftim?

Nu fusese atent.

– Da, da, îl cunosc. Mă mai duc pe-acolo din când în când, să iau cina sau altceva.

Hendricks a clipit.

– Ce-are Hanson de-a face cu toată afacerea?

– Peterson a fost ucis în fața Clubului Cahuilla.

– Știu – știam.

– Hanson a fost printre primii oameni prezenți la fața locului în acea noapte.

– A fost.

Lou s-a oprit, mușcându-și obrazul pe interior.

– A avut ceva – orice, să-ți spună?

– Nu.

Hendricks a scos crema mamei Langrishe și și-a oferit iar un tratament delicat. Poate că-i liniștea nervii sau îl ajuta să gândească. La acest capitol avea nevoie de tot ajutorul.

– Uite, Marlowe, îmi ești simpatic. Îmi place cum te porți. Ai cap, asta e evident. Plus că știi să-ți ții gura. Aș avea nevoie de un om ca tine.

Am râs.

– Nici nu te obosi să întrebi, am zis.

Tipul a ridicat o mână de mărimea unei porții mici de friptură de porc. De ce insistă oamenii grași să poarte inele? Un deget ca acela, încolăcit de un

inel, mă face mereu să mă gândesc la purceii din competiții.

– Nu-ți ofer o slujbă, a explicat. Știu că mi-aș pierde vremea. Dar aș vrea să te angajez să-l cauți pe Nico Peterson.

Am râs iar, de data asta am hohotit cu ceva voioșie.

– Nu mă auzi? Îl caut deja pe Peterson pentru altcineva.

Omul a închis ochii și a clătinat din cap.

– Vreau să zic, să-l cauți cu adevărat. E clar că încă nu ți-ai dat tot interesul.

– De ce crezi asta?

Lou a deschis ochii și m-a pătruns cu privirea.

– Pentru că nu l-ai găsit! Te cunosc, Marlowe, știu cum ești. Dacă îți pui mintea la contribuție, reușești orice ar fi.

De acum, accentul lui britanic se stinsese de tot.

– Cu cât ești plătit? Câteva sute de dolari? Îți dau o mie. Cedric!

Hendricks a întins mâna. Omul de pe scaunul din față s-a aplecat într-o parte, fără să-și ia ochii de la drum, a deschis un compartiment și a scos afară un portofel lung din piele neagră și l-a dat mai departe pe după umăr. Lou l-a luat de la negru, l-a deschis și a scos din el cinci bancnote impecabile de o sută și mi le-a desfăcut în evantai în fața ochilor, ca pe o mână de cărți de joc.

– Jumătate acum, jumătate după ce-l găsești. Ce zici?

– Zic: la naiba!

Am stins țigara în scrumieră și am lăsat căpăcelul cu arc să cadă zgomotos la loc.

– Am fost deja angajat să-l găesc pe Peterson – dacă e în viață, ceea ce probabil că nu e cazul. Dar dacă e, și-l găesc, n-o voi face pentru tine. Ai priceput? Am standarde. Nu sunt foarte înalte, nu sunt foarte nobile, dar, pe de altă parte, nu sunt nici de vânzare. Acum, dacă nu te superi, mă voi întoarce la muncă. Cedric, oprește mașina – iar de data asta fă cum îți zic sau îți sucesc gâtul.

Cedric și-a aruncat privirea în oglindă, în direcția lui Hendricks, iar șeful lui a dat scurt din cap. Am tras pe dreapta și ne-am oprit. Lou ținea încă banii în mână, dar imediat a oftat și a vârat bancnotele înapoi în portofel și l-a închis.

– Nu contează, a spus, țuguindu-și buzele, în așa fel încât semăna cu un bebeluș, cu un bebeluș de hipopotam, adică. Voi afla dacă îl găsești. Atunci voi veni după el. Iar când se va întâmpla asta, sper că nu vei încerca să-mi stai în cale, domnule Marlowe.

Am deschis portiera – părea să aibă la fel de mult oțel în ea ca peretele transversal al unei nave – și am pășit pe asfalt. Apoi m-am întors.

– Știi, Hendricks, am zis, sunteți toți o apă și-un pământ, voi ăștia interlopi. Credeți că dacă aveți mălai cu nemiluita și o droaie de malaci în spate nu există nimeni pe lume care să vă refuze. Ei bine, cineva tocmai te-a refuzat și am de gând să mă țin de cuvânt, indiferent câți Jimmy vei trimite după mine.

Hendricks mă privea cu ceea ce părea să fie încântare sinceră.

– Ah, domnule Marlowe, ești spiritual și te admir pentru asta.

Tipul a dat din cap fericit, devenind treptat imaginea unui gentleman englez.

– Sper ca drumurile noastre să se intersecteze din nou. Sunt destul de sigur că ne vom mai întâlni.

– Ai grijă să nu te împiedici de mine. La revedere!

Am ieșit și am împins ușa în urma mea. Pe când mașina pleca torcând în trafic, l-am auzit pe Hendricks suflându-și nasul din nou. Parcă ar fi fost o alarmă îndepărtată de ceață.

Trecuse demult de miezul nopții, iar eu stăteam întins pe patul meu, într-un tricou fără mâneci, fumând o țigară și holbându-mă la tavan. Lampa era aprinsă, iar trandafirii pictați aruncau umbre pe pereți – arătau ca niște pete de sânge pe care cineva încercase să le șteargă și apoi renunțase.

Mă gândeam la diverse... Adică la Clare Cavendish și iar la Clare Cavendish. Partea de pat pe care mă aflam era partea pe care se culcase ea și îi puteam simți încă parfumul părului pe pernă sau cel puțin așa mi se părea. Îmi spuneam că avusesem

dreptate să o las să plece. Nu era doar frumoasă, ci și putred de bogată, iar o asemenea femeie pur și simplu nu era de nasul meu. Linda Loring, din Paris, era un alt exemplu. De aceea nu eram foarte încântat să mă căsătoresc cu ea, deși continua să îmi propună. Linda și cu mine făcuserăm dragoste o singură dată și presupun că mă iubea cu adevărat, dar nu știam de ce avea ea impresia că dragostea trebuie să conducă neapărat la o căsnicie. Sora ei fusese măritată cu Terry Lennox și sfârșise cu un glonț în creier și cu fața zdrobită. Nu era tocmai un exemplu de fericire conjugală. În plus, nu mai eram tânăr și poate că nu aveam să mă însor cu nimeni.

Telefonul a sunat și am știut imediat că era Clare. N-aș putea spune de unde am știut. Am un fler pentru telefoane – le urăsc, însă par a fi, într-un fel bizar, pe aceeași lungime de undă cu ele.

– Tu ești? a zis Clare.

– Da, eu.

– Știu că e târziu. Dormeai? Îmi pare rău dacă te-am trezit.

Femeia vorbea foarte lent, ca și cum ar fi fost în transă.

– N-am avut pe cine altcineva să sun.

– Ce s-a întâmplat?

– Mă întreb... mă întreb dacă ai putea veni aici?

– Acasă la tine? Acum?

– Da. Am nevoie... am nevoie de cineva care să...

Vocea a început să-i tremure și a trebuit să se oprească preț de câteva secunde ca să și-o liniștească. Părea că se află în pragul isteriei.

– E vorba de Rett.

– Fratele tău?

– Da, Everett.

– Ce i s-a întâmplat?

Clare a făcut iar o pauză.

– Chiar aș aprecia dacă ai veni aici. Crezi că s-ar putea? Îți cer prea mult?

– Voi veni, am zis.

Normal că aveam să mă duc. M-aș fi dus și dacă mă suna de pe emisfera obscură a lunii. E ciudat modul brusc în care se pot schimba lucrurile. Cu un minut în urmă mă felicitam pentru felul în care scăpasem de ea, dar acum parcă se deschisese o ușă în interiorul meu, iar eu ieșeam alergând, cu pălăria în mână și cu poalele hainei fluturându-mi în urmă. De ce o alungasem făcând remarci de prost-gust și purtându-mă ca un mârlan? Ce dracu' era în neregulă cu mine de trimisesem în noapte o femeie splendidă cu buze ce provocau dependență și fruntea palidă de furie? Aveam impresia că eram atât de important, încât să-mi permit să o îndepărtiez în felul acela, ca și cum lumea ar fi fost plină de Clare Cavendish și tot ce trebuia să fac era să plesnesc din degete și alta avea să se repeadă pe treptele casei mele, ținând capul plecat, așezând un picior înaintea celuilalt, sub forma unor mici opturi?

Afară, strada era pustie, iar o ceață caldută se scurgea dinspre dealuri. De-a lungul străzii,

eucaliptii se ridicau nemișcați în lumina lămpilor. Arborii semănau cu un șir de procurori care mă priveau muți pe când mă urcam în Olds. Nu-mi spusese ei? Nu mă avertizaseră ei că fusesem un prost noaptea trecută, când stătusem pe trepte privind-o pe Clare Cavendish coborând scara fără a face nicio încercare să o opresc?

Am traversat în viteză tot orașul, dar, din fericire, pe străzi nu era nicio mașină de patrulă. În fața mea, luna răsărită pe sfert se ițea prin ceață când am ajuns pe coastă și am virat la dreapta. Valuri fantomatice se spărgeau sub clarul astrului, iar mai departe, noaptea se întindea ca o beznă pustie, fără orizont. *Am nevoie de cineva*, spusese. *Am nevoie de cineva*.

Am oprit la poarta casei Langrishe și am stins farurile, așa cum mă rugase Clare. Voia să nu știe nimeni că veneam acolo; iar prin „nimeni“ am presupus că se referea la mama ei și poate și la soț. Am condus în jurul casei și am parcat vizavi de seră. Unele ferestre erau luminate, dar nu părea să se afle oameni în niciuna dintre camere.

Am oprit motorul și am coborât fereastra, ascultând sunetul îndepărtat al oceanului și țipătul adormit al păsării ciudate de mare. Aveam nevoie să fumez, dar nu voiam să aprind chibritul. Aerul îngreunat de ceață îmi mângâia umed și cald fața. Nu puteam fi sigur că ea știa că sosisem. Îmi indicase unde să parchez și-mi spusese că avea să mă găsească ea. Am așteptat. Face parte din viața mea să-mi petrec ore târzii în mașină, cu nările îmbibate de fum vechi de țigară, ascultând țipetele păsărilor de noapte.

N-a trebuit să aștept prea mult. Nu trecuseră decât vreo două minute, când am zărit o siluetă venind, prin ceață, spre mine. Era Clare. Purta o haină

lungă și închisă la culoare, strânsă bine la gât. Am ieșit din mașină.

– Mulțumesc că ai venit, a zis ea șoptind agitată.

Am vrut să o iau în brațe, dar m-am abținut. Ea și-a încolăcit degetele pe încheietura mea o clipă, apoi s-a întors înapoi spre casă.

Am urmat-o. Ușile franțuzești erau deschise și am intrat. Clare nu a aprins lumina. Ea cunoștea drumul prin casa întunecată, dar eu a trebuit să-mi ghicesc calea cu mare grijă printre umbrele mobilelor. M-a condus spre o scară lungă, în spirală și în jos, pe un coridor acoperit de mochetă. Pe pereți ardeau aplice, însă lumina era setată la minimum. La parter, își dăduse jos haina cea neagră. Pe sub ea, purta o rochie crem. Pantofii ei albi erau uzi de la roua din grădină, iar gleznelor îi erau subțiri și armonioase, cu două goluri adânci la spate, fine și pale ca interiorul unei scoici, între os și tendon.

– Sunt aici, a zis și m-a strâns iar iute de încheietura mâinii.

Nu sunt sigur de ce, dar camera semăna cu o scenă de teatru. Poate din cauza felului cum era luminată. Acolo se aflau două lămpi, una mică pe o măsuță de toaletă și una mare lângă pat, cu un abajur cafeniu ce trebuie să fi măsurat vreo șaizeci de centimetri în diametru. Patul era de mărimea unei plute, iar Edwards Everett al Treilea părea tare pipernicit culcat în el, nemișcat sub câteva cearșafuri mototolite. Zăcea pe spate, cu mâinile prinse pe piept, precum cadavrul unui martir în pictura vreunui maestru bătrân. Fața lui avea aceeași culoare cu a așternuturilor, iar părul îi atârna neted, ud de sudoare. Purta o cămașă de corp cu vomă uscată pe piept. Câteva picături se găseau și la colțul gurii lui.

– Ce e cu el? am întrebat, deși în mare îmi cam dădeam seama.

– E bolnav, a zis Clare.

Ea stătea lângă pat, privindu-și fratele. Semăna cu mama martirului.

– A... a luat ceva.

I-am ridicat brațul stâng, l-am întors și am văzut împunsăturile de ac, unele mai vechi, altele noi, înșiruite într-o linie neregulată, de la încheietură până la cot.

– Unde e acul? am întrebat.

Clare a făcut un gest iute din cap.

– L-am aruncat.

– De când e în starea asta?

– Nu știu. De o oră, poate. L-am găsit pe scări. Cred că a rătăcit prin casă și a leșinat. L-am adus aici. Asta e camera mea, nu a lui. N-am știut ce altceva să fac. Atunci te-am sunat pe tine.

– A mai fost în starea asta și altă dată?

– Nu, niciodată așa de rău.

Clare s-a întors spre mine cu o privire îngrozită.

– Crezi că e în pericol să moară?

– Nu știu, am răspuns. Nu respiră atât de rău. Ai chemat doctorul?

– Nu. N-am îndrăznit.

– Are nevoie de îngrijiri medicale, am explicat. Ai un telefon pe aici, pe undeva?

Ea m-a condus spre masa de toaletă. Telefonul era făcut pe comandă, negru și lucios, cu margini argintii. Am ridicat receptorul și am format. Nu știu cum mama dracului de ținusem minte numărul – era de parcă degetele mele și-l amintiseră, nu eu. A sunat mult timp; apoi s-a auzit o voce răgușită și rece.

– Da?

– Doctore Loring? am spus. Sunt Philip Marlowe.

Mi s-a părut că aud cum i se taie ușor respirația. Câteva secunde nu s-a auzit decât zumzetul liniștii; apoi Loring a vorbit din nou.

– Marlowe, a repetat, ca și cum ar fi înjurat. De ce mă suni la ora asta târzie din noapte? De ce naiba mă suni?

– Am nevoie de ajutorul tău.

– Ai tupeul să...?

– Ascultă, am spus, nu are nicio legătură cu mine – te sun în calitate de prieten al celui care are nevoie de tine. Am aici un tip leșinat care are nevoie de ajutor.

– Și m-ai sunat *pe mine*?

– N-aș fi făcut-o, dacă eram în stare să mă gândesc la altcineva.

– O să închid acum.

– Stai. Cum rămâne cu jurământul ăla pe care-l depuneți voi? Omul ăsta s-ar putea să moară dacă nu-l ajuți.

A urmat o tăcere. Clare stătuse aproape de mine în tot acest timp, privindu-mă de parcă ar fi putut să-mi citească pe față replicile lui Loring.

– Ce s-a întâmplat cu persoana? a întrebat Loring.

– A luat o supradoză.

– A încercat să se sinucidă?

– Nu. Își pompa în vene.

– Își pompa în vene?

Mi-l imaginam strâmbând din nas din cauza dezgustului.

– Mda, am zis, e dependent de droguri. Sună mai bine așa? Și dependenții sunt oameni.

– Cum îndrăznești să-mi ții tu mie lecții?

– Nu-ți țin lecții, doctore, am lămurit. E târziu, sunt obosit, tu ești singurul la care m-am putut gândi...

– Persoana asta nu are familie? Nu au un doctor personal?

Clare încă mă privea, agățându-se de fiecare vorbă. M-am întors de la ea și mi-am strâns mâinile în căuș în jurul microfonului.

– E vorba de Cavendish, am zis încet. De asemenea, Langrishe. Înseamnă ceva pentru tine?

A urmat o altă pauză. Un lucru bun la Loring era snobismul lui – un lucru bun în circumstanțele prezente.

– Vorbești despre Dorothea Langrishe? a întrebat.

Îi auzeam schimbarea de ton, șoapta reverențioasă la care se redusese.

– Exact, am confirmat. Deci îți dai seama de câtă discreție e nevoie.

A ezitat doar un moment, apoi a răspuns.

– Dă-mi adresa. Vin imediat acolo.

I-am explicat cum să ajungă la Cabana Langrishe, i-am spus să stingă farurile și să parcheze lângă seră, la fel ca mine. Apoi am închis și m-am întors spre Clare.

– Știi cine a fost la telefon?

– Fostul Lindei Loring?

– Exact. Îl cunoști?

– Nu. Nu l-am întâlnit niciodată.

– E un pedant infatuat, am zis, dar se întâmplă să fie și un doctor foarte bun și discret.

Clare a dat din cap.

– Mulțumesc.

Am închis ochii și mi-am masat pleoapele cu degetele. Apoi m-am uitat la ea și am întrebat:

– Crezi că ai putea pregăti ceva de băut?

Pentru o clipă a părut neajutorată.

– Ăla e whisky-ul lui Richard, a spus. Mă duc să văd ce găsesc.

– Unde e Richard, apropo?

Ea a ridicat din umeri.

– Păi, știi tu... prin oraș.

– Ce-o să se întâmple dacă se întoarce și-l găsește pe fratele tău în starea asta?

– Ce să se întâmple? Dick o să râdă probabil și o să meargă la culcare. Nu prea bagă în seamă ce se întâmplă între mine și Rett.

– Și mama ta?

Un fior de îngrijorare i-a străbătut chipul.

– Mama nu trebuie să știe. *Nu trebuie.*

– N-ar fi bine să fie informată? Până la urmă, e fiul ei.

– I-ar frânge inima. Habar n-are de droguri. Când Richard se enervează pe mine, mă amenință că-i spune. E un alt fel de a-și menține controlul asupra mea. Unul dintre multele.

– Am înțeles ideea, am spus.

M-am frecat iar la ochi; îi simțeam de parcă mi-i prăjisem ușor în fața focului.

– Cum rămâne cu băutura?

Clare a plecat, iar eu m-am întors la pat și m-am așezat pe marginea lui, privind la tânărul inconștient cu vomă pe cămașă și cu părul în dezordine. Nu credeam că e pe moarte, dar nu sunt vreun expert când vine vorba de narcotice și de iubitorii lor. Everett al Treilea era în mod clar un veteran – unele urme de ac de pe mâna lui erau foarte vechi. Mai devreme sau mai târziu, mama lor avea să afle ce făcea scumpul ei fiu când nu se afla acasă, lăsându-se mângâiat pe creștet de ea.

Speram doar ca femeia să nu afle în cel mai urât mod. În acel moment al vieții, după ce-și pierduse soțul, ultimul lucru de care mai avea nevoie Dorothea Langrishe era moartea violentă a unui membru al familiei.

Clare s-a întors cu o sticlă de Southern Comfort și cu un pahar din sticlă prelucrată. A turnat o cantitate generoasă și mi-a întins băutura. M-am ridicat, am înclinat buza paharului spre ea într-un gest de apreciere. Nu-mi place Southern Comfort – e bolnăvicios de dulce pentru gustul meu –, dar mergea. Am dat să-mi scot o țigară, dar m-am răzgândit. Cumva, nu mi se părea că ar fi fost drept să fumez în camera Clarei Cavendish.

Mi-am aruncat iar privirea spre fratele ei.

– De unde face rost de droguri? am întrebat.

– Nu știu de unde și le ia acum.

Ea s-a uitat într-o parte, mușcându-și buza. Chiar și necăjită, tot era frumoasă.

– Nico îi mai aducea din când în când, a zis. Așa l-am cunoscut. Everett ne-a făcut cunoștință.

Clare a zâmbit scurt și trist.

– Ești șocat?

– Da, am recunoscut. Puțin. Nu mi-am dat seama că tu și Peterson aveți genul acela de relație.

– Ce vrei să spui? Ce gen de relație?

– Genul de relație pe care-l ai când te culci cu un traficant de droguri.

Clare a tresărit, dar și-a revenit repede. Își recăpăta stăpânirea de sine acum, că știa că ajutorul era pe

drum, și se putea opri din a se simți responsabilă pentru tot.

– Tu nu înțelegi femeile deloc, nu-i așa?

M-am întrebat brusc dacă o auzisem vreodată pronunțându-mi numele, dacă îmi spusese vreodată Philip. Nu cred că se întâmplase, nici măcar când fusesem în pat împreună, în lumina trandafirilor pictați cu sânge.

– Nu, am răspuns. Nu cred că le înțeleg. Le înțelege vreun bărbat?

– Da, am întâlnit câțiva.

Am dat gata băutura. Era într-adevăr mult prea dulce; pesemne că puneau caramel sau ceva asemănător în ea.

– Ești sinceră cu mine? am întrebat. Chiar l-ai văzut pe Peterson pe strada Market în ziua aceea?

Ochii ei s-au deschis, rotunzi.

– Normal! De ce te-aș fi mințit?

– Nu știu. Cum ai spus, eu nu te înțeleg.

Clare s-a așezat pe pat și și-a împreunat mâinile pe genunchi.

– Ai dreptate, a zis ea în șoaptă. N-ar fi trebuit să mă încurc cu el. El nu.. – s-a întrerupt căutând cuvântul – nu merită. Sună ciudat? Nu zic că nu m-ar merita *pe mine* – Dumnezeu știe că și eu sunt nevrednică de multe. E fermecător, amuzant și are un mod elegant de a gândi. E chiar curajos într-un fel, dar e găunos pe dinăuntru.

I-am urmărit ochii. Era departe, departe de tot. M-am gândit atunci că nu vorbea despre Peterson, ci

că se folosea doar de el pentru a se referi la altcineva. Aveam dreptate; eram sigur. Iar cealaltă persoană îi era scumpă Clarei, așa cum Nico Peterson nu i-ar fi putut fi niciodată – așa cum, pe de altă parte, un bărbat ca mine nu i-ar fi fost. Mi-am dorit deodată foarte mult să o sărut. Nu știu de ce simțeam acest impuls, tocmai când era așa de departe de mine, gândindu-se la persoana iubită. Femeile nu sunt singurele pe care nu le înțeleg – nu mă înțeleg nici pe mine, nici măcar un pic.

Clare și-a înălțat deodată capul, ridicând o mână.

– Am auzit o mașină, a zis. Trebuie să fie doctorul Loring.

Am traversat casa întunecată în același mod ca atunci când intrasem și am ieșit în grădină. Loring parcase în spatele automobilului meu. Când am ajuns, Loring a deschis portiera și a pășit afară.

Doctorul era slab, purta un cioc mic și avea ochi aroganți. Ne aruncaserăm niște cuvinte grele. N-aveam idee dacă știa că fosta lui soție voia să se mărite cu mine. Probabil că n-ar fi contat prea mult; nu mă putea urî mai mult decât o făcea deja. Și-și luase mâinile de pe Linda cu mult timp în urmă.

– Marlowe, a zis el glacial. Am venit, după cum bine vezi.

I l-am prezentat Clarei. El i-a strâns mâna scurt și a zis:

– Unde e pacientul?

Ne-am întors în dormitorul Clarei. Am închis ușa în urma noastră, m-am întors și mi-am sprijinit spatele de ea. Mi-am închipuit că tânăra avea să se descurce singură în continuare. Everett era fratele

ei și era mai bine să mă feresc pe cât posibil din calea lui Loring.

El s-a dus lângă pat și și-a așezat pe el geanta neagră, deschisă.

– Ce a luat? a întrebat. Heroină?

– Da, a răspuns Clare cu o voce moale. Cred că da.

Loring i-a luat pulsul lui Everett, i-a ridicat pleoapele și i-a examinat pupilele, și-a pus o mână pe pieptul lui și a apăsat delicat de câteva ori. A dat din cap și a scos din geantă o seringă pentru injecții subcutanate.

– Am să-i injectez adrenalina, a anunțat. O să-și revină în scurt timp.

– Vrei să spui că nu... nu e grav? a întrebat Clare.

Loring i-a aruncat o privire răutăcioasă. Ochii lui păreau să se micșoreze în orbite atunci când era nervos sau revoltat, ceea ce se întâmpla destul de des.

– Draga mea, a început el, inima fratelui tău are mai puțin de cincizeci de bătăi pe minut, iar ritmul respirator e mai mic de doisprezece. Presupun că pentru o vreme, în decursul acestei serii, a fost la un pas de moarte. Din fericire, e tânăr și relativ sănătos. Totuși – a ridicat o fiolă plină cu un lichid incolor și a împuns căpăcelul de cauciuc cu vârful acului –, dacă va continua, drogurile îl vor omorî curând. Există oameni care pot trăi dependenți de heroină – nu trăiesc bine, dar trăiesc –, însă văd limpede că fratele tău nu face parte dintre ei.

Loring a pătruns brațul lui Everett cu acul și și-a ridicat privirea spre Clare.

– E slab. I se citește pe chip. Ar trebui să-l internezi într-o clinică. Ți pot recomanda câteva persoane de contact, locuri în care să mergi. Altfel, îl vei pierde, fără nici cea mai mică îndoială.

Doctorul a scos acul și l-a pus deoparte în geantă, lângă fiola goală. Apoi s-a întors iar spre Clare.

– Uite cartea mea de vizită. Sună-mă mâine.

Clare s-a așezat din nou pe marginea patului, cu mâinile strânse în poală. Arăta ca și cum cineva i-ar fi dat un pumn. Fratele ei s-a răsucit în pat și a mârâit prin somn.

Loring s-a întors brusc.

– Te conduc, am zis.

Doctorul mi-a aruncat o privire de gheață.

Am coborât, ghicindu-ne calea prin casa scufundată în beznă. Loring era unul dintre acei oameni a căror muțenie e mai elocventă decât conversația. Simțeam cum din partea lui se revărsau asupra mea în valuri fierbinți dezgustul și ura. Nu era vina mea că soția îl părăsise și că acum voia să se mărite cu mine.

Am trecut prin sera întunecată și am ieșit în noaptea de afară. Ceața mi se agăța de față ca o eșarfă udă. În largul mării, o lumină clipea atârnată pe catargul vreunei bărci ancorate. Loring a deschis portiera mașinii, și-a aruncat geanta înăuntru și s-a întors spre mine.

– Nu știu de ce tot apari în viața mea, Marlowe, a zis. Nu-mi place.

– Nici pe mine nu mă prea amuză, am răspuns. Dar îți sunt recunoscător că ai venit aici în seara asta. Crezi că ar fi putut să moară?

El a ridicat din umeri.

– Cum am spus, e tânăr și tinerii tind să supraviețuiască tuturor felurilor de otrăvuri.

Era pe cale să se urce în automobil, apoi s-a oprit.

– Ce legătură ai cu familia? N-aș fi zis că te ridici la statutul lor social.

– Lucrez pentru doamna Cavendish.

Loring a scos un sunet care ar fi trecut drept râs la altcineva.

– Trebuie să aibă necazuri mari de tot dacă te-a chemat pe tine.

– Nu are deloc necazuri. M-a angajat să găsesc pe cineva – un prieten de-ai ei.

– De ce nu merge la poliție?

– E o chestiune privată.

– Mda, te pricepi să-ți bagi nasul în viețile personale ale oamenilor, nu?

– Uite, doctore, am spus, nu ți-am făcut niciodată rău în mod voit. Îmi pare rău că te-a părăsit soția...

Îl simțea cum se crispa, prin întuneric.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești despre căsnicia mea?

– Nu știu cum îndrăznesc, am zis obosit. Dar vreau să știi că nu-ți vreau răul.

– Crezi că asta contează pentru mine? Ai impresia că persoana ta mă interesează vreun pic?

– Nu, presupun că nu.

– Apropo, ce-ai pățit la față?

– Un individ m-a lovit cu țeava pistolului.

Loring a râs iar rece.

– Cu ce oameni de treaba ai de-a face!

M-am dat înapoi.

– Oricum, mulțumesc că ai venit. Nu poate să fie ceva rău, dacă i-ai salvat viața.

Părea că vrea să spună mai multe, dar, în schimb, s-a urcat în mașină, a trântit ușa, a pornit motorul și a manevrat vehiculul iute în marșarier, apoi a alunecat pe pietriș și a dispărut.

Am rămas un minut în aerul umed și întunecat, cu fața rănită îndreptată în sus, respirând aerul sărat al nopții. M-am gândit să mă întorc în casă, apoi m-am răzgândit. Nu aveam ce să-i mai spun Clarei sau, cel puțin, nu atunci. Dar se întorsese în viața mea. O, da, se întorsese.

Când eram tânăr, acum câteva milenii, obișnuiam să cred că știu ce fac. Eram conștient de capriciile lumii – jocurile făcute cu speranțele și dorințele noastre –, dar în ceea ce mă privea, mă simțeam suficient de încrezător că mă aflu la cârma situației. Acum știu mai multe. Acum știu că deciziile pe care credem că le luăm la un moment dat sunt, de fapt, tardive, iar când lucrurile au început deja să se pună în mișcare, noi nu suntem decât în derivă. Nu mă deranjează prea tare să fiu conștient de cât de puțin control am asupra vieții mele. Cea mai mare parte a timpului încerc să

rămân pe val, pedalând cu degetele în apă și agitând câte un pește din când în când. Totuși, există momente când îmi doresc să fi depus un efort mai mare în a privi în față și a calcula consecințele actelor mele. Mă refer la a doua vizită la Clubul Cahuilla, care a fost, cu siguranță, cu mult diferită de prima...

Era după-amiază și clubul era ticsit de lume. Avea loc un soi de convenție și se aflau acolo mulți indivizi, majoritatea în vârstă, îmbrăcați în cămăși colorate și bermude din tartan învârtindu-se printre bougainvillea, cu pahare înalte în mâini. Câțiva nu se mai țineau bine pe picioare. Cu toți purtau fesuri roșii, ca niște glastre întoarse de flori, cu ciucuri. Marvin, portarul cu tic, sunase la biroul managerului și apoi îmi făcuse semn să trec. Am parcat Olds-ul sub un copac umbros și am mers până la clădirea clubului. La jumătatea drumului, l-am întâlnit pe tipul ăla cu față ciudată de bătrân, care mă acostase data trecută. Grebla frunzele de pe alee. N-a părut să mă recunoască. Eu l-am salutat însă.

– Căpitanul Hook e prin jur? am întrebat.

Omul mi-a aruncat o privire agitată și și-a văzut în continuare de treabă. Am încercat iar.

– Ce mai fac Băieții Pierduți?

Bărbatul a clătinat încăpățânat din cap.

– Nu tre' să vorbesc cu tine, a mormăit.

– Zău? Cine-a zis?

– Știi tu.

– Căpitanul?

El s-a uitat precaut într-o parte și-n alta.

– Nu e bine să-i zici pe nume, a replicat. O să mă bagi în belea.

– Ei, n-aș vrea să se întâmple așa ceva. Doar că...

O voce din spatele meu m-a întrerupt.

– Lamarr? Nu ți-am spus să nu deranjezi vizitatorii?

Lamarr a tresărit, ferindu-și trupul ridicând din umeri, ca și cum ar fi așteptat o lovitură. Floyd Hanson venea agale spre noi, mergând ca întotdeauna cu o mână în buzunarul pantalonilor proaspăt călcați. Azi purta o jachetă din in, de un albastru deschis, o cămașă albă și o cravată subțire legată cu figurina unui cap de taur sculptată dintr-o rocă neagră, lucioasă.

– Bună, domnule Hanson, am zis. Lamarr nu mă deranja.

Hanson a dat din cap spre mine, cu zâmbetul lui strâmb și meschin și și-a așezat o mână pe umărul înveșmântat în kaki al omului și i-a vorbit încet:

– Lasă-ne, acum, Lamarr!

– Sigur, domnule Hanson, a zis Lamarr bâlbâindu-se.

Omul mi-a aruncat o privire pe jumătate plină de antipatie și pe jumătate speriată. Apoi servitorul s-a îndepărtat, târând grebla în urma lui. Hanson l-a urmărit plecând, cu o expresie indulgentă pe chip.

– Lamarr are o inimă bună, a zis, doar că inventează lucruri.

– Crede că sunteți căpitanul Hook, am spus.

Managerul a încuviințat, zâmbind.

– Habar n-am de unde știe de Peter Pan. Presupun că cineva i-a citit cândva povestea sau poate că a văzut o piesă de teatru. Până la urmă, și Lamarrii de pe lumea asta au mame.

Hanson s-a întors spre mine.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule Marlowe?

– Ați aflat despre Lynn Peterson? am întrebat.

Managerul s-a încruntat.

– Da, desigur. E o tragedie. V-am văzut oare numele pomenit în ziare, în articolele despre moartea ei?

– Tot ce se poate. Eram cu ea când ucigașii au luat-o.

– Înțeleg. Trebuie să fi fost tulburător.

– Mda, am făcut. *Tulburător*, ăsta e cuvântul.

– De ce au „luat-o“, așa cum ați spus?

– Îl căutau pe fratele ei.

– Chiar dacă e mort?

– Dar oare este mort?

Hanson nu a răspuns, ci doar m-a privit lung și meditativ, ținându-și capul într-o parte.

– Ați venit să-mi puneți mai multe întrebări despre Nico? a zis. Nu mai am nimic de adăugat.

– Cunoașteți un individ pe numele de Lou Hendricks? am întrebat.

Hanson s-a gândit.

– Cel care deține cazinoul din deșert? L-am întâlnit. A fost aici, la club, o dată sau de două ori.

– Nu e membru?

– Nu. A venit în calitate de invitat.

De peste peluză, cei angrenați în discuții au izbucnit într-un strigăt vesel și dezordonat.

Hanson a privit în direcția lor, punându-și mâna streășină la frunte.

– Astăzi îi avem aici pe Închinătorii Chivotului, după cum bine vedeți. Organizează un turneu de golf în scop caritabil. Se pare că devin cam gălăgioși. Ați dori ceva de băut?

– Nu cred că mi-ar prinde rău. Atâta timp cât nu e ceai.

Hanson a zâmbit.

– Pe aici.

Am intrat pe ușa principală, am trecut de biroul decorat și de recepționera insolentă cu ochelari albaștri. Pe coridoare, la bar și în sala de mese umblau grupulețe de bătrâni cu fesuri roșii.

– Să mergem în biroul meu, a propus Hanson. E mai liniște acolo.

Biroul era o încăpere mare și înaltă, amenajată discret cu piese asortate de mobilier crem și câteva frumoase carpete tradiționale indiene pe podea. Pereții erau acoperiți cu lambriu din lemn de cireș, iar acolo se mai afla o masă de lucru exact ca cea de la recepție, doar că mai mare și mai împodobită cu ornamente. Era clar că Hanson nu se zgârcea

când venea vorba despre confortul personal. Ce lipsea însă era orice urmă a vieții private – nicio fotografie înrămată cu soția și copiii sau măcar o poză artistică a vreunei iubite, cu o țigară și o buclă à la Veronica Lake, pe care tipii ca Hanson le țin de obicei într-o poziție centrală pe birourile lor. Poate că nu-i plăceau doamnele ori poate că clubul nu tolera manifestările personale – ce conta? În orice caz, era ceva aproape nefiresc în ordinea minuțioasă a camerei.

– Ia un loc, domnule Marlowe, m-a poftit Hanson.

Managerul s-a îndreptat spre un bufet în care era așezat un șir de sticle.

– Cu ce pot să vă servesc?

– Un whisky e perfect.

Omul a căutat printre sticle.

– Am niște Old Crow – e bun? Eu prefer Martini.

Mi-a turnat un pahar de whisky sec, a adăugat câteva cuburi de gheață și mi l-a adus. Mă așezasem pe o canapea mică și cochetă, cu picioare răsucite și spătar înalt.

– Nu beți? am întrebat.

– Nu cât timp sunt la muncă. Domnul Canning are niște convingeri puternice în legătură cu primejdiile alcoolului.

Hanson mi-a servit zâmbetul lui sclipitor.

– Vă deranjează dacă fumez? Domnul Canning are convingeri și în privința tabacului?

– Vă rog!

Managerul m-a privit aprinzând țigara. I-am întins tabachera, dar el a clătinat din cap. S-a dus la biroul lui și s-a sprijinit de el, cu gleznele și brațele încrucișate.

– Sunteți un om insistent, domule Marlowe, a zis el în glumă.

– Vreți să spuneți că sunt precum sula-n coaste.

– Nu asta am vrut să spun. Vă admir perseverența.

Am sorbit din băutură, am fumat și am privit în jurul camerei.

– Cu ce vă ocupați, mai exact, domnule Hanson? am întrebat. Știu că sunteți managerul, dar ce sarcini include acest post?

– Organizarea unui astfel de club necesită multe treburi administrative – ați fi surprins.

– Domnul Canning vă dă mână liberă?

Ochii lui s-au îngustat o clipită.

– Mai mult sau mai puțin. Ai putea spune că avem o înțelegere.

– Care constă în...?

Se părea că ajunseseam să cunosc mulți oameni care aveau înțelegeri unii cu alții.

– Mă lasă să administrez clubul, iar eu nu-l deranjez când apar greutăți. Doar dacă nu cumva dificultățile sunt – cum să spun? – prea mari ca să mă descurc singur.

– Și-atunci ce se întâmplă?

El a zâmbit, iar colțurile ochilor i s-au încrețit.

– Atunci domnul Canning preia frâiele, a zis el ușor.

M-am pomenit clipind, de parcă-mi intrase nisip în ochi. Bourbonul părea să-și facă simțit efectul îngrozitor de iute.

– Observ, am spus, că aveți un respect solid pentru angajator.

– E o persoană care impune respect. Cum e băutura, apropo?

– E foarte bună. Are aromă de fum de hicori într-o după-amiază de toamnă, într-o pădure îndepărtată din Kentucky.

– Ei, dar am impresia că aveți stofă de poet, domnule Marlowe.

– Am citit câteva versuri din Keats, în tinerețe. Și din Shelly.

Despre ce mama dracului vorbeam? Limba îmi lucra deodată de una singură.

– Dar nu am venit aici să discut poezie, am zis.

Am simțit că alunec pe canapea și m-am zbatut să mă ridic în capul oaselor. M-am uitat la paharul din mâna mea. Băutura a tremurat, iar cuburile de gheață s-au ciocnit între ele cu un sunet dulce, ca și cum ar fi discutat despre mine. Mi-am aruncat din nou privirea în jurul camerei, clipind iar. Soarele lucea foarte puternic în ferestre, pătrunzând printre șipcile jaluzelelor ca niște lame de sabie.

Hanson mă urmărea cu mare atenție.

– De ce ați venit aici, domnule Marlowe? a întrebat.

– Am venit să mai discutăm despre Peterson, nu? am răspuns. Nico Peterson adică.

Îmi venea iar greu să vorbesc; părea că limba mi se umflase de două ori mai mult decât normal și-mi atârna în gură ca un cartof moale și fierbinte, zbârcit.

– Ca să nu mai zic de sora lui.

M-am încruntat.

– Chiar dacă am pomenit-o. Nu? Lynn o cheamă. O chema. Frumoasă femeie. Ochi drăguți. Ochi verzi, drăguți. Bineînțeles, o cunoașteți.

– O cunosc?

– Sigur că da.

Acum îmi venea greu să pronunț *s*-urile; mi se tot împiedicau în dinții din față, ca niște bucăți înnodate de ață dentară.

– A fost aici, în ziua când v-am căutat. Când a fost asta? În fine, nu contează. Am întâlnit-o când ieșea din – cum îi zice, pis – *piscină*.

M-am aplecat în față, ca să așez paharul pe măsuta joasă din sticlă din fața canapelei, dar am calculat greșit și l-am lăsat să cadă când încă mai aveam câțiva centimetri, iar fundul recipientului s-a izbit de sticlă cu un trosnet ascuțit.

– Știi ce, am zis, cred că sunt...

Apoi vocea mi-a cedat deodată. Alunecam din nou pe canapea. Hanson părea foarte departe și parcă plutea deasupra mea, ca și cum eu aș fi fost

scufundat în apă și-l priveam prin undele de la suprafață.

– Ești în regulă, domnule Marlowe? a întrebat cu o voce ce mi-a bubuit în urechi.

Stătea tot sprijinit de birou, cu brațele încă încrucișate. Vedeam că zâmbește.

Cu un efort incredibil, mi-am făcut vocea să funcționeze din nou.

– Ce ai pus în băutură?

– Ce-ai spus? Pare-mi-se că pocești cuvintele. Aș fi zis că rezști la băutură, domnule Marlowe. M-am înșelat.

Am întins o mână într-o încercare disperată de a-l cuprinde, dar era mult prea departe și, în plus, nu cred că degetele mele ar fi avut forța necesară să strângă ceva. Brusc, mi-am pierdut controlul și am simțit cum vin grămadă la podea, ca un sac de cereale. Apoi lumina s-a stins încetul cu încetul.

Nu era prima oară în viață când mi se turna Mickey Finn în băutură, și probabil că n-avea să fie nici ultima. Ca orice altceva, înveți să faci față măcar urmărilor. Ca și în situația mea, de exemplu, când mi-am revenit și am știut că nu trebuia să deschid ochii imediat. Pe de o parte, când te afli în acea stare, chiar și cea mai chioară rază de lumină îți lovește ochii precum acidul. Pe de altă parte, e mai bine să-l lași pe cel care ți-a strecurat doza în pahar să creadă că ești încă adormit – așa câștigi timp ca să-ți dai seama cum stau lucrurile și poate să-ți calculezi următoarea mișcare, în timp ce

corpul tău se readaptează la împrejurările în care se găsește.

Primul lucru pe care l-am înțeles a fost că eram legat. Stăteam așezat pe un scaun cu spătar drept și eram fixat de el cu bucle de frânghie. Și mâinile-mi erau legate la spate. Nu am făcut nicio mișcare, ci am rămas inert, cu bărbia în piept și ochii închiși. Aerul din jurul meu părea cald și cumva moale ca lâna și parcă auzeam o apă susurând cu un ecou spart. Mă afluam într-o baie? Nu, locul era mai mare de atât. Apoi am sesizat mirosul de clor. Atunci era o piscină.

Parcă aveam capul înfundat cu vată, iar rana de la ceafă, dăruită de López, prinsese un nou avânt.

Cineva a gemut în apropiere. Sunetul avea un soi de zornăit, ceea ce mă făcea să cred că persoana în cauză se chinuia, ori era chiar pe moarte. Pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva îmi auzisem propriul glas. Apoi o voce a rostit, la câțiva metri mai departe:

– Dă-i niște apă, trezește-l.

Nu am recunoscut vocea. Îi aparținea unui bărbat matur. Glasul avea o tonalitate aspră. Oricine ar fi fost, era obișnuit să dea ordine și să fie ascultat.

Au urmat câteva sunete de înec, apoi o tuse dogită și apa aruncată pe o suprafață de piatră.

– E aproape terminat, domnule C., a răspuns o altă voce.

Pe asta parcă o cunoșteam, parcă o mai auzisem. Accentul îmi era familiar, însă nu și tonul.

– Nu-i da drumul încă, a replicat primul individ. Trebuie să mai plătească înainte să-și recapete

libertatea.

A urmat o pauză și am auzit apropiindu-se niște pași însoțiți de pocnetele ascuțite și răsunătoare ale pantofilor de piele pe o podea de marmură. Pașii s-au oprit în fața mea.

– Cu ăsta ce facem? Ar fi trebuit să se trezească până acum.

O mână m-a apucat brusc de păr și apoi mi-a dat capul pe spate, smucindu-mă în sus, astfel că ochii mi s-au deschis deodată ca ai păpușilor. Lumina nu m-a lovit prea tare, dar în primele câteva secunde, tot ce am putut vedea în fața mea a fost o ceață alburie și incandescentă, iar pe fundalul ei, câteva siluete mișcătoare.

– E treaz, a zis prima voce. E bine.

Ceața a început să se limpezească. Mă aflu în încăperea piscinei. Spațiul era vast și lung și avea un acoperiș înalt, arcuit, din sticlă, prin care se scurgea lumina soarelui. Pereții și podeaua erau acoperite cu plăci mari de marmură albă, cu nervuri. Piscina trebuie să fi avut vreo cincisprezece metri lungime. Nu vedeam cine se afla în spatele meu, ținându-mă încă de păr. În față și puțin într-o parte era Hanson, palid și cu o expresie bolnăvicioasă pe chip, îmbrăcat în jacheta lui albastru-deschis și cravata subțire cu cleva în formă de cap de taur.

Lângă Hanson stătea un bărbat mai în vârstă, scund și mai bine legat, complet chel, cu un craniu țăguat și sprâncene groase și negre, care arătau de parcă ar fi fost pictate. Purta cizme înalte până la genunchi, lucioase precum castanele proaspăt descojite, pantaloni din tul și o cămașă neagră, cu gulerul desfăcut. În jurul gâtului avea un șirag de dinți de lup, aliniați pe un șiret, alături de o

amuletă indiană făcută dintr-un soi de os, cu un ochi mare, oblic și albastru, pictat în mijlocul ei. În mâna dreaptă ținea un baston din lemn de Malacca, precum cel al militarilor englezi, cred. Arăta ca o versiune miniaturală a lui Cecil B. DeMille ⁶, combinată cu un dresor pensionat de lei.

S-a apropiat de mine, privindu-mă fix, cu țeasta cheală înclinată într-o parte și lovindu-se ușor peste coapsă cu nuielușa din bambus. Omul s-a oprit și s-a aplecat, apropiindu-și fața de a mea. Ochii lui precum cremenea păreau să-mi străpungă sufletul.

– Eu sunt Wilberforce Canning, a zis.

A trebuit să depun ceva efort să-mi deznod buzele și limba înainte să-mi pot pune iar vocea la lucru.

– Am bănuît, am răspuns.

– Nu zău. Foarte bine.

Hanson plutea agitat lângă umărul lui Canning, de parcă ar fi crezut că mă puteam elibera și aș fi tăbărât asupra individului mărunțel. Vezi să nu! În afară de frânghiile care mă țineau strâns de scaun, aveam la fel de multă forță în mine ca o pisică suferind de scabie.

– Cum te-ai ales cu rana de pe obraz? a întrebat Canning.

– M-a mușcat un țânțar.

– Țânțarii nu mușcă, înțepă.

– Ei bine, ăsta avea dinți.

Am mijit ochii privind dincolo de Canning, spre piscină. Apa albastră arăta îngrozitor de ademenitoare. Mi-am imaginat că pluteam pe suprafața ei răcoroasă, ca de mătase, ce mă liniștea și mă mângâia.

– Floyd îmi spune că ești un om tare curios, domnule Marlowe, a continuat Canning, încă aplecat în față și tot holbându-se la mine.

Bătrânul mi-a atins obrazul și rana, aproape mângâindu-mă, cu vârful bastonului.

– Curiozitatea poate fi o trăsătură cam stânjenitoare pentru unii.

S-a auzit un alt geamăt; venea de undeva din dreapta mea. Am încercat să mă uit în direcția aceea, dar Canning și-a apăsat tare bastonul de obrazul meu și nu m-a lăsat să întorc capul.

– Acum ești atent doar la mine, a spus. Concentrează-te la problema de față. De ce oare pui tot felul de întrebări despre Nico Peterson?

– Ce fel de întrebări? am replicat. După câte socotesc eu, nu există decât una singură.

– Și care ar fi aceea?

– Dacă e mort sau doar se prefăce.

Canning a dat din cap și a făcut un pas înapoi, iar omul din spatele meu mi-a dat drumul la păr. Liber să mă uit, mi-am întors capul. Gómez și López se aflau acolo, la vreo zece pași, pe partea dreaptă a piscinei, cu fața la apă, așezați, ca și mine, în scaun cu spătarul drept și legați cu frânghii subțiri și împletite strâns. Din câte vedeam, López era deja mort. Capul lui era o masă mare de răni și tăieturi, iar pe pieptul cămășii lui hawaiiene se vedea o

cascadă de sânge lucitor, pe jumătate uscat. Ochiul lui drept era umflat și închis, în timp ce stângul îi ieșise din orbite, injectat și privind sălbatic. Cineva îl lovise foarte tare într-o parte a capului; suficient de tare încât să-i facă ochiul să sară din locul lui. Buza de iepure îi era spartă în zeci de locuri acum.

Gómez se afla și el într-o stare deplorabilă. Costumul lui albăstrui era sfâșiat și pătat peste tot de sânge. Cel puțin unul dintre ei făcuse pe el, iar mirosul nu era deloc plăcut. Gómez gemea. Părea pe jumătate conștient și foarte speriat, ca un om ce visa că e în cădere de pe acoperișul unei clădiri înalte. Nu mai dura mult până avea să i se alăture tovarășului său în lumea mai bună de dincolo. Un om omorât în bătaie și un altul pe moarte reprezintă o priveliște îngrozitoare, dar nu aveam de gând să-i jelesc pe cei doi. Mi-am amintit-o pe Lynn Peterson, întinsă pe acele de pini din poiana de la marginea drumului, cu gâtul tăiat și cuvintele lui Bernie Ohls descriindu-mi ce pățise să moară.

Acum, omul care mă ținuse de păr a pășit în afară, astfel încât să-l pot vedea. Era Bartlett, majordomul, tipul în vârstă care ne servise cu ceai pe mine și pe Hanson prima dată când venisem la club. Purta vesta lui în dungi și pantaloni ușori, negri, pe sub un șorț alb și lung, ale cărui șireturi erau legate într-o fundă frumoasă la spate. Mânele cămășii fuseseră sumețite. Nu părea mai tânăr ca înainte, iar pielea lui era tot cenușie și lăsată, dar parcă era un cu totul alt om. Cum de nu observasem cât de puternic era, bine făcut și musculos, cu brațe scurte și groase și un piept ca un butoi? Bănuiam că boxase odinioară. Pe șorț se vedeau pete de sânge. În mâna dreaptă ținea un baston micuț de toată frumusețea, lustruit și lucind de atâta folosire. Ei, presupun că majordomii trebuie să îndeplinească tot felul de sarcini în meseria lor. Mă întreb dacă luase băta de la López

și dacă era aceeași pe care tipul o folosisese asupra mea.

– Sunt sigur că ți-i amintești pe acești domni, a zis Canning făcând un gest spre mexicanii. Domnul Bartlett s-a consultat serios cu ei, după cum bine vezi. E bine că ai dormit așa profund, pentru că a fost o discuție cam gălăgioasă și puțin cam dură la privit.

Canning s-a întors spre majordom.

– Vrei să-i scoți de aici, Clarence? O să te ajute Floyd.

Hanson l-a privit oripilat pe patron, însă bătrânul l-a ignorat.

– Sigur, domnule Canning, a răspuns Bartlett.

Omul s-a întors brusc spre Hanson.

– Eu îl iau pe ăsta, tu adu-l pe celălalt.

Tipul a trecut în spatele scaunului lui Gómez, a prins spătarul, înclinându-l pe cele două picioare din spate și a început să-l târască spre ușa din partea opusă a piscinei, aceeași ușă pe care Lynn Peterson ieșise în ziua când o zărisem acolo, cu prosopul înfășurat în jurul capului. Dezgustat, Hanson a luat scaunul lui López și l-a înclinat, plecând pe urma lui Bartlett. Picioarele scaunului au scârțâit pe podeaua din marmură întocmai ca niște unghii ce zgârie o tablă de sticlă. Capul lui López a căzut într-o parte, iar ochiul a început să i se clatine, atârând.

Canning s-a întors iar spre mine și s-a izbit din nou ușor pe coapsă, cu nuielușă.

– N-au fost foarte deschiși, a zis, gesticulând cu capul în direcția mexicanilor dispăruți.

– Deschiși în legătură cu ce? am întrebat.

Aveam deodată o poftă nebunească să fumez. Mă întrebam dacă aveam să sfârșesc ca mexicanii, bătut măr și scos din acel loc, încă legat de blestematul de scaun. Ce moarte oribilă și nedemnă!

Canning își clătina capul chel dintr-o parte în alta.

– Să fiu sincer, n-am fost de la început convins că voi scoate ceva de la ei.

– Trebuie să le fi luat o piatră de suflet.

– Nu a fost treaba mea să le ușurez sufletele.

– Văd bine că nu...

– Ți-e milă de ei, domnule Marlowe? Nu erau decât două animale. Nu, nu animale – animalele nuucid ca să se distreze.

Omul a început să se plimbe în sus și-n jos în fața mea: trei pași mărunți încolo, trei pași mărunți înapoi, pocnind cu călcâiele pe podea. Era unul dintre acei indivizi mici de statură, mereu neliniștiți, iar în momentul de față, tipul părea cumplit de agitat. Pe limbă simțeam gustul metalic, familiar, ca și cum aș fi supt un bănuț. Era gustul fricii.

– Crezi că aș putea fuma o țigară? am zis. Promit să n-o folosesc ca să ard frânghiile sau altceva.

– Nu fumez, a răspuns Canning. E un obicei murdar.

– Ai dreptate, chiar este.

– Ai țigări? Unde sunt?

Am arătat cu bărbia spre buzunarul de la pieptul sacoului.

– Acolo. Sunt și chibrituri.

Omul a băgat mâna în jacheta mea și a scos tabachera din argint, cu monogramă, alături de o cutie de chibrituri despre care uitasem că o luasem din bodega lui Barney. Canning a scos o țigară și mi-a potrivit-o între buze, a aprins un chibrit, a apropiat flacăra. Am tras lung, cu sete, din fumul fierbinte.

Canning a dat drumul tabacherei înapoi în buzunar și și-a reluat plimbarea.

– Latinii, a spus. Nu am niciun respect față de ei. Cântă, se bat, se ceartă pentru femei, cam asta le e limita. Ești de acord?

– Domnule Canning, am spus, mișcându-mi țigara în colțul gurii, nu prea mă aflu în poziția în care să vă contrazic.

Omul a râs, emițând un sunet ascutit și țipător.

– E adevărat, a recunoscut, nu ești.

Individul a început iar să pășească. Părea că are nevoie să se miște, ca un rechin.

Mă întrebam cum de-și câștigase banii. Bănuiam că din petrol sau poate din apa care era cam la fel de prețioasă în valea asta seacă în care aleseseră să construiască un oraș primii locuitori ai Los Angeles-ului.

– Nu există decât două rase demne, în opinia mea, a spus. Nici măcar rase, ci specimene, mai

degrabă. Știi care sunt?

Am clătinat din cap, iar durerea m-a făcut imediat să regret gestul. O pală de scrum s-a scurs mută pe cămașa mea și mi-a aterizat în poală.

– Amerindienii, a spus, și nobilul englez.

Canning m-a privit voios.

– Ai zice că e o combinație neobișnuită, nu?

– Oh, nu știu, ce să zic, am răspuns. Dar pot să-mi dau seama de lucrurile pe care le au în comun.

– Cum ar fi?

Canning s-a oprit din periplul lui și s-a întors la mine cu sprâncenele acelea negre și groase arcuite în sus.

– Devotamentul pentru patrie? am spus. Respectul pentru tradiție? Bucuria vânătorii...?

– Așa e, ai dreptate!

– ...plus o tendință de a nimici pe oricine le stă în cale.

Individul a clătinat din cap și a fluturat un deget dezaprobat spre mine.

– Acum ești cam obraznic, domnule Marlowe. Și mie nu-mi place obraznicia, așa cum nu-mi place nici curiozitatea.

Canning și-a reluat mersul, tot întorcându-se. Îmi țineam privirea ațintită pe baston; o lovitură aplicată cu obiectul acela n-ar fi fost prea repede uitată.

– Crimele sunt uneori necesare, a spus. Sau hai să le spunem mai bine „eliminare“.

Expresia de pe chipul lui s-a înnegurat.

– Unii oameni nu merită să trăiască – e simplu.

Canning s-a apropiat iar și s-a lăsat pe vine lângă scaunul de care eram legat. Aveam sentimentul stânjenitor că omul era pe cale să-mi facă o mărturisire.

– Ai cunoscut-o pe Lynn Peterson, nu-i așa? m-a întrebat.

– Nu am cunoscut-o. Am întâlnit-o...

Canning a dat nerăbdător din cap.

– Ai fost ultimul care a văzut-o în viață. Fără a le pune la socoteală pe cele două scursuri, a continuat, arătând cu capul spre ușă.

– Presupun că așa e, am replicat. Am plăcut-o. Adică, atât cât am apucat să o cunosc.

Individul s-a uitat la mine, dintr-o parte.

– Serios?

Un mușchi i se zbătea pe tâmpla stângă.

– Da. Părea o persoană bună.

A dat din cap absent. În ochii lui își făcuse loc o expresie stranie și încordată.

– A fost fiica mea.

Mi-a luat ceva timp să diger informația. Nu știam ce să răspund, așa că nu am spus nimic. Canning încă mă privea. Pe chipul lui zăream o durere

adâncă și îndepărtată; a trecut ca o umbră în câteva momente. S-a ridicat în picioare și a mers până la marginea piscinei și a rămas acolo în liniște un timp, cu spatele la mine, privind în jos la apă. Apoi s-a întors.

– Nu te preface că nu ești surprins, domnule Marlowe.

– Nu mă prefac, am zis. Sunt surprins. Numai că nu știu ce să spun.

Îmi fumasem țigara până la capăt, iar Canning a venit la mine și mi-a scos, degustat, restul din gură și l-a dus la o masă din colț, ținându-l în fața ochilor, între degete, de parcă ar fi fost cadavrul unui gândac, și l-a aruncat într-o scrumieră de acolo. Apoi s-a întors la mine.

– Cum se face că numele fiicei tale era Peterson? am întrebat.

– A luat numele mamei ei, cine știe de ce? Soția mea nu a fost o persoană admirabilă, domnule Marlowe. Era pe jumătate mexicană, așa că poate ar fi trebuit să bănuiesc. S-a căsătorit cu mine pentru bani, iar după ce a cheltuit suficient – sau, mai bine spus, după ce am oprit-o din a-i cheltui – a fugit cu un tip care s-a dovedit a fi un escroc. Nu e o poveste frumoasă, știu. Nu pot afirma că sunt mândru de acea parte a vieții mele. Tot ce pot spune în apărarea mea e că eram tânăr și, presupun, fermecat.

Canning a rânjit deodată, arătându-și dinții.

– Sau asta spun toți încornorații?

– N-am de unde să știu.

– Atunci ești un bărbat norocos.

– Există mai multe feluri de noroc, domnule Canning.

M-am uitat în jos, la frânghii.

– Al meu nu prea pare să funcționeze momentan.

Mintea mea era din nou încețoșată, probabil din cauza circulației sângelui, îngreunată de strânsoarea frânghiilor. Dar puterea îmi revenise. O simțeam. Doar dacă nu cumva era un simplu efect al nicotinei. Mă întrebam cât avea să dureze – cum avea să se sfârșească. M-am gândit la ochiul scos al lui López și la sângele de pe cămașa lui. Wilber Canning juca rolul tipului sensibil, dar știam că nu exista nimic sensibil în ființa lui, în afară, poate, de sentimentele legate de moartea fiicei lui.

– Ascultă, am spus, înțeleg că Lynn a fost fata ta, dar Nico a fost și el fiul tău?

– Au fost amândoi copiii mei, da, a zis, fără să se uite la mine.

– Atunci îmi pare rău, am spus. Pe fiul tău nu l-am întâlnit niciodată, dar cum am mai zis, Lynn mi s-a părut foarte de treabă. Cum de nu ai venit la înmormântarea ei?

Canning a ridicat din umeri.

– Era o curvă.

Vorbise degajat.

– Iar Nico era un gigolo, când nu se ocupa de alte lucruri mai rele. Au moștenit amândoi multe trăsături ale mamei lor.

Tipul m-a privit de data asta.

– Ești șocat de atitudinea mea vizavi de copii, domnule Marlowe, chiar dacă i-am pierdut pe amândoi?

– Nu sunt ușor de impresionat.

Nu mă asculta. Începuse iar să pășească, iar mersul lui mă amețea.

– Nu mă plâng, a spus. Nu am fost tocmai un tată exemplar. Mai întâi s-au răzvrătit, apoi au fugit de-a binelea. Nu am încercat să-i găsesc. După aceea, a fost prea târziu să mă mai revanșez față de ei. Lynn mă ura. Probabil că și Nico, doar că avea nevoie de lucruri de la mine.

– Ce fel de lucruri?

Canning nu s-a deranjat să-mi răspundă.

– Poate nu ai fost așa rău pe cât ai crezut, am zis. Tații se judecă uneori prea aspru.

– Ai copii, domnule Marlowe?

Am clătinat din cap și iar am simțit că două zaruri mari, din lemn se izbesc unul de altul înăuntrul țestei mele.

– Atunci habar n-ai despre ce vorbești, a replicat, părând mai mult trist.

Deși ziua trebuie să fi fost pe sfârșite, căldura din încăperea înaltă era din ce în ce mai aprigă. Mă simțeam un pic ca într-o după-amiază de august, în savană. Plus că umezeala din aer părea să fi strâns cumva mai tare frânghiile din jurul pieptului meu și al încheieturilor. Nu eram sigur că aveam să mai simt vreodată ceva în antebrate.

– Uite, domnule Canning, am zis, ori îmi spui ce vrei de la mine, ori mă lași să plec. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de mexicani – merită tot ce-au primit de la Jeeves al tău. Dreptatea făcută cu pumnul e suficientă în cazul lor. Dar nu ai niciun motiv să mă ții pe mine legat fedeleș aici, ca pe un pui de la masa de duminică. Nu ți-am făcut nimic nici ție, nici fiului sau fiicei tale. Sunt doar un detectiv care încearcă să-și câștige pâinea și se pare că nici nu mă descurc prea bine.

Cuvintele mele au avut măcar efectul de a-l opri din mers, ceea ce m-a făcut să râsuflu ușurat. A venit în fața mea și s-a postat cu mâinile în șolduri și cu bățul la subraț.

– Domnule Marlowe, chestia e că știu pentru cine lucrezi.

– Zău?

– Hai, drept cine mă iei?

– Nu te iau drept nimeni, domnule Canning. Dar trebuie să mărturisesc că mă îndoiesc profund că ai cunoaște identitatea clientului meu.

Omul s-a înclinat în față și mi-a arătat amuleta ce atârna la gâtul lui.

– Știi ce e asta? E ochiul unui zeu Cahuilla. Un trib foarte interesant. Au puteri de divinație atestate științific. Nu are rost să-i minți pe oamenii ăia – văd prin tine. Am avut privilegiul de a fi inițiat membru onorific. Parte din ceremonie a fost prezentarea acestei imagini sfinte – ochiul atotevăzător. Așa că nu încerca să mă minți sau să-mi distragi atenția făcând pe inocentul. Vorbește.

– Nu știu despre ce vrei să vorbesc.

Canning a dat trist din cap.

– Omul meu, Jeeves, cum l-ai numit, se va întoarce în scurt timp. Ai văzut ce le-a făcut mexicanilor. N-aș vrea să fiu forțat să-l las să-ți aplice același tratament. În ciuda circumstanțelor, nutresc un soi de respect pentru tine. Îmi plac oamenii care-și păstrează mintea limpede.

– Domnule Canning, problema este că nu știu ce vrei de la mine.

– Nu?

– Nu, chiar nu știu. Am fost angajat să-l găsesc pe Nico Peterson. Clientul meu credea, ca toată lumea, că Nico e mort, când l-a zărit pe stradă și a venit să mă roage să-i dau de urmă. E o chestiune personală.

– Unde se presupune că l-a văzut pe Nico, acest client al tău, cum îi spui tu?

Acest client. Deci folosisse masculinul, nu știa ce credea el că știe... Mi s-a luat o piatră de pe inimă. N-aș fi vrut să mi-o imaginez pe Clare Cavendish în acel loc, legată de un scaun și cu omulețul ucigaș plimbându-se în sus și-n jos prin fața ei.

– În San Francisco, am răspuns.

– Deci a ajuns aici, nu-i așa?

– Cine?

– Știi tu cine. Ce făcea în San Francisco? Îl căuta pe Nico? Ce l-a făcut să suspecteze că Nico e în viață?

– Domnule Canning, am intervenit, pe cât de calm și blând am putut, nimic din ce spui nu are vreun

sens. Ai înțeles greșit. L-a văzut din greșeală pe Nico – dacă într-adevăr *era* el.

Canning stătea iar în fața mea, cu pumnii înfipti în șolduri. S-a uitat la mine, în liniște, vreme îndelungată.

– Tu ce crezi? a zis în cele din urmă. Crezi că era Nico?

– Nu știu, nu pot spune.

A urmat o altă pauză.

– Floyd mi-a zis că l-ai pomenit pe Lou Hendricks. De ce?

– Hendricks m-a luat de pe stradă și m-a dus la plimbare în mașina lui scumpă.

– Și?

– Și el îl caută pe Nico. E un băiat tare popular fiul tău.

– Hendricks crede că Nico e în viață?

– Nu părea să știe prea bine. Ca și tine, a auzit că vreau să-i dau de urmă.

Nu am menționat și valiza, așa cum, regretabil, o făcusem față de Lou.

– Nici lui nu i-am putut da vreo informație.

Canning a oftat.

– Bine, Marlowe, cum vrei.

Atunci ușa de la celălalt capăt al încăperii s-a deschis, iar Bartlett și Hanson au pășit înăuntru. Hanson arăta mai tulburat ca niciodată. Fața lui era

plumburie, cu nuanțe de verde. Avea pete de sânge pe jacheta lui frumoasă din in și pe pantalonii albi, impecabili. Să scapi de două cadavre tăvălite bine – presupuneam că al doilea mexican murise până să fie dus de acolo – nu e o treabă prea delicată cu hainele, mai ales dacă ești un tip elegant precum Floyd Hanson. În mod evident nu era obișnuit să vadă sânge sau cel puțin nu în cantitatea vărsată de mexicani. Dar nu-mi povestise el că luptase la Ardennes? Ar fi trebuit să nu înghit gogoșa aia.

Bartlett a înaintat.

– S-a rezolvat, domnule Canning, a zis el cu accentul englezesc.

Canning a dat din cap.

– Au picat doi, a zis, a mai rămas unul. Domnul Marlowe, aici de față, nu vrea să coopereze. Poate că o baie bună o să-i limpezească mintea. Floyd, ajută-l pe domnul Bartlett, te rog.

Bartlett a trecut în spatele meu și a început să desfacă legăturile. Când le-a scos, a trebuit să mă ajute să mă ridic pentru că picioarele îmi erau prea amorțite ca să mă susțină. Îmi eliberase și mâinile, așa că mi-am mișcat brațele ca să pun sângele în mișcare. M-a condus până la marginea piscinei și mi-a așezat o mână pe umăr și m-a obligat să îngenunchez pe dalele de marmură. Nivelul apei era doar la vreo trei centimetri sub margine. Bartlett mi-a cuprins unul dintre brațe, iar Hanson a venit spre mine și l-a cuprins pe celălalt. Am crezut că aveau să mă răstoarne în piscină, în schimb mi-au tras mâinile la spate, Bartlett m-a apucat iar de păr și mi-au împins capul sub apă. Nu inspirasem suficient de adânc și am început imediat să mă panichez. Am încercat să-mi întorc fața într-o parte ca să fur o gură de aer, dar

degetele lui Bartlett erau la fel de puternice ca maxilarul unui pit-bull și nu m-am putut mișca. În curând, am simțit că plămânii stau să-mi explodeze. Apoi, în cele din urmă, am fost săltat, iar apa a prins să-mi curgă șiroaie de sub gulerul cămășii. Canning s-a apropiat și a rămas în picioare lângă mine, aplecându-se cu mâinile sprijinite de genunchi și fața aproape lipită de a mea.

– Acum, a zis, ești gata să ne spui ce știi?

– Faci o greșală, Canning, am bâiguit trăgând aer în piept. Nu știu nimic.

Omul a oftat iar și a dat din cap spre Bartlett și m-au scufundat din nou sub apă. Observi tot felul de lucruri amuzante chiar și în cele mai disperate situații. Aveam ochii deschiși și puteam vedea, jos de tot, pe fundul albastru deschis al piscinei, un inel mic, un cerc simplu din aur, care trebuie să fi alunecat de pe degetul vreunei femei, fără ca ea să-și fi dat seama. Cel puțin de data asta fusesem suficient de isteț ca să-mi umplu plămânii de aer, dar nu a contat prea mult, căci după un minut sau cam așa ceva am simțit iar că mă înec. Nu înotasem niciodată prea mult și, cu siguranță, nu învățasem să-mi țin respirația sub apă așa cum fac profesioniștii. Mă întrebam dacă nu cumva inelul acela avea să fie ultimul lucru pe care-l vedeam. M-am gândit că există priveliști mai rele pe care să-ți fixezi privirea când îți tragi – sau în cazul meu când îți ții – ultima răsuflare.

Bartlett a simțit când am început să mă panichez și am fost aproape să-mi deschid gura și să-mi las plămânii să se umple de lichid și a decis că nu era gata să mă lase să mor sau cel puțin nu deocamdată. El și Hanson m-au tras în sus din nou. Canning s-a aplecat, fixându-mă cu privirea.

– Ești gata să vorbești, Marlowe? Știi ce se spune dacă te scufunzi a treia oară. Doar nu vrei să le ții companie celor doi *latino lovers* în lada de gunoi.

Nu am răspuns nimic, ci am rămas cu fruntea udă, aplecată. Hanson stătea în dreapta mea, ținându-mi brațul răsucit la spate; îi vedeam mocasinii eleganți și manșetele pantalonilor albi, din in. Bartlett era pe partea cealaltă, strângându-mi brațul stâng, iar cu dreapta trăgându-mă încă de păr. Bănuiam că aveau să mă înece de data asta. Trebuia să fac ceva. M-am gândit că preferam să mor bătut decât în apă. Dar ce puteam face?

Nu am fost niciodată vreun bătauș – când treci de patruzeci de ani, se simte. Mă încăierasem de câteva ori, dar numai dacă nu avusesem de ales. E o diferență mare între a te apăra împotriva unui atac și a porni tu însuși atacul. Învățasem însă că echilibrul e foarte important. Și cel mai puternic adversar – iar Bartlett, în ciuda vârstei și a staturii mici, era cât se poate de puternic – poate fi pus la pământ dacă-l surprinzi în momentul și în poziția potrivite. Pregătit să mă împingă din nou, Bartlett își concentra puterea în mâna dreaptă, cea care mă apucase de ceafă, și pentru o clipă și-a relaxat strânsoarea din jurul brațului meu. Împingându-mă spre apă, el a trebuit să se ridice pe vârfurile picioarelor. Mi-am eliberat brațul și mi-am flexat cotul, lovindu-l în coaste. El a scos un icnet slab și și-a desprins mâna de ceafa mea. Hanson îmi imobiliza încă brațul drept, dar nu cu mare convingere, așa că m-am tras departe de el, iar tipul a făcut un pas mare înapoi, de teamă că aveam să-l lovesc cum îl lovisem pe Bartlett. În spatele meu, Canning a strigat ceva, nu știu ce. Eram concentrat la Bartlett. Ridicându-mă de pe genunchi, mi-am rotit pumnul stâng într-un arc larg și l-am izbit drept într-o parte a gâtului și, mormăind iar înfundat, majordomul s-a împleticit

pe marginea piscinei, fluturându-și brațele într-un mod care ar fi fost amuzant dacă ar fi apărut într-un film, apoi s-a răsturnat pe spate, căzând în apă, cu capul în față. Valul stârnit de el a fost uimitor; apa s-a ridicat ca o pâlnie mare, transparentă și a căzut înapoi cu o încetineală ciudată – creierul meu trebuie să fi lucrat încă lent din cauza drogurilor.

M-am întors. Nu durase decât câteva secunde. Știam că, probabil, aveam încă și mai puțin timp înainte ca Hanson și Canning să-și revină suficient ca să se arunce pe mine. Dar nici nu era nevoie. Am văzut că Hanson avea o armă în mână, un pistol mare și negru cu țeavă lungă – m-am gândit că era un Webley. De unde apăruse? Era al lui Canning; el ar fi preferat o armă făcută de britanici, un fel de armă folosită de către nobilii englezi.

– Rămâi pe loc, m-a avertizat Hanson, la fel ca tipii răi pe care îi văzuse în atât de multe filme de mâna a doua.

L-am studiat cu atenție. Nu avea privirea unui criminal. Am făcut un pas înainte. Țeava pistolului a oscilat.

– Împușcă-l! a strigat Canning. Hai, apasă pe blestematul ăla de trăgaci!

Putea striga, dar se ținea încă departe.

– N-o să mă omori, Hanson! am spus. Știm amândoi.

I-am putut vedea sudoarea lucind pe frunte și pe buza de sus. Nu înseamnă că ești laș dacă nu împuști un om. Să ucizi nu este niciodată ușor. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Bartlett ieșind din piscină. Am mai făcut un pas înapoi. Arma era îndreptată spre sternul meu. Am apucat țeava și am

smuls pistolul în lateral. Poate că Hanson a fost prea surprins pentru a opune rezistență sau poate a vrut doar să scape de armă, dar omul a dat drumul pistolului și s-a tras înapoi, ridicând mâinile și întinzându-le spre mine ca și cum s-ar feri din calea unui glonț. Arma nebunească era la fel de grea ca o nicovală și a trebuit să o țin cu ambele mâini. Nu era un Webley și nu era nici englezească. De fapt, era de producție nemțească, un Weihrauch de calibru 0.38. O armă urâtă, dar extrem de eficientă.

M-am întors și l-am împușcat pe Bartlett în genunchiul drept. Nu știu dacă-i țintisem genunchiul, dar acolo am lovit. El s-a tânguit ciudat, s-a răsturnat pe o parte și a rămas chircit acolo, zbatându-se. O pată mare de sânge se întindea pe cracul pantalonilor uzi. Am auzit un sunet în spatele meu. M-am dat repede într-o parte, iar Canning a trecut împleticindu-se pe lângă mine, blestemând, cu brațele întinse neputincios spre mine. S-a oprit și s-a răsucit și a părut că era pe cale de a se năpusti iar. M-am gândit să-l împușc și pe el, dar m-am răzgândit.

– Nu vreau să te omor, Canning, am spus, dar o voi face dacă n-am de ales.

Am fluturat pistolul în direcția lui Hanson.

– Vino aici, Floyd, am zis.

El a venit și s-a așezat lângă șeful lui.

– Papă-lapte! a șuierat Canning spre el.

Am râs. Nu credeam că aveam să mai aud vreodată pe cineva spunând papă-lapte. Apoi am continuat să râd. Cred că intrasem într-un fel de șoc. În orice caz, privite dintr-o anumită perspectivă, evenimentele petrecute de-a lungul jumătății de

minut arătau la fel de comic și la fel de grotesc precum o scenă cu Charlie Chaplin.

Bartlett se ținea de picior chiar sub genunchiul spulberat și-și mișca celălalt picior într-un cerc de jur-împrejur pe gresie, ca un ciclist privit cu încetinitorul. Încă se tânguia. Nu contează cât de dur ești, o rotulă distrusă tot doare ca naiba. Urma să treacă destul timp, m-am gândit, până să se întoarcă la servitul ceaiului de după-amiază.

Brațele mele, ce încă mă furnicau, mă dureau din cauza greutateii tunului aceleia de armă și a poziției în care eram forțat să mențin țeava, într-un plan mai mult sau mai puțin orizontal. Canning mă privea cu dispreț.

– Ei bine, Marlowe, a spus el, ce ai de gând să faci acum? Cred că va trebui să mă omori. Ca să nu mai vorbim de majordomul meu loial, de aici.

Hanson i-a aruncat o privire de ură profundă.

– Treceți în piscină, le-am spus celor doi.

Ei s-au uitat la mine.

– Acum, am zis, arătând cu arma. În apă.

– Eu... nu știu să înot, a zis Hanson.

– Ai șansa să înveți, am replicat, începând iar să râd.

Sunase mai mult ca un chicotit. Nu mă simțeam în apele mele. Hanson și-a înghițit un nod din gât și a început să-și scoată pantofii lui strălucitori.

– Nu! am spus. Lăsa-i pe tine. Nu scoate nimic!

Canning încă mă fulgera cu privirea. Ochii lui mici, de nebun, erau înghețați de furie, însă

privirea lui era tot fixă și aproape visătoare. Cred că-și imagina cu drag caznele la care l-ar fi pus pe Bartlett – sau, mai probabil, pe successorul lui Bartlett – să mă supună, dacă ar mai fi prins vreodată ocazia.

– Haide, Canning, am zis, în apă, dacă nu vrei să-ți fac ce i-am făcut jovialului Jeeves, aici de față. Și, apropo, aruncă bastonul.

Canning a aruncat bățul pe marmură, ca un copil ce azvârle jucăria luată de la altcineva și pe care trebuie să o înapoieze. S-a întors pornind spre celălalt capăt al piscinei, unde apa avea o adâncime mai mică. Nu observasem mai înainte cât de crăcănat era. Își ținea pumnii strânși pe lângă trup. Indivizii ca el nu prea știu cum să se poarte, cum să reacționeze când dintr-odată ei sunt cei care trebuie să se supună și se simt neputincioși nefiind în stare să mai dea ordine.

Hanson mi-a aruncat o privire imploratoare și a dat să spună ceva. I-am fâlfâit țeava pistolului în față că să-l determine să închidă gura – obosisem să-i tot aud vocea, așa spartă și rece înainte și atât de subțire și plângăcioasă acum.

– Hai în apă, Floyd, l-am îndemnat, e minunat înăuntru.

El a dat din cap lamentabil și s-a întors, urmându-l pe Canning.

– Bun băiat! i-am spus din spate.

Când Canning a ajuns la capătul îndepărtat al piscinei, el s-a întors și s-a uitat la mine de-a lungul bazinului. Aproape că îl puteam auzi cum se întreba dacă nu cumva există, totuși, o cale de a pune mâna pe mine.

– Te pot împușca la fel de bine și de aici, am strigat.

Vocea mea s-a multiplicat în ecouri apoase sub cupola mare de sticlă. Omul a ezitat o clipă, apoi a intrat în piscină, pășind cu mersul lui crăcănat pe treptele albe, care duceau în jos, spre apă.

– Acum continuă să mergi, am zis, până la mijloc.

Floyd Hanson ajunsese la capătul piscinei, și după ce a ezitat câteva secunde, a început și el să coboare prudent în apă.

– Mergi până îți ajunge la bărbie, i-am spus, și atunci te poți opri. N-aș vrea să te îneci.

Canning a mers prin apă, cu fața spre mine până când apa i-a ajuns la piept, apoi a continuat în înot și a parcurs astfel restul distanței până în centrul bazinului, unde s-a oprit și a rămas plutind în sus și în jos, mișcându-și brațele și călcând apa. Hanson a înaintat și el în piscină și s-a oprit când apa i-a trecut de umeri.

– Haide, Floyd, am strigat. Cum am spus, când îți ajunge la bărbie.

El a avansat un alt pas, cuprins de agonie. Chiar și de la acea distanță puteam vedea panica din ochii lui. Cel puțin nu pretinsese că fusese în marină.

– Așa, am zis. Acum oprește-te.

Era straniu felul în care capul lui fără de corp plutea acolo pe apă. M-am gândit la Ioan Botezătorul.

Există momente în viață pe care știi că nu le vei uita niciodată, că ți le vei aminti după aceea în detalii clare și tăioase, halucinante.

– Bine, am spus. Acum o să ies pe ușă și voi aștepta o vreme – nu veți ști cât – iar în acest timp, dacă l-am auzit pe vreunul dintre voi ieșind din piscină, mă întorc și trag în oricare ar fi. Ați priceput?

I-am arătat pistolul lui Canning.

– Ai înțeles, bătrâne?

– Crezi că o să scapi? a spus el. O să te vânez oriunde ai fugi.

– Tu nu vei vâna nimic pentru o vreme, domnule Canning, am replicat. Nu cât timp te vei afla în pușcărie, purtând un costum dungat și pregătindu-ți singur patul pentru noapte.

– Să te ia dracu', Marlowe! a zis el.

Respira deja greu plutind și lovind apa. Dacă mai stătea mult acolo se îneca. Nu-mi păsa deloc ce se întâmpla cu el.

Desigur, odată ce am ieșit afară pe ușă, nu am zăbovit. Probabil nici Canning nu crezuse că voi rămâne. Am decis să nu risc ieșind pe ușa principală – putea exista acolo un buton cu ajutorul căruia recepționera să cheme un grup întreg de bătauși – așa că am căutat o ieșire laterală. Am găsit o ușă drept înainte, una despre care deja știam. Deschisesem vreo două uși și traversasem iute vreo două camere, când m-am pomenit într-un coridor care-mi părea familiar. Am împins altă ușă – mă gândisem că am făcut-o la întâmplare – și iată-mă ajuns în salonul cu fotolii și șemineu înalt cât un stat de om, unde mă adusese Hanson data trecută, după ce ne terminaserăm plimbarea și când Bartlett, în rolul lui de majordom respectabil, ne servise ceai. Am traversat încăperea și am deschis

ușa de sticlă. Am ieșit afară, în lumina soarelui și în parfumul delicat de portocali.

Închinătorii Chivotului se plimbau încă împleticiți în grădina clubului. Jumătate dintre ei erau beți, iar cealaltă jumătate era pe cale să o ia pe ulei. Fesurile lor stăteau strâmbe acum, iar vocile le răsunau mai răgușit.

În starea mea indusă de droguri, mi s-a părut pentru o clipă că am dat peste o scenă din *Ali Baba și cei patruzeci de hoți*. Am pornit pe aleea de pe lângă zidul cu bougainvillea, agățate acolo în toată splendoarea lor exagerată.

Aveam doar o vagă idee despre cum să ajung înapoi în locul în care îmi parcasem mașina și mă îndreptam într-acolo când, la un colț, mi-a răsărit în cale un individ roșcat, cu fața îmbujorată, purtând pe cap un fes ușor ponosit și care părea să fi fost construit după tiparul unui frigider de familie. Omul era îmbrăcat cu un tricou verde deschis și pantaloni scurți violet, iar în mână lui mare și roz ținea un pahar înalt. S-a uitat la mine cu un zâmbet larg, fericit, apoi s-a încruntat dezaprobat și a arătat spre capul meu.

– Tu ești dezgolit acolo, frate, a spus el. Nu este permis. Unde-ți este fesul?

– O maimuță l-a furat și a fugit cu el prin copaci, am spus.

Asta l-a făcut pe grăsan să râdă din toată inima, iar burta a prins a i se zgudui sub cămașa verde, orbitor de luminosă. Atunci mi-am dat seama că duceam încă Weihrauch-ul, iar individul l-a zărit.

– Ei, ia te uită aici! Da-i o armă tare șic. De unde ai luat-o?

– Se dau la club, am spus. Managerul a deturnat fondurile, iar s-a format o poteră pentru a merge în căutarea lui. Grăbește-te și s-ar putea să te poți alătura.

Omul s-a uitat la mine cu gura deschisă; apoi un rânjel viclean i s-a întins pe fața lui ce avea culoarea și textura lucitoare a unei șunci de Crăciun. Tipul a clătinat un deget prevenitor la mine.

– Faci mișto de mine, frate, a replicat. Nu-i așa? Știu că așa e.

– Ai dreptate, am spus și am cântărit arma în mână. Asta nu e decât un model după obiectul real. Șeful mare de aici, Canning, colecționează chestii din astea – mulaje după arme adică. Ar trebui să-i ceri să-i vizitezi salonul. Este impresionant.

Tipul cel gras și-a dat capul pe spate și a mijit ochii la mine.

– Păi, a spus el relaxat, s-ar putea să fac întocmai. Unde-l pot găsi?

– E în piscină, am spus.

– Unde?

– În piscină. Se răcorește. Mergi pe alee, am zis, arătând cu degetul mare peste umăr, și o să-l găsești. Va fi bucuros să te vadă.

– Ei bine, îți mulțumesc, frate. E foarte amabil din partea ta.

Zicând asta, tipul a pornit săltând de fericire în direcția clădirii clubului. După ce am dat colțul și nu am mai putut fi văzut, m-am uitat în jur – îmi imaginez că arătam destul de ciudat. Mă întrebam

ce să fac cu arma. Creierul meu încă nu lucra atât de bine, având în vedere toate loviturile pe care le încasase în ultimele zile și ore. Stăteam lângă un zid înalt, drapat cu perdele grele din floarea oficială a sfântului Clemente, așa că am aruncat-o pur și simplu cât colo. Am auzit-o lovindu-se de perete și căzând pe pământul de la baza lui cu o bufnitură moale. Mai târziu, oamenilor lui Bernie Ohls aveau să le trebuiască aproape două zile pentru a o găsi.

Soarele strălucea din plin pe mașină, desigur, iar în interiorul ei era la fel de cald ca într-un cuptor cu aburi. Nu-mi păsa, volanul ar fi putut să-mi jupoaie palmele până la os și abia simțeam. Am condus în direcția porții. La una dintre curbe, am simțit brusc că amețesc, iar mașina aproape că s-a bușit de un copac. Brațele încă mă dureau de la frânghii. Marvin, portarul, mi-a aruncat o privire suspicioasă și și-a luat o expresie de gargui, dar a ridicat bariera fără să-mi facă greutăți. M-am oprit la prima cabină telefonică pe care am zărit-o și am cerut cu Bernie. Vocea mea nu funcționa atât de bine, și la început el nu a înțeles ce spuneam. Apoi s-a dumirit.

20

Ce a urmat a fost un fel de anticlimax, sau cel puțin așa mi s-a părut mie, având în vedere toate evenimentele palpitate și interesante care avuseseră loc mai devreme. Bernie și trupele lui au percheziționat Clubul Cahuilla și l-au găsit pe Bartlett încă la piscină, leșinat din cauza hemoragiei. Polițailor le-a fost cam greu să-și croiască drum prin mulțimea de Închinători ai Chivotului ce rățăceau beți pe terenurile clubului. Pe Floyd Hanson l-au prins în apartamentul lui de la ocean, în Bay City. Tipul se pregătea de plecare. Bernie a spus că dacă Hanson nu ar fi încercat să

ia atât de multe lucruri cu el, poate că ar fi avut timp suficient să dea bir cu fugiții.

– Doamne, trebuie să-i fi văzut casa, a zis Bernie. Fotografii mari, înrămate, cu tipi musculoși pe pereți și halate de mătase violet în dulapuri.

Bernie a fluturat din mână și a fluierat ușor.

– Whoo-whoo!

Am vrut să știu ce se întâmplase cu Canning, desigur. Oare de ce nu am fost surprins să aud că, spre deosebire de Hanson, el apucase să scape? În seara aceea, Bernie condusese o echipă de intervenție la casa lui Canning din Hancock Park, dar pasărea își luase deja zborul. Ajutoarele din casă nu aveau habar unde plecase. Tot ce se știa era că individul ajunsese acasă într-o mare grabă, cu hainele ude de parcă ar fi fost surprins de un potop și ordonase să i se aducă o geantă de voiaj și mașina pregătită de îndată pentru a-l conduce la aeroport. Cei de la Biroul Șerifului începuseră să caute prin listele de pasageri îmbarcați în cursele ce plecau, în timp ce oamenii lui Bernie au mers la aeroport și au arătat poza lui Canning personalului companiei aeriene. O fată de la ghișeul de îmbarcare a avut impresia că-l recunoaște, dar numele pe care i-l dăduse nu era Canning. Nu-și mai amintea cum spusese că-l cheamă. Cursa era una directă spre Toronto, cu o prelungire spre Londra, în Anglia, dar funcționara nu-și amintea ce destinație fusese înscrisă pe bilet. Bernie și-a sunat oamenii și le-a spus să se concentreze pe lista pasagerilor din zborul de noapte al companiei Air Canada spre Toronto și să vadă ce găseau acolo.

Bernie și cu mine am ieșit să bem ceva. I-am sugerat să mergem la Victor, iar Bernie a condus până acolo. Am comandat amândoi câte o șurubelniță ca la carte. Victor este singurul bar

unde știu să facă un cocteil ca lumea – adică jumătate gin și jumătate Rose's Lime Juice, amestecat peste niște gheață pisată. În alte locuri se pun zahăr, bitter și chestii de genul ăsta, dar e greșit. Terry Lennox mă dusesese prima oară la Victor și de fiecare dată când ajungeam acolo închinam o sticlă în memoria unui parteneriat vechi. Bernie știa despre Terry, dar nu-l cunoștea cum îl cunoșteam eu.

L-am întrebat unde era acum Floyd Hanson, iar Bernie mi-a spus că-l duseseră în centru, unde băieții din camera din spate începuseră deja să-l lucreze. N-aveau să depună un efort prea mare. Când îl întrebaseră de unde provenea sângele de lângă piscină, el a mărturisit totul despre mexicani și despre cum Bartlett, la ordinele lui Canning, îi torturase în schimbul informațiilor și apoi îi terminase. Hanson se oferise chiar să-i conducă la Clubul Cahuilla și să le arate groapa cu var, dintr-un colț îndepărtat al domeniului, unde el și Bartlett aruncaseră cele două cadavre.

– Se pare că solul este acid tare pe acolo, a spus Bernie.

– Așa se explică varul? E convenabil să ai o groapă plină de var atunci când ai nevoie să scapi de niște mortăciuni.

Bernie nu a făcut niciun comentariu despre asta.

– E o băutură bună, a spus el, luând o înghițitură din paharul lui și plescăind din buze.

– Răcoritoare.

Nu se uita la mine; chiar și cu ochii larg deschiși, Bernie are un mod de a părea că nu se uită la nimic anume.

– Pot ghici ce informații a vrut Canning de la tine și de la mexicani, a zis el. Vechiul nostru prieten Peterson, nu? Poveste fumată.

Mi-am scos o țigară din tabacheră și i-am oferit și lui una. El a clătinat din cap.

– Încă reușești să te ții departe de țigări? am întrebat.

– Nu mi-e ușor.

Am pus tabachera și chibriturile jos, pe bar. Bernie nu e genul care ar fi trebuit să renunțe la fumat; asta-l făcea doar mai irascibil. Am aprins țigara și am suflat trei inele de fum, toate trei perfect formate – nu credeam că sunt atât de priceput.

Bernie s-a încruntat. Își dorea o țigară. Fața lui s-a întunecat și mi-a aruncat privirea aceea care spunea: „Ia zi, care-i treaba, sau vezi tu pe dracu’!“.

– Bine, Marlowe, a spus el, hai să aud!

– Bernie, am replicat, ai muri dacă mi-ai spune pe numele de botez din când în când?

– De ce?

– Pentru că toată ziua oamenii mi-au zis Marlowe, după care urmau amenințări și apoi violență. M-am săturat.

– Deci vrei să-ți zic Phil...

– Philip ar fi numai bine.

– ... și-atunci am fi prieteni la cataramă, corect?

M-am întors de la el.

– Las-o baltă! am spus.

Barmanul tocmai trecea pe lângă noi și tipul a ridicat întrebător dintr-o sprânceană, dar eu i-am făcut semn să ne lase. Cu șurubelnița trebuie s-o iei încetișor dacă nu vrei să te trezești a doua zi dimineața cu capul plin de un cârd de cotcodăceli. L-am auzit pe Bernie răsuflând greu lângă mine. Și e lucru știut că lucrurile devin periculoase când Bernie începe să pufăie așa pe nas.

– Să-ți zic cum stă treaba, *Marlowe*, a spus el și a început să numere pe degetele lui mari, cărnoase. Întâi, acest tip, Peterson, moare, dar poate că nu e chiar mort. Cineva te angajează să cercetezi chestiunea. În cursul investigațiilor, tu dai peste sora lui Peterson. Următorul lucru care se petrece e că sora lui Peterson moare și ea, iar în cazul ăsta nu există nicio urmă de îndoială, fiindcă am văzut-o cu gâtul tăiat de la o ureche la alta. Te invit la locul crimei și te întreb, frumos, să-mi spui ce știi. Tu-mi zici atunci că așa și pe dincolo...

– Haide! am protestat. Am fost foarte politicos!

– ...și apoi mă suni iar și de data asta găsesc două cadavre și un fel de servitor întins lângă o piscină, cu un glonț în picior, un bogătan pe fugă și un alt tip pe cale s-o zbughească. Atunci îmi zic, *Bernie, asta e o treabă dată dracului*. E genul de treabă, *Marlowe*, de care șeriful, când va afla, va vrea să o rezolv în fugă. Tipul ăsta, Canning, știi cine e?

– Nu, nu chiar. Dar o să-mi spui tu.

– El este unul dintre cei mai mari investitori imobiliari de prin părțile astea. El deține magazine, fabrici, locuințe – ce vrei și ce nu vrei.

– El este, de asemenea, tatăl fraților Peterson, am spus. Lynn și Nico, adică. Replica mea i-a închis

gura pentru o clipă. Bernie și-a împins capul în față și și-a împreunat sprâncenele, astfel că arăta ca un taur pe cale să atace un matador cumplit de enervant.

– Glumești, a zis el.

– Aș face eu mișto de tine, Bernie?

Tipul a stat pe gânduri. Era o priveliște minunată să-l vezi pe Bernie adâncit în meditație. Dintr-odată, s-a întins și mi-a luat tabachera, a scos o țigară, și-a vârât-o în gură și a aprins un chibrit. A ținut flacăra în suspensie pentru o clipă, cu privirea jalnică, dar înfruntătoare a unui păcătos pe cale de a se deda patimii lui.

Apoi a aplicat focul la capătul țigării și a tras o dată lung și lent.

– Ah! a oftat, expulzând fumul. Iisuse, ce gust bun are!

Am surprins atenția barmanului și am ridicat două degete. El a dat din cap. Numele lui era Jake. La Victor's o întâlnisem prima oară pe Linda Loring, iar Jake încă și-o amintește. Nu e de mirare. Linda e genul de femeie pe care n-o uiți. Poate ar trebui să mă însor cu ea, dacă este încă interesată, ceea ce se poate să nu mai fie valabil. V-am spus că e cumnata lui Terry Lennox? Sylvia Lennox, doamna Terry, a fost omorâtă, iar pentru uciderea ei Terry a fost acuzat. De fapt, Sylviei i-a venit de hac o femeie înnebunită de gelozie – soțul ei și Sylvia fuseseră amanți – și, de asemenea, pur și simplu țăcănită. Terry avea oricum de gând să dispară, motiv pentru care și-a simulat sinuciderea într-un oraș uitat de lume din Mexic, numit Otatoclán – deși nu mulți oameni știau că fusese un simulacru, și nici Bernie nu știa. De ce ar fi trebuit să-i spun? Terry era un nemernic, dar îl

plăceam oricum. Era un nemernic cu stil, iar eu apreciez stilul.

Jake a adus cele două șurubelnițe proaspete. Bernie gândea și fuma acum în același timp și respira greu trăgând din țigară. Aveam nevoie de băutură și poate chiar de un alt pahar după aceea.

– Ascultă, Bernie, am spus, înainte de a-ți relua numărătoarea pe degete și așa mai departe, permite-mi să repet ceea ce știi deja: implicarea mea în afacerea Peterson este întâmplătoare. Nu am nimic de-a face cu Canning și cu mexicanii și cu uciderea lui Lynn Peterson și...

– Stai așa, deșteptule! a zis Bernie, ridicând o mână care ar fi oprit traficul de pe Bay City Boulevard. Dă un pic înapoi. Tu îmi spui mie că moșul ăsta, Canning, e bătrânul Petersonilor?

– Exact asta am spus.

– Dar cum...?

– El mi-a mărturisit. Auzise că sunt pe urmele fiului – de asta și-a pus oamenii să mă înmoaie în piscină.

– Și cum rămâne cu cei doi mexicani bătuți măr? Ei ce legătură mai au?

– Vina lor a fost că au ucis-o pe fiica lui, pe Lynn Peterson.

– Știu, dar... de ce?

– De ce, ce?

– De ce au omorât-o? De ce au răpit-o din casa lui Nico Peterson? De ce au mers acolo?

Bernie s-a oprit, a oftat și și-a sprijinit fruntea în mână.

– Spune-mi că sunt prost, Marlowe, spune-mi că am creierul prăjit după toți anii petrecuți în poliție, dar eu pur și simplu nu înțeleg.

– Bea, Bernie, am spus. Mai ia o țigară! Relaxează-te!

El și-a ridicat capul brusc și s-a uitat urât la mine.

– O să mă relaxez, a spus el, atunci când n-o să-mi mai pui bețe-n roate și o să-mi zici ce naiba se întâmplă.

– Nu pot. Nu pot să-ți spun nimic, pentru că nu știu. Am fost prins la mijloc din întâmplare. Permite-mi să repet: am fost angajat să caut un tip care trebuia să fie mort. Următorul lucru pe care-l știu e că sunt până la genunchi îngropat între cadavre, iar eu sunt cât pe ce să devin unul dintre ele. Dar ascultă-mă, Bernie, te rog, ascultă-mă când repet. Nu știu, la fel ca și tine, nu înțeleg ce se petrece aici. Mă simt ca și cum aș fi ieșit într-o dimineată la plimbare, iar la colțul străzii mă trezesc implicat într-un carambol. Sânge și mațe pretutindeni, mașini incendiate, sirene de ambulanță care se jelesc, toată nebunia. Iar eu stau în mijlocul debandadei și mă scarpin în cap precum Stan Laurel. E un haos de toată frumusețea, Bernie, *dar nu l-am creat eu*. Te rog, crede-mă!

Bernie a înjurat și, agitat, a luat băutură aproape neatinsă și a dat-o peste cap dintr-o singură înghițitură scurtă. Am tresărit. Nu se face așa ceva cu un cocteil șurubelniță, una dintre cele mai sofisticate băuturi din lume – e simplă, dar sofisticată. De asemenea, unul dintre cele mai

sofisticate cocteiluri trebuie gustat ușurel, altfel te lovește în plin, ca o torpilă.

Bernie a clipit de câteva ori pe când ginul i-a alunecat pe gâtlej și și-a găsit ținta; apoi s-a întins iar spre tabachera mea și a aprins un alt băț canceros. L-am privit și m-am gândit că nu aș fi vrut să fiu în pielea nevestei sau a pisicii lui Bernie în acea noapte, căci bănuiam că avea să fie scandal la reședința Ohls.

– Trebuie să-mi spui, a zis cu o voce dogită de fumul de țigară și de alcoolul ce tocmai îi mângâiasse coardele vocale, trebuie să-mi spui cine te-a angajat să-l găsești pe Peterson.

Îmi scosesem pipa, dar Bernie mi-a cuprins încheietura mâinii.

– Și nu începe să te joci cu nenorocirea aia!

– În regulă, Bernie, am replicat blajin, în regulă.

Am pus pipa înapoi în buzunar și am scos în schimb o țigară, gândindu-mă că puteam să profit de ele înainte ca Bernie să le fumeze pe toate. Căutam o altă tactică prin care să-i distrag atenția.

– Zi-mi ce-a avut Hanson de spus, l-am rugat.

– Cum adică, ce-a avut de spus?

– Adică atunci când l-ați săltat. Ce porumbei a scos pe gură?

Bernie s-a întors într-o parte ca și cum se pregătea să scuipe, apoi a revenit.

– Nimic notabil, a răspuns dezgustat. Nu avea nicio informație prețioasă. Bănuiesc că patronul nu avea prea mare încredere în el sau cel puțin nu cu

lucrurile delicate. Ne-a zis că șeful dorea să afle ce știi despre Nico Peterson, dacă e în viață sau nu, iar dacă da, unde e de găsit. Mare noutate! Cât despre mexicani, Canning știa că omorâseră fata și s-a răzbunat.

– Cum a pus Canning mâna pe mexicani? A zis Hanson?

– Are asociați la sud de graniță. I-au ginit pe ăia doi și i-au trimis pachet înapoi. Merită să ai prieteni influenți, nu?

Bernie a ridicat paharul gol și s-a uitat înăuntrul lui cu jale.

– Ce dezastru, a spus. Ce mai dezastru catastrofal, mare cât Empire State Building.

Polițistul și-a ridicat privirea tristă și m-a fixat cu ea.

– Tu știi de ce sunt eu aici cu tine, Marlowe? Și de ce beau și fumez cu tine? Pentru că atunci când voi ajunge acasă, șeful mă va fi sunat deja de vreo zece ori, vrând să știe dacă am deslușit încurcăturile și dacă te-am băgat la mititica și cum o să dea el socoteală tovarășilor importanți ai lui Canning de la primărie și de aiurea, care sunt, de asemenea, și asociații lui în mare parte, cum de am pornit ancheta tocmai la clubul ăla – cum îi spune?

– Cahuilla.

– ...cum de am puricat Clubul Cahuilla, unde sunt cu toții membri, înainte de a-l consulta și a avea aprobarea lui?

– Cum? am zis. Te-ai dus acolo fără să-l anunți pe barosan?

Șeriful Donnelly fusese ales recent, depășindu-l pe predecesorul lui cu câteva mii de voturi într-un tur de scrutin, care-l uimise chiar și pe Donnelly, după câte îmi imaginez. Tipul pe care-l înlăturase se afla pe post încă dinainte de Primul Război Mondial sau cel puțin așa părea, iar Donnelly avea mult de lucru. Scaunul Șerifului era cald încă atunci când se așezase pe el, iar din prima zi, tipul se lăsase cu toată greutatea lui considerabilă în el, sprijinindu-se pe Bernie și pe ceilalți ofițeri din subordinea lui. Poate că mulți o meritau – probabil că se leneviseră sub regimul anterior.

– Părea urgent, a zis Bernie, la cum ai descris nebunia de la club. Dacă-l implicam pe Donnelly, ar fi fost atâtea piedici de sărit, că până ajungeam acolo toți cei din club, inclusiv barmanii și grădinarii, ar fi tăiat-o cu mult înainte să ajungem.

Bernie s-a oprit și s-a uitat la mine.

– Acum ce mai e?

Probabil că tresărisem involuntar. Mă izbise un gând, un gând mare, obscen, neplăcut și evident.

– Există o listă a angajaților de la club? am întrebat.

– O listă? Ce vrei să zici?

– Trebuie să existe un soi de catalog al personalului, am zis, vorbind mai mult pentru mine, decât pentru Bernie. Un catalog sau un stat de plată, ceva de genul ăsta.

– Despre ce tot vorbești?

Am sorbit din băutură, observând din nou cum sucul de lămâie completa perfect aroma de ienupăr

a ginului. Bătrânul Terry – măcar atât făcuse și el bine.

– Când am fost la club, am zis, l-am văzut pe un tip pe nume Lamarr, care a venit la mine și a început să-mi vorbească. E un pic, știi tu... – mi-am dus un deget la tâmplă –, dar nu nebun de legat, și cred că e inofensiv. Mi-a zis că m-a văzut discutând cu căpitanul Hook și că el e unul dintre Băieții Pierduți.

– Căpitanul Hook, a repetat Bernie inexpresiv, dând din cap. Băieții Pierduți. Hristoase, ce înseamnă asta?

– Floyd Hanson mi-a explicat că au o politică ce le dictează să angajeze tipi precum Lamarr, oameni singuri, pierde-vară, indivizi fără trecut și fără vreun viitor prea roz. Un soi de asociație filantropică, deși nu-l prea văd eu pe Canning genul filantropului, spre deosebire de tatăl lui.

M-am oprit. Bernie a așteptat, apoi a spus nerăbdător:

– Și? Care-i treaba?

– Dacă Nico Peterson e în viață, iar moartea lui a fost simulată, atunci trebuia să existe un cadavru – lui Lynn Peterson i-au arătat un mort la morgă, iar ea l-a identificat ca fiind fratele ei. Poate că mințea ca să acopere faptul că Nico e în viață și că totul nu a fost decât o înscenare.

Bernie a meditat la vorbele mele.

– Zici că trupul de la morgă ar fi putut aparține unuia dintre boschetarii care lucrează la club? Că Nico a omorât pe cineva acolo, a făcut schimb de haine cu el, a călcat trupul cu mașina de suficiente

ori ca să fie de nerecunoscut, apoi l-a aruncat la marginea drumului și a întins-o?

Am dat ușor din cap. Încă procesam și eu teoria.

– Băieții Pierduți, a zis Lamarr. „Noi suntem Băieții Pierduți.“

– Cine mama naibii sunt Băieții Pierduți? Și cine e căpitanul Hook?

– E un personaj din *Peter Pan*. Știi, povestea lui J.M. Barrie?

– O fi nebun, dar e citit Lamarr ăsta.

– Vorbea despre Floyd Hanson. Floyd Hanson e căpitanul Hook. Iar în noaptea presupusului accident al lui Nico, Hanson a fost printre primii oameni de la fața locului care au identificat provizoriu cadavrul. Adu-l pe Hanson înapoi și pune-l bine pe frigare de data asta. Sunt sigur că o să-ți povestească tot, de-a fir a păr.

Bernie a rămas tăcut pentru o vreme, jucându-se cu cutia de chibrituri, trecându-și-o peste fiecare dintre degetele așezate pe bar.

– Încă susții că nu știi nimic în plus față de noi?

– Da, Bernie, exact asta susțin. Poate ai observat că am pomenit chestia asta de vreo câteva ori. Ți-a trecut prin cap că poate chiar spun adevărul?

– Totul a început cu tine, Marlowe, a zis Bernie, cu ochii plecați uitându-se la cutie și cu un glas aproape blând. Cumva, o știu, tu ești cheia întregii situații.

– Cum aș putea...?

– Taci. Nu-mi pasă de Peterson și nici măcar de soră-sa. Și nici de mexicani – ce înseamnă pentru mine doi ilegali morți? Pot să trăiesc bine mersi fără fandositul de Hanson și fără bătașul în costum cu dungi. Dar Canning e altă mâncare de pește – numele lui va împânzi toate ziarele de mâine, dacă nu intervine cineva să le închidă gurile.

– Oh, am făcut. Și cine ar fi acea persoană? Întrebasem, deși bănuiam deodată ce răspuns aveam să primesc, iar inima mi s-a răsucit în piept nerăbdătoare.

– Presupun că unul dintre multe lucruri de care n-ai habar, a zis Bernie, în felul lui pe jumătate furios, pe jumătate îngâmfat, e că Wilber Canning e un asociat apropiat al lui Harlan Potter.

Pe asta o pusese la păstrare. M-am uitat în pahar. Mă întrebam cine inventase cocteilul acela și de unde îi venise ideea numelui. Lumea abundă de asemenea întrebări mărunte, și numai Ripley cunoaște răspunsurile.

– Ah, am făcut.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă „Ah“.

Harlan Potter deținea, la ultima numărătoare, o fâșie mare din coasta californiană, alături de câteva zeci de ziare importante. Se întâmpla să fie și tatăl Lindei Loring și al defunctei doamne Sylvia Lennox, ceea ce însemna că Terry Lennox era ginerele bogătanului. Se părea că oriunde mă întorceam dădeam de Terry, zâmbind melancolic și întorcând un pahar de șurubelniță între degetele albe. Cei mai mulți îl credeau mort, ca și pe Nico

Peterson, dar nu era, deși părea să mă bântuie ca și cum ar fi dat colțul.

Dacă mă însuram cu Linda Loring, m-am gândit, Harlan Potter avea să devină socrul *meu*. Se cerea al treilea pahar. I-am făcut semn lui Jake, barmanul, iar el a răspuns înclinând din cap atât de vag, că abia se putea numi că-și mișcase în vreun fel trupul.

– Deci, am zis, răsuflând ușor. Harlan Potter. Adică Cetățeanul Kane în persoană!

– Puțin respect! a spus Bernie, abținându-se să nu râdă. Aproape că faci parte din familie – am auzit că fata lui Potter îți poartă încă sâmbetele. Ai de gând s-o lași să-ți facă viața sordidă mai frumoasă?

– Nu-ntinde coarda, Bernie, am răspuns sec.

Polițaiul a ridicat mâinile în semn de capitulare.

– Hei, calmează-te ! Îți pierzi simțul umorului, Marlowe.

M-am învârtit pe scaun, astfel încât să stau față în față cu el. Ochii lui s-au îndepărtat de la mine. Știa că întrecuse măsura, dar eu am continuat oricum.

– Ascultă, Bernie, mă poți bate la cap cât vrei în legătură cu lucruri de interes pentru tine, dar nu te băga în viața mea personală.

– Bine, bine, a mormăit el, arătând ca un mieluleț plouat și uitându-se încă încruntat la podea. Îmi pare rău.

– Mersi.

M-am întors spre bar, nevrând ca el să-mi zărească umbra unui rânjel pe care nu mi-l puteam șterge de

pe chip. Nu prea aveam ocazia de a-l face pe Bernie să roșească, iar atunci când prindeam o asemenea oportunitate, profitam din plin de ea.

Jake ne-a adus băuturile. Îmi dădeam seama că Bernie nu-și dorea cu adevărat un alt rând, dar, văzând că e strâns cu ușa, n-a avut încotro.

– Oricum, probabil ai dreptate, am zis, scutindu-l de chin.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu Potter care se va asigura ca amicul lui, Canning, să nu fie pus pe frigare în edițiile de mâine.

– Îhî.

Bernie a sorbit din băutură și a pus paharul pe bar cu o grimasă de îngrijorare. Probabil că trebuia să-i dea raportul curând lui Donnelly și n-ar fi picat bine să duhnească a gin, ceea ce avea să se întâmple oricum de vreme ce dăduse deja peste cap două cocteiluri.

– Orașul ăsta, a spus, plesnind din limbă. M-am săturat până peste cap, a declarat, arătând cu mâna așezat orizontal sub bărbie. Știi că sunt în poliție de aproape un sfert de secol? Ia gândește-te! E un tocător de carne, iar eu nu sunt nici măcar un antricot de vită.

– Ei, hai, Bernie, am spus, o să mă faci să plâng.

Polițistul s-a uitat la mine îmbufnat.

– Și tu? a zis. O să te prefaci că lumea ta e mai curată decât cea în care mă învârt eu?

– E la fel peste tot, am răspuns. Dar privește lucrurile astfel. Cu tipi ca noi de o parte a balanței, lumea nu o s-o ia la vale de tot spre latura în care toți Canningii și Potterii stau cu saci de aur în poală.

– Mda, sigur, a făcut Bernie, ești o Pollyanna obișnuită în seara asta, nu?

Atunci am tăcut, dar nu din cauza batjocurii lui Bernie, ci pentru că mă îndoiam că făcusem bine să-l înscriu pe Harlan Potter în aceeași ligă cu Wilber Canning. Potter era un tip dur, bani ca ai lui – se spune că deține o sută de milioane – nu se fac fără a tăia câteva cheltuieli și, poate, câteva gâturi, în egală măsură. Dar un om care crescuse o fată ca Linda Loring nu putea fi complet rău. Avusesem odată o discuție cu el. Începuse prin a mă amenința, apoi a continuat prin a-mi ține o prelegere despre ce clică de triști eram noi restul, pe urmă m-a amenințat din nou și a încheiat sugerându-mi în treacăt că s-ar fi putut gândi la a-mi da ceva de lucru, dacă nu-mi băgam nasul unde nu-mi fierbea oala. I-am mulțumit, dar am refuzat. Cel puțin, așa am crezut eu.

Bernie s-a uitat la ceas. Obiectul era cât un cartof, dar părea tot mic pe brațul lui.

– Trebuie să fug, a spus și a dat să coboare de pe scaun.

– Nu ți-ai terminat băutura, am observat. Cocteilurile nu sunt ieftine, să știi. Ascultă, eu sunt oficial de serviciu. Uite – a scos portmoneul și a aruncat o bancnotă de cinci dolari pe bar – din partea mea.

I-am aruncat o privire, apoi am cules hârtia, am împăturit-o și am vârat-o în buzunarul de sus al costumului său din serj albastru.

– Nu mă insulta, Bernie, am spus. Dacă îți cer să ieși la o băută, eu plătesc. Asta e parte din ceea ce în mod curent se numește contract social.

– Da. Eu nu sunt atât de bun la regulile societății.

A zâmbit, iar eu i-am răspuns.

– Ne mai vedem, Phil, a spus el.

– Chiar trebuie?

– E datoria mea.

Bernie și-a pus pălăria, a potrivit-o pe cap și și-a ridicat ușor borul cu vârful unui deget în semn de salut.

– La revedere!

Mi-am terminat băutura mea și pe cea lăsată de Bernie, dar există anumite limite pe care noi, cei din specia Marlowe, pur și simplu nu le încalcăm. În schimb, am plătit nota și mi-am luat pălăria. Îl vedeam pe Jake pregătindu-se să mă întrebe cum se mai simte prietena mea, referindu-se la Linda Loring. Ca să-i tai macaroana, m-am prefăcut că îmi aduc brusc aminte de o întâlnire importantă și am fugit degrabă.

Era o noapte senină, rece și o singură stea mare stătea agățată jos pe cer și arunca o dungă subțire și lungă de lumină în jos, spre inima dealurilor Hollywoodului. Liliicii ieșiseră și ei, chițâind și tremurând prin aer ca niște resturi de hârtie carbonizată. Am căutat luna, dar nu am zărit-o. Mai bine. Mereu mă face melancolic. Nu aveam încotro să merg și nimic de făcut. Mi-am amintit că nu aveam mașina, așa că am oprit un taxi și i-am spus șoferului să mă ducă acasă. Tipul era un

italian, la fel de mare ca Bernie Ohls și cam tot atât de cordial. Ori de câte ori se făcea roșu semaforul, el înjura în barbă. Cuvintele erau în italiană, dar nu aveam nevoie de traducere ca să-mi dau seama ce însemnau.

În casă aerul era greu, ca și cum un grup de oameni s-ar fi înghesuit acolo toată ziua, cu geamurile închise. Am inventat un joc de șah inspirat dintr-o carte, Lasker contra Capablanca, în care Capablanca îl învinge pe comandantul german cu una dintre cele mai dulci și mortale lovituri. Șahul nu poate fi mai bun de atât. Oricum, nu prea aveam chef. Mă simțeam încă surescit de la tot ginul pe care-l înghițisem și nu voiam ca efectul să treacă. Există momente când îți dorești ca mintea să ți se oprească din lucru, iar în acea seară a mea era mult prea agitată ca să mă simt bine. Încerci să alungi unele gânduri, dar ele tot se întorc, indiferent ce ai face.

Am sărit în Olds și am condus până la bodega lui Barney, unde am băut șase pahare de bourbon sec și-aș mai fi continuat dacă bunul meu Travis, îngerul păzitor din spatele barului, nu ar fi refuzat să mă mai servească. În schimb, m-a obligat să-i dau cheile de la mașină și m-a ajutat să ajung în stradă, unde m-a azvârlit într-un taxi. După aceea nu-mi amintesc prea multe. Am urcat cumva scările de lemn, am intrat pe ușa casei și am ajuns în dormitor, unde m-am trezit pe la miezul nopții, lungit în diagonală pe pat, cu fața în jos, îmbrăcat complet. Miroseam ca un sconcs și eram la fel de însetat ca o cămilă.

Am intrat împleticit în bucătărie, m-am aplecat deasupra chiuvetei și am băut un litru sau cam așa ceva de apă, direct de la robinet. Apoi m-am repezit imediat în baie, m-am aplecat peste toaletă și am vărsat alți câțiva litri. Primul fusese apă,

urmat de un altul de lichid de culoare verde pal, compus, după câte îmi imaginam, jumătate din şurubelniţă şi jumătate din suc biliar. Fusesse o zi lungă.

Şi încă nu se terminase. Telefonul m-a trezit în toiul nopţii. La început am crezut că era o alarmă de incendiu şi am vrut să ies afară, doar că dintr-un motiv sau altul nu am putut deschide uşa din faţă. Am ridicat receptorul ca şi cum ar fi fost capul unui şarpe cu clopoţei. Era Bernie. Mă sunase să mă anunţe că Floyd Hanson tocmai fusese găsit în celula lui, spânzurat de una dintre gratiile de la fereastră. Rupsesse cearşaful în fâşii şi le împletise într-o frânghie improvizată. Fereastra nu era destul de înaltă, aşa că tipul trebuise să atârne acolo cu picioarele pe podea şi cu genunchii îndoiţi. Probabil îi luase mult până să moară.

– Aşadar, canarul ăsta n-o să mai ciripească, a spus Bernie.

I-am spus că era un drăguţ. El a râs, fără să simtă o bucurie reală.

– Ce e cu tine? a întrebat el. Parcă ai vată în gură.

– Sunt beat, i-am spus.

– Ce eşti? Nu înţeleg ce zici.

– Am zis că sunt *beat*. Matolit. Muci. Matrafoxat.

Bernie a râs din nou, de data asta din toată inima. Am presupus că trebuie să fi fost amuzant să auzi pe cineva atât de dus pe cât eram eu, încercând să pronunţe acele cuvinte, şi mai ales pe ultimul.

Am inspirat adânc, ceea ce m-a făcut să ameţesc, dar apoi capul meu s-a limpezit suficient de mult ca să întreb despre Bartlett.

– Cine e Bartlett? a zis Bernie.

– Doamne, Bernie, nu țipa, am spus, îndepărtându-mi receptorul de ureche. Bartlett e majordomul – tipul în vârstă cu bastonul, cel împușcat în genunchi.

– Ah, el. Nu e bine. E în comă, din câte știu. A pierdut o grămadă de sânge. I se face transfuzie. Poate că o să supraviețuiască, poate că nu. Ești mândru de tine, Wild Bill?

– Aproape că m-a înecat, la dracu', am mârâit eu.

– Moșul ăla? Te ramolești, Marlowe.

– Ia uite, iar îmi spui Marlowe.

– Da, păi, ți-aș putea spune și mai rău. Și doar pentru că mi-ai făcut cinste cu o băutură nu înseamnă că am devenit cei mai buni prieteni și tovarăși de joacă. Iar efectul alcoolului s-a împrăștiat de îndată ce am ajuns la birou – Donnelly fusese la o strângere de fonduri pretențioasă și purta smoking și cravată neagră, putea a apă de colonie și a femei elegante. Ai observat cum mireasma femeilor e peste tot la asemenea evenimente?

– Mai bine mă întrebi dacă am luat parte la vreunul.

– Îți face capul să se rotească. Și are efecte și ceva mai jos. În orice caz, Donnelly a fost destul de opărit că a trebuit să plece de la bal, dar nici nu se compară cu cât s-a enervat când a aflat ce s-a întâmplat la Clubul Cahuilla: tu te-ai apucat să împuști majordomi, iar Canning a făcut trucul frânghiei indiene și a dispărut ca măgarul în ceață.

– Bernie, am zis pe un ton infinit de gentil și de suferind, cum ar zice poetul, Bernie, sunt beat, mi-e rău și e unu' cu un ciocan pneumatic care muncește de zor în ceafa mea. Aproape că m-am înecat azi. De asemenea, am împușcat un tip care e posibil să nu supraviețuiască și probabil că nici nu merită, dar chiar și așa, să ciuruiești tipi răi te cam dărmă. Așa că, te rog, pot să mă întorc în pat?

– Da, mergi și culcă-te, Marlowe, în timp ce noi, restul, stăm treji toată noaptea încercând să rezolvăm dezastrul pe care, din câte îmi dau seama, tu l-ai stârnit.

– Îmi pare rău că nu ai slujba visurilor tale, Bernie. Ce voiai să devii, educatoare?

Atunci el a explodat într-o rafală de cuvinte pe care nu le-ai putea găsi nici într-o carte înfășurată în hârtie maro, cumpărată din unul dintre magazinele alea cu jaluzelele trase tot timpul și fără nicio firmă. L-am lăsat să se descarce și în cele din urmă Bernie s-a ușurat și a tăcut, deși îl puteam auzi gâfâind furios. Apoi m-a întrebat ce făcusem cu arma.

– Ce armă?

– *Ce armă?* Arma cu care l-ai împușcat pe Bartlett.

– Bartlett. Am aruncat-o.

– Unde?

– În straturile cu bougainvillea.

– În straturile *cu ce*?

– Tufișurile de la Clubul Cahuilla.

– Prostul dracului. La ce ți-a fost mintea?

– La nimic, am răspuns. Am reacționat din instinct. Mai știi ce e ăla instinct, Bernie? E lucrul ce ghidează în mare parte comportamentul oamenilor obișnuiți, al oamenilor care nu au lucrat în poliție timp de un sfert de secol.

Apoi i-am închis.

Am dormit până la prânz. Cum mă simțeam când m-am trezit? În cartier trăia o pisică care tot încerca să se bage pe sub pielea mea în speranța că o s-o primesc la mine și o s-o las să-mi orânduiască viața. Era o siameză jigărită, dar bineînțeles că ea credea că e reîncarnarea vreunei prințese egiptene. Cu o zi în urmă, deschisese ușa din spate și o găsisem pe fata faraonului așteptându-mă așezată pe picioarele din spate, ținând în gură ceea ce părea a fi fost odinioară o pasăre. Felina mi-a aruncat o privire fermecătoare și a depus, delicat, cadavrul la picioarele mele.

Presupun că mi-l adusese în dar, un soi de avans pentru viitoarea ei mutare.

Ei bine, pasărea aceea eram eu, cu ochi lucioși și simțindu-mă tăvălit așa cum zăceam acolo în debandada de cearșafuri ude de sudoare, privind lustra din tavanul ce părea să se învârtă ușor pe o orbită eliptică. Ascultați-mi sfatul: nu beți niciodată șase pahare de bourbon după trei rânduri de șurubelnițe. Când mi-am dezlipit buzele suficient ca să-mi deschid gura, m-am mirat că din ea nu a ieșit abur verde.

M-am ridicat atunci din pat și m-am târât în bucătărie, mișcându-mă cu mare grijă, ca un om foarte bătrân, fragil și delicat. Am turnat câteva lingurițe de cafea în filtru, am pus vasul pe aragaz și am aprins focul sub el. Apoi am rămas o bună bucată de vreme sprijinit de marginea chiuvetei, holbându-mă visător spre grădina din spatele casei. Lumina soarelui era la fel de acidă precum zeama de lămâie. Însă ploaia ce căzuse recent înviorase lucrurile destul de mult. Majoritatea bobocilor de pe planta agățătoare a doamnei Paloosa începeau să se transforme în bobițe, dar tufa de leandru din spatele garajului era un buchet mare de flori roz, iar vreo șase colibri mici se agitau ocupate în jurul lor, polenizându-le. Ah, natura, și eu, mahmur, singura pată de murdărie în acel peisaj.

Filtrul a început să bolborosească exact ca stomacul meu.

Mi-am pus halatul, am ieșit afară și am luat ziarul pe care băiatul ce se ocupa cu livrarea îl aruncase pe verandă. Am rămas în umbra răcoroasă și am scanat prima pagină. În pagina șapte era un articol despre „un incident” petrecut la Clubul Cahuilla. Vreo doi intruși ar fi spart clubul și ar fi fost prinși de forțele de securitate – despre Bartlett nu se

pomenea nimic –, iar incidentul se soldase cu doi morți. Se părea că managerul clubului, Floyd Hanson (*sic*, cum zic ei), fusese complice și murise mai târziu, în urma unui accident, în custodia poliției. Proprietarul, Wilberforce Canning, plecase noaptea trecută către o destinație necunoscută, peste hotare. Am fluierat, clătinând din cap. Jos pălăria pentru Harlan Potter. Când distrugea o știre, o făcea cu mare grijă.

M-am întors în casă, mi-am turnat o cană de cafea din filtru și am băut-o. Era prea tare și avea un gust amar. Sau poate că aveam eu gura amară, după tot ceea ce tocmai citisem.

Un pic mai târziu, mi-am scos bluza de pijama în baie și am rămas impresionat de vânătăile lăsate de frânghiile lui Bartlett pe brațe, pe piept și pe coaste. Aveau nuanțe de la cenușiu precum chitul la sângerieu și galben sulfuros. Mă dureau plămânii pentru că fusesem legat atât de mult timp și apoi pentru că depuseseră un efort considerabil să nu explodeze cât mă aflasem sub apă, ca să nu mai vorbesc de țigările fumate cu o noapte în urmă la bodegă, pe când mă afundam din ce în ce mai mult în sticla de bourbon.

Oricât de rău m-aș fi simțit, tot era mai bine decât mort, dar nu cu mult.

După ce m-am bărbierit, am făcut un duș și m-am aranjat cât de bine am putut, am îmbrăcat un costum gri, o cămașă albă și mi-am pus o cravată neagră. E mai bine să te îmbraci sobru după o noapte de beție. Mi-am turnat altă cană din cafeaua aia rea, de acum călâie și am mers în sufragerie, m-am așezat pe canapea și mi-am aprins o țigară, de încercare. Tutunul avea gust de pelin sau de ce îmi închipuiam eu că ar fi pelinul. Am o bănuială că cel mai rău lucru pe care poți să-l faci când ești

mahmur e să bei cafea și să inhalezi nicotină, dar trebuie să faci ceva.

Când poștașul a depus runda a doua de corespondență prin fanta specială de la ușă, iar plicurile au căzut pe dalele din hol, am sărit în sus cam un metru din cauza zgomotului. Așa mă simțeam! Am ieșit și am cules hârtiile de pe jos. Facturi. O ofertă de costițe sărate, în vid de la o companie din Nebraska. O notificare de la PG&E că îmi expirase contractul la electricitate. Și un plic crem cu numele meu și adresa mea scrise de mână, ondulat, cu cerneală violet. L-am mirosit. Langrishe Lace, slab, dar de neratat.

M-am întors cu scrisoarea la canapea, m-am așezat și am ținut-o între două degete, privind-o cu atenție. Mi-o aminteam pe Clare Cavendish la măsuța din fier forjat din seră, în acea zi care acum părea cumplit de îndepărtată în timp, scriind ceva în carnetel cu stiloul împodobit. Am așezat plicul pe măsuța de cafea și m-am mai uitat un pic la el cât mi-am terminat țigara. Ce era? O scrisoare pe tiparul „Dragă John“, prin care eram trimis la plimbare, mi se dădea lovitura de grație? Un bilet care mă acuza că m-aș fi implicat în relații nepotrivite cu un client? Urma să fiu concediat? Sau poate că nu era decât un cec prin care se reglau conturile și mi se spunea un scurt la revedere.

Nu puteam afla decât într-un sigur fel. Am ridicat plicul și am strecurat un deget pe sub clapă, iar pe când făceam asta m-am gândit la Clare care poate linsese banda de adeziv cu limba ei mică, ascuțită și roșiatică, ce alunecase ușor deasupra hârtiei.

A
ș
v

*r
e
a
s
ă
ș
t
i
u
d
a
c
ă
a
i
î
n
a
i
n
t
a
t
c
u
i
n
v
e
s
t
i
g
a
ț
i
a
p
r
i*

*v
i
n
d
p
r
o
b
l
e
m
a
p
e
n
t
r
u
c
a
r
e
t
e
-
a
m
a
n
g
a
j
a
t
.
M
ă
a
ș
t*

*e
p
t
c
a
l
u
c
r
u
r
i
l
e
s
ă
f
i
e
v
o
l
u
a
t
d
e
s
t
u
l
d
e
m
u
l
t
d
e
-*

a
c
u
m
.
T
e
r
o
g
,
a
n
u
n
ț
ă
-
m
ă
c
â
t
m
a
i
c
u
r
â
n
d
!
C
.
C
.

Atât. Fără adresa expeditorului, fără salut, fără nume, ci doar inițialele. Clare nu-și asuma niciun risc. Biletul era versiunea scrisă a unui șut sub centură. Am început să simt că mă enervez, dar apoi mi-am zis să nu fiu prost. Nu face bine la ficat să te enervezi.

Am pus deoparte bilețelul glacial al Clarei Cavendish, m-am așezat pe spate pe canapea, am mai aprins o țigară și, cum n-aveam ce face, m-am pus pe meditație. Afacerea Nico Peterson nu mi se păruse prea clară încă de la început, dar de-acum nu mai avea pic de sens. Întâlnisem recent un cuvânt frumos: *palimpsest*. Dicționarul îmi explicase că este un manuscris al cărui text original a fost parțial șters, iar peste el s-a scris un altul. Cu așa ceva mă confruntam eu. Eram convins că în spatele tuturor întâmplărilor se afla o altă versiune la care eu nu aveam acces. În orice caz, știam că ea există. Nu faci meseria asta un car de ani, ca mine, fără să miroși când lipsesc informații.

Am trecut iar faptele în revistă, șezând pe canapea, învăluit de liniștea după-amiezii – chestia drăguță când locuiești în capătul unei străzi fără ieșire este că nu prea există trafic, așa că nivelul de zgomot este întotdeauna redus. Textul era însă același ca și mai înainte, așa că nu am ajuns nicăieri sau oricum, nu în vreun punct nou. Singurul lucru de care mă simțeam sigur era că însăși Clare Cavendish reprezenta singura piesă din puzzle care nu se potrivea. Pe Nico Peterson îl cam înțelegeam. Era fiul unui bogătaș, al cărui scop în viață era să ajungă la rândul lui plin de bani și-i dăduse cu flit lui taică-său, numai că lui îi lipseau mintea, îndrăzneala, cruzimea sau oricare ar fi fost elementul necesar să câștige un milion de para. Nu dăduse înainte cu impresariatul – chiar și Mandy

Rogers își dăduse seama că era slab – și probabil că se înhăitase cu oameni nepotriviți.

Mai bănuiam, de asemenea, că orice ar fi strecurat ilegal Nico în valiză, din Mexic, pentru Lou Hendricks, valora o grămadă de bănet: nu-ți înscenezi moartea pentru mărunțiș. Și eram destul de sigur că Floyd Hanson fusese în cârdășie cu Nico Peterson și-i oferise unul dintre Băieții lui Pierduți ca substitut pentru cadavru. Cred că Wilber Canning nu știa ce puseseră la cale cu Nico și Hanson și-l crezuse mort pe fiul lui, până ce-mi băgasem eu nasul. Cât despre Gómez și López, presupuneam că erau proprietarii lucrului prețios din valiza șterpelită de Nico și veniseră aici ca să-și recupereze bunul.

Rămâne însă Clare Cavendish. Mă angajase să-i găsesc iubitul care o înșelase într-un mare fel, mai întâi prefăcându-se că e mort, apoi dovedindu-se viu, dar eu nu credeam acea versiune. De la început nu-mi venise să cred că o femeie ca ea se încurcase cu unul ca Peterson. Sigur, sunt femei cărora le place să se tăvălească în noroi – li se pare palpitant să-și riște reputația sau poate chiar sănătatea. Dar Clare Cavendish nu era așa. Aș fi văzut-o aruncându-se în brațele unui ticălos, dar ar fi trebuit să fie genul ei de ticălos, cu clasă, cu stil și cu bani. Bine, se culcase cu mine, un bărbat care n-ar ști să pornească o mașină sport străină. Nu puteam explica asta. Și cum aș fi putut explica, când de fiecare dată când mă gândeam la acea noapte o vedeam doar pe ea în patul meu, stând deasupra mea, în lumina lămpii, atingându-mi buzele cu vârfurile degetelor și lăsându-și părul blond să cadă în jurul feței mele? Poate îi aminteam de o persoană pe care o cunoscuse și chiar o iubise cândva. Sau poate că mă îmbuna ca să mă folosească pentru schemele ei secrete. Cea din urmă era o posibilitate la care preferam să nu

mă gândesc. Dar odată ce ți-a trecut ceva prin minte, rămâne acolo.

Aveam telefonul în mână și deja formam numărul ei înainte să-mi dau seama ce fac. Sunt momente când te surprinzi urmându-ți instinctul ca un câine bine antrenat, pășind pe urmele stăpânului său. A răspuns o fată în casă și mi-a spus să aștept. I-am auzit pașii când se îndepărta de-a lungul unui hol răsunător. O casă trebuie să fie enormă ca să producă un asemenea ecou. Mi-am amintit privirea uimită a Dorotheei Langrishe când remarcase că făcuse avere pe seama unei petale strivite. Lumea e un loc amuzant.

– Da? a zis Clare Cavendish pe un ton ce-ar fi întins o pojghiță de gheață pe lacul Tahoe.

I-am spus că doream să o întâlnesc.

– Ah, da? a făcut. Ai ceva de raportat?

– Am ceva să te întreb, am răspuns.

– Nu mă poți întreba la telefon?

– Nu.

A urmat un moment de liniște. Nu știam de ce se purta așa de rece. Nu ne despărțiserăm în termeni buni în acea noapte, la mine acasă, dar mersesem la ea să o ajut când fratele ei își injectase o supradoză. Asta nu mă făcea să fiu Sir Galahad, dar nu cred că meritam un ton așa de glacial sau bilețelul malițios.

– Ce propui? a întrebat. Nu e o idee bună să vii aici.

– Ce zici? Luăm prânzul împreună?

Clare a lăsat iar să treacă vreo câteva secunde.

– În regulă. Unde?

– La Ritz-Beverly, am răspuns.

Era primul loc care-mi trecuse prin minte.

– Acolo am întâlnit-o pe mama ta când am discutat.

– Da, știu. Mama e plecată din oraș azi. Voi fi acolo în jumătate de oră.

Am intrat în dormitor și m-am uitat în oglinda de pe șifonier. Costumul gri părea șifonat și, în plus, era cam de aceeași nuanță cu chipul meu. M-am schimbat în alt costum, albastru închis, și mi-am scos cravata pe care o purtam, înlocuind-o cu una roșie. M-am gândit chiar să-mi lustruiesc pantofii, dar în starea mea precară nu-mi surâdea ideea de a sta aplecat ca să aplic crema.

Când am ieșit pe ușa din față, am văzut spațiul gol din curbă și m-am gândit că Olds-ul îmi fusese furat. Apoi mi-am amintit cum Travis îmi luase cheile noaptea trecută și mă trimisese acasă cu taxiul. Am traversat strada pe jos, până la Laurel Canyon. Soarele se revărsa asupra eucaliptilor, iar aerul era îmborsit de mireasma lor. Mi-am zis că nu mă simțeam chiar așa de rău și aproape că m-am convins singur. Un taxi a trecut lent pe lângă mine și eu am fluierat în urma lui, iar mașina a oprit. Șoferul era cât un elan, iar când m-am uitat la el, a trebuit să privesc de două ori: era același italian pe care-l oprisem cu o noapte în urmă în fața barului Victor's. Orașul ăsta pare să se micșoreze pe zi ce trece. Starea lui de spirit nu părea să se fi îmbunătățit și sigur că a înjurat de fiecare dată când semafoarele ne puneau bețe-n

roate, ca și cum cineva care le controla le-ar fi pus pe roșu când ne apropiam de ele.

Avea să fie o zi a coincidențelor. La Bervely, am fost condus la aceeași masă unde stătusem cu doamna Langrishe. Ospătarul era și el același. Tânărul și-a amintit de mine și m-a întrebat pe un ton îngrijorat dacă doamna Langrishe avea să mi se alăture. Am zis că nu, iar băiatul a zâmbit de parcă s-ar fi gândit la Crăciun. Am comandat un martini cu votcă – ce mama mă-sii!? – și i-am spus să-l facă sec ca Salt Lake City.

– Am înțeles, domnule, a spus ușurel, iar eu nu aș fi fost surprins dacă îmi făcea și cu ochiul.

Era un tip experimentat și fără îndoială că recunoștea un om mahmur de la o sută de pași.

Am privit în jur o vreme, cât am așteptat să mi se aducă băutura. Nici măcar formele frontale și dorsale ale statuilor înfățișând-o pe Nefertiti nu mă interesau azi. La niște mese stăteau obișnuitele doamne cu pălării și mănuși albe, ieșite să ia prânzul. Printre ele, și un grup de afaceriști la patru ace, arătând foarte profesioniști și convingători. Un cuplu tânăr stătea umăr lângă umăr pe o bancă, sub un palmier cu crengile plecate. Proaspăt însurăței, pesemne – el avea zâmbetul ăla tâmp, de neratat, iar pe gâtul fetei se vedea o vânătaie mică de mărimea și culoarea cochiliei de midii. Le-am urat în mintea mea mult noroc și fericire. De ce nu? Nici măcar un bărbat cu capul cât banița nu se putea abține să zâmbească voios, văzând o așa manifestare a iubirii de tinerețe.

Paharul meu de Martini a sosit pe o tavă lucitoare. Era rece și puțin uleios și mi-a alunecat vesel peste dinți, cu un susur argintiu.

Clare nu a întârziat mult. Ospătarul a condus-o la masa mea. Purta un costum alb, din lână, cu un fel de jachetă tip corsaj și o fustă pe trup. Pălăria era crem, din paie, cu o bandă neagră și un bor larg și săltăreț. Mi s-a uscat gura. Clare s-a uitat la mine cu o privire șocată – îmi imaginam cum trebuie să fi arătat – iar când mi-am aplecat fața spre ea, tânăra a trimis iute două săruturi în aer, la câțiva centimetri de obrajii mei și a șoptit:

– Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Ospătarul ne dădea târcoale, iar eu m-am întors la el.

– Doamna va bea tot un Martini, am zis.

Clare a dat să protesteze, dar m-am prefăcut că nu bag de seamă; avea să fie un prânz format din lichide. Ea și-a pus pe masă poșeta din piele de lac și s-a așezat lent, încă privindu-mă fix.

– Arăți îngrozitor, a spus.

– Iar tu arăți ca balanța bancară a mamei tale.

Clare nu a zâmbit. Nu începusem bine.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat ea din nou.

– Ieri am avut o zi pe care cred că o poți numi „istovitoare“. Ai citit știrea din ediția de dimineață a ziarului *Chronicle*?

– Ce știre?

Am rânjit cu toți dinții.

– Incidentele îngrozitoare de la Clubul Cahuilla, am zis. Nu pot să cred ce devine locul ăla având în vedere mexicanii morți și managerul care s-a

dovedit a fi un escroc. Sigur îl cunoșteai pe Floyd Hanson.

– N-aș putea spune că-l *cunoșteam*.

Ospătarul s-a întors cu băutura ei și a așezat paharul aproape, făcând o reverență în fața ei. Îl vedeam cum o privește apreciativ, iute și cuprinzător, așa cum se pricep ospătarii. Probabil și lui i se uscaseră gura. Tânăra l-a învrednicit cu un zâmbet slab în semn de mulțumire, iar băiatul s-a dat înapoi, înclinându-se.

– Îmi imaginez că ce s-a scris în ziar nu e ce s-a întâmplat cu adevărat, nu-i așa? a spus Clare.

Se uita la mine cu un ochi ascuns de borul lăsat al pălăriei ei.

– Rar se potrivesc cele două.

– Ai fost la club? Presupun că de aceea ziua ta a fost – cum ai numit-o? – istovitoare.

Nu am răspuns nimic, ci am continuat să mă uit la ochiul singuratic și curios și să-mi mențin zâmbetul dur.

– Cum de numele tău nu e pomenit? a întrebat ea.

– Am prieteni sus-puși, am replicat.

– Te referi la tatăl Lindei?

– Harlan Potter probabil a pus mâna pe telefon, da, am confirmat. Linda ți-a spus cât de bine ne cunoaștem, eu și cu ea?

De data asta, Clare a zâmbit, însă foarte slab.

– Nu mi-a spus, dar pot ghici din felul în care vorbește despre tine. Sentimentul e reciproc?

Am aprins o țigară.

– Nu am venit să discut despre Linda Loring, am zis, mai aspru decât intenționasem.

Clare a tresărit puțin, dar cred că a făcut-o doar pentru că a crezut că era potrivit.

– Îmi pare rău, a zis. Nu am vrut să mă bag.

Clare și-a deschis poșeta și a scos țigările – deci era ziua de Black Russian – și și-a potrivit una în portțigaretul de ebonită. M-am aplecat peste masă și i-am oferit un chibrit aprins.

– În regulă, a zis, suflând fumul spre tavan, *despre ce vorbim?*

– Păi, am început, presupun că nu există decât un subiect de discuție între noi doi, doamnă Cavendish.

A rămas tăcută pentru un moment, analizând tonul pe care-i pronunțasem numele.

– E un pic cam târziu, nu crezi – a spus încet – ca să ne întoarcem la formalități?

– Cred că e mai bine, am răspuns, dacă păstrăm relația una strict profesională.

Clare m-a fulgerat iar cu un zâmbet.

– Chiar crezi?

– Ei bine, bilețelul pe care mi l-ai trimis era cu siguranță foarte formal.

Tânăra s-a îmbujorat ușor.

– Da, cred că a fost cam abrupt.

– Ascultă, doamnă Cavendish, am repetat, între noi doi și-au făcut loc niște neînțelegeri.

– Ce fel de neînțelegeri?

Mi-am spus atunci că nu era momentul să-mi permit luxul de a mă înfuria.

– Neînțelegeri pe care aș vrea să le clarific, am zis.

– Și cum facem asta?

– Depinde de tine. Ai putea începe prin a-mi spune adevărul despre Nico Peterson.

– Să-ți spun adevărul? Nu sunt sigură că înțeleg la ce te referi.

Paharul meu era gol – mâncasem pâină și măslina. Am captat atenția ospătarului, iar el a dat din cap și a pornit în direcția barului. Mă simțeam, deodată, obosit. Pieptul și partea de sus a brațelor mă dureau încă înfiorător, iar în cap simțeam pulsația monotonă și distantă ce de acum părea să fi fost acolo de când mă știam. Aveam nevoie să mă întind într-un loc rece, umbros și să mă odihnesc pentru mult, mult timp.

– Lucrul la care mă refer nu e dificil și nici complicat de înțeles, doamnă Cavendish, am explicat, deși se pare că *eu* sunt cel care întâmpină greutăți, *eu* sunt cel debusolat. Privește situația din punctul meu de vedere. La început pare simplu. Vii la mine la birou și îmi ceri să-ți găsesc iubitul care a dispărut. Nu era prima oară când o femeie se așeza pe acel scaun și-mi cerea același lucru. Bărbații sunt slabi și lași și adesea, când se duce iubirea, preferă să o șteargă hoțeste, nu să-și înfrunte partenerul și să le spună că, din punctul lor de vedere, relația e încheiată. Te-am ascultat și, deși aveam rezerve...

– Ce rezerve?

Ea stătea aplecată înainte, atentă. Își ținea portțigaretul întors în sus, iar fumul țigării ei plutea deasupra, sub forma unei linii subțiri și ușoare.

– Cum am spus deja, nu te puteam asocia tipului de bărbat pe care-l reprezenta Nico Peterson, conform descrierii tale.

– Și ce tip de bărbat este?

– Nu e genul tău.

Clare a dat să adauge ceva, dar eu i-am tăiat avântul.

– Oprește-te, am zis. Lasă-mă să termin.

Nu era singura ce putea fi abruptă în exprimare și purtări.

Ospătarul mi-a adus noul pahar cu Martini. Eram bucuros că întrerupsese discuția. Sunetul propriei mele voci devenea un soi de cor de bași scârțâind alături de bubuitul din capul meu. Am sorbit o gură din lichidul rece din pahar și m-am gândit la vorba aceea din Biblie despre căpriorul care gâfâie de dorul apei. E bine că psalmistul nu avea idee de votcă.

Am aprins altă țigară și am continuat:

– Oricum, în ciuda îndoielilor mele, am acceptat să-l găesc. Descopăr că a dat ortu' popii și că se află pe Teritoriile Vânătorului Fericit, apoi se dovedește că nu e tocmai așa, din moment ce l-ai zărit pe strada Market în modernul și frumos oraș San Francisco. E interesant, mi-am zis, de fapt e o misiune demnă de Sherlock Holmes, așa că mi-am

pus pălăria de vânătoare și am pornit în urmărire. Imediat după aceea, oamenii încep să moară în jurul meu. Plus că eu însumi sunt la un pas de a deveni oale și ulcele și nu doar o dată. Asta mă face să ezit. Mă uit înapoi la calea încâlcită pe care am parcurs-o și te văd pe tine, undeva în depărtare, în spatele meu, la start, purtând pe chip expresia de nepătruns pe care am ajuns să o cunosc atât de bine. Atunci mă întreb: Oare e chiar atât de simplu pe cât a părut la început? Cu siguranță nu.

M-am aplecat și eu în față, până ce fețele noastre au fost la doar câțiva centimetri una de alta.

– Așa că, doamnă Cavendish, te întreb, *este* atât de simplu cum am crezut la început? La asta m-am referit când am spus că vreau să știu adevărul. Mi-ai zis odată să fac precum Pascal și să pun un pariu. L-am pus. Cred că am pierdut. Și, apropo, nu te-ai atins de băutură.

M-am relaxat în scaun. Clare Cavendish și-a aruncat privirea la dreapta ei, la stânga, apoi s-a încruntat.

– Tocmai mi-am dat seama că asta e masa preferată a mamei mele, a zis.

– Da, am replicat, e o coincidență.

– Bineînțeles că aici v-ați întâlnit, nu?

– Chiar pe locul ăsta.

Clare a dat din cap absentă. Părea să se gândească la multe lucruri, să aleagă, să calculeze, să hotărască. Și-a scos pălăria și a așezat-o pe masă, lângă poșetă.

– Am părul ciufulit? m-a întrebat.

– E minunat părul tău, am zis.

Fusesem sincer. Încă eram îndrăgostit de ea într-un fel dureros și fără de speranță. Ce mai pământău!

– Despre ce vorbeam? a zis.

Cred că chiar pierduse firul discuției. Mi-a trecut atunci prin minte că poate nu cunoștea nici ea mai multe decât mine, că poate misiunea dată de ea nu avea nicio legătură cu ceea ce urmase. Până la urmă, totul era posibil. Viața e mult mai haotică decât ne place nouă să credem. Vrând ca lucrurile să aibă sens, să fie liniștite și ordonate, noi tot inventăm planuri și forțăm situațiile să decurgă așa cum ne imaginăm că ar trebui să se desfășoare. E una dintre slăbiciunile noastre, dar ne agățăm de ea ca de un colac salvator, căci fără ea nu ar exista deloc viață, fie ea bună sau rea.

– Vorbeam, am zis, sau mai degrabă *eu te rugam* să-mi explici cum misiunea pe care mi-ai dat-o se leagă de sora lui Peterson, care a fost răpită și ucisă, și apoi de ucigași, ei înșiși omorâți, de sinuciderea lui Floyd Hanson și de plecarea lui Canning și, în cele din urmă, de mine, care simt că toți oamenii ăștia au trecut peste mine, tropăind în goană ca o turmă de bivoli.

Clare și-a ridicat iute capul și m-a fixat cu privirea.

– Ce-ai spus despre Floyd Hanson? În ziare scria că...

– Știu ce s-a scris. Dar Hanson nu a murit într-un accident – a sfâșiat un cearșaf, a făcut o frânghie din el și-a trecut-o pe după gât ca pe o buclă, a legat celălalt capăt de o bară a ferestrei și s-a spânzurat. Doar că fereastra nu era suficient de sus, așa că a trebuit să-și țină picioarele moi și să

atârne acolo până a rămas fără aer. Gândește-te cât efort a depus și cât de hotărât trebuie să fi fost.

Chipul îi era ca cenușa, ceea ce-i făcea ochii negri să pară că ies din orbite, uriași, umezi și lucioși.

– Dumnezeu! a murmurat. Sărmanul om!

Am privit-o atent. Întotdeauna îmi dau seama când un bărbat joacă teatru, dar în privința femeilor nu sunt niciodată sigur.

– E o afacere tare murdară, am zis, vorbind cât am putut de încet și de blând. Lynn Peterson a murit într-un mod crud și dureros. La fel și Floyd Hanson, deși probabil că a meritat-o. Doi mexicani au fost omorâți în bătaie și, deși n-ar trebui să-i fie nimănui milă de ei, a fost o moarte brutală și urâtă. Poate nu înțelegi gravitatea situației în care ești implicată. Sper că nu înțelegi sau că cel puțin nu ai înțeles-o. Acum nu te mai poți preface. Așa că ești gata să-mi spui ce știi? Ești gata să împărtășești cu mine informațiile pe care sunt convins că le-ai ascuns față de mine în tot acest timp?

Clare privea fix spre un punct din fața ei, părând că vede tot felul de orori și poate că era pentru prima dată într-adevăr conștientă de ele.

– Nu pot... a zis, apoi a ezitat. Nu...

Clare a strâns pumnul și și-a presat degetele strânse pe buze. O femeie de la masa de alături o privea pe Clare și i-a spus ceva bărbatului așezat vizavi de ea, care și-a întors și el capul și s-a uitat.

– Bea mai întâi niște Martini, am propus. E tare și-ți face bine.

Ea a clătinat iute din cap, cu pumnul încă apăsător pe gură.

– Doamnă Cavendish... Clare, am spus, aplecându-mă iar peste masă și șoptind precipitat. Ți-am protejat identitatea în tot acest timp. Un polițist foarte dur – de fapt doi – m-au presat destul de tare să le dezvălui cine m-a angajat să-l găsesc pe Nico Peterson. Nu le-am spus nimic. Le-am explicat că misiunea mea nu are nicio legătură cu toate celelalte întâmplări, că e doar o coincidență faptul că sunt implicat. Polițailor nu le plac coincidențele – le jignesc simțul care le dictează cum ar trebui să arate lumea. Dar, după cum se dovedește, în acest caz le convine să mă creadă pe cuvânt, oricât ar bombăni. Dacă se dovedește că am greșit, nu vor crede că a fost o eroare și vor tăbări pe mine ca în răzbunarea lui Iehova. Nu mă deranjează – am mai trecut prin așa ceva și altele încă și mai rele. Dar dacă mă dau pe mine în gât înseamnă că vor ajunge și la tine. Chiar dacă tu, pentru un motiv sau altul, nu ești îngrijorată, gândește-te la cum ar afecta-o scandalul pe mama ta. A fost părtașă în trecut la suficientă violență și a pățimit destul pentru o viață întreagă. Nu o supune la același chin.

M-am oprit. De acum mă săturasem să-mi tot aud vocea, iar tobei solitare din capul meu i se alăturase o întreagă suită de percuționiști, niște amatori care compensau prin energie lipsa de profesionalism. Încă nu mâncasem nimic, iar vodca mă ardea ca un acid prin măruntaiele lipsite de protecție. Adusă de spate și privind încă insistent înaintea ei, Clare Cavendish s-a uitat deodată urât la mine, iar eu mi-am dorit atunci să mă fi aflat în cu totul alt loc.

– Acordă-mi timp, a zis. Am nevoie de timp ca să...

Am așteptat. Am văzut că n-avea de gând să mai continue.

– Să ce? am întrebat. Există vreo persoană pe care trebuie să o consulți?

Clare și-a ridicat rapid privirea spre mine.

– Nu. De ce spui asta?

– Nu știu, am răspuns. Doar că mi se pare că ai calcula ce va avea altcineva de comentat când îi vei relata discuția de azi.

Era adevărat: chiar părea să se gândească la altcineva, aceeași persoană care-i ocupase mintea în noaptea aceea la ea în dormitor, deși nu știam cum de ghicisem. Mintea are porți de care insistă să se proptească ferm și să nu le deschidă, până ce, într-o bună zi, când ceea ce se află afară pare că nu mai suportă amânare, balamalele cedează, iar lucrul ascuns dă buzna înăuntru și se descătușează haosul.

– Dă-mi timp, a repetat ea.

Acum își strânsese ambele mâini în pumni și le apăsa tare de tot pe masă, unul lângă celălalt.

– Încearcă să înțelegi!

– Exact asta încerc să fac, am spus, să înțeleg.

– Știu. Și apreciez – Clare m-a privit iar fugitiv, cumva implorator. Chiar apreciez.

Devenise deodată agitată, ocupându-se să-și strângă țigările și portțigaretul și să le așeze în poșetă. Și-a luat și pălăria și a potrivit-o pe cap. Borul atârna lenevos pe fruntea ei, ca și cum ar fi fost surprins de mângâierea unei brize. Cum de putusem să o cred urâtă, chiar și pentru o clipă? Cum de putusem să cred altceva despre ea, în afară de faptul că era cea mai minunată ființă ce-mi

fusesse dat să văd sau pe care aveam să o văd vreodată? Diafragma mi s-a ridicat în piept, ca o autostradă ce se undulează sub efectul cutremurului. O pierdeam, pierdeam acea femeie scumpă, chiar dacă nu o avusesem niciodată cu adevărat, iar gândul m-a umplut de o durere pe care nu o credeam suportabilă.

– Nu pleca, am zis.

Clare m-a privit și a clipit iute, ca și cum uitase de prezența mea sau nu mă mai recunoștea. S-a ridicat. Tremura puțin.

– E târziu, a spus. Am... am o întâlnire.

Mințea, bineînțeles. Nu conta. Fusesse învățată de mică să spună asemenea minciuni inofensive, sociale, minciunile pe care le înghițim toți, sau cel puțin cei din lumea ei. M-am ridicat în picioare. Coastele mi-au trosnit sub învelișul lor de carne zdrobită.

– Îmi vei telefona? am întrebat.

– Da, evident.

Nu credeam că mă auzise, dar nici nu mai conta.

Clare s-a întors să plece. Am încercat să întind o mână și să o opresc, să o țin acolo, cu mine. M-am văzut întinzând mâna și apucând-o de cot, dar n-a fost decât în imaginația mea. Șoptind un cuvânt pe care nu l-am înțeles, ea s-a întors complet de la mine și a plecat, croindu-și cale printre mese, ignorând privirile ridicate ale multor bărbați.

M-am așezat din nou, deși mi s-a părut mai mult că mă prăbușesc. Pe masă se afla încă băutura ei neatinsă, cu o măslină singuratică scufundată în lichid. Țigara strivită din scrumieră era mânjită de

ruj. M-am uitat la paharul meu pe jumătate gol, la un șervețel din hârtie mototolit, la cele câteva fire de scrum de pe masă, pe care le puteam îndepărta dintr-o suflare. Acestea sunt lucruri care rămân în urmă; acestea sunt lucrurile pe care ni le amintim.

Am luat un taxi până la bodega lui Barney ca să-mi recuperez mașina. Prinse în parbriz, mă așteptau trei bilete de parcare. Le-am rupt și le-am aruncat într-un canal de scurgere. Nu ploua; doar ochilor mei li se părea că cerul curge.

22

Era a doua oară când aproape că renunțam. Mă dureau trupul și sufletul și nu mai vedeam nimic în calea pe care pășeam – așa aveam impresia – de o veșnicie, deși nu trecuse mai mult de o săptămână sau cam așa ceva. Căldura nu dădea semne că ar ceda, iar dimineața, o ceață maro-albăstruie atârna deasupra străzilor, și soarele încerca din răspuțeri să o străpungă, fără prea mare succes. Orașul era un plămân mare și congestionat.

Stăteam ore întregi în biroul meu, cu picioarele pe masă, fără jachetă și cu gulerul cămășii desfăcut,

holbându-mă apatic în gol sau privind un escadron de muște care se învârteau la infinit în jurul lustrei ce atârna din tavan. Nu doar o dată fusesem tentat să scot sticla din sertarul biroului, dar știam ce avea să se întâmple dacă dădeam curs impulsului.

Au venit câțiva potențiali clienți, dar nu a rămas niciunul. Unul dintre ei era o femeie convinsă că vecinul de vizavi încerca să-i otrăvească pisica. Mi se părea cunoscută, apoi mi-am dat seama că mă mai vizitase cu câțiva ani în urmă, plângându-se de același lucru și că o trimisesem și atunci la plimbare. Presupun că apelase la toți detectivii particulari din cartea de telefon, iar acum parcurgea lista a doua oară. Presupun că ar fi trebuit să o izgonesc, dar îmi părea rău de ea. Îmi părea rău de orice, fiind eu însumi înecat în tristețe; compătimeam chiar și bonsaiul – un arțar japonez – pe care-l cumpărasem într-o zi, dintr-o toamnă, pentru a înveseli biroul și a-mi ține companie în orele lungi și plictisitoare, și care murea în ciuda tuturor eforturilor mele de a-l salva sau poate tocmai din cauza lor.

Într-o anume dimineață lenevoasă, când până și muștele păreau istovite, l-am sunat pe Bernie Ohls să-l întreb cum mai stăteau lucrurile în privința informațiilor oferite de ziare despre Clubul Cahuilla, în decursul celor aproximativ două zile de când Harlan Potter le permisesese să stea pe fir. Nu era nimic nou, a zis Bernie. Și el părea la fel de apatic ca și mine. Se auzea un gâjâit în vocea lui și am bănuț că nu se lăsase de fumat după ce îl făcusem să cedeze în noaptea aia, la Victor's. Eu îl împinsesem, iar acum mă simțeam vinovat.

– Nici urmă de Canning, a spus. Bartlett tot nu vorbește, pentru că nu poate – l-ai aranjat a-ntăia, Marlowe, cu împușcătura aia a ta rapidă. Se pare că glonțul pe care i l-ai înfipt în genunchi a găurit

o arteră. Nu îi dau prea multe speranțe. Iar mexicanii au rămas neidentificați.

– Ai vorbit din nou cu prietenul tău de la patrula de graniță din Tijuana? am întrebat.

– Pentru ce? Nu știu nimic tipii ăia și le pasă cu atât mai puțin. Îmi închipui că se aflau în căutarea a ceva ce prietenul tău Nico Peterson a șterpelit de la ei, iar tipii au făcut greșeala de a se pune rău cu Canning și așa-zisul lui majordom.

Bernie s-a oprit ca să tușească. Suna ca un sedan Nash, vechi, cu probleme grave la carburator.

– Tu ce faci? a zis. Mai ții legătura cu omul misterios care te-a angajat să-l găsești pe Peterson?

– Luăm din când în când legătura, am răspuns. Nu am fost încă plătit.

– Nu zău? Și când te gândești la toate necazurile prin care ai trecut.

– Ușurel, Bernie! am zis. Nu vreau să te îneci de atâta compasiune.

Polițistul a chicotit, dar asta l-a făcut iar să tușească.

– Ai grijă la bani, a croncănit el când a trecut criza. Băutura și tutunul nu se ieftinesc.

– Mersi pentru sfat. Voi încerca să țin cont.

Bernie a râs iar.

– Pe curând, fraiere, a zis și l-am auzit șuierând pe când închidea.

Abia așezasem receptorul în furcă, când soneria a prins a țârâi, sperându-mă ca de obicei. Am crezut

că e Bernie care mă suna înapoi ca să se mai amuze nițel. Dar nu era el.

– Marlowe? s-a auzit o voce de bărbat gravă și precaută.

– Da, eu sunt.

– Philip Marlowe?

– Exact.

– Detectivul particular?

– Cât mai durează interogatoriul ăsta, amice? am întrebat.

A urmat o pauză.

– Sunt Peterson. Nico Peterson.

Dura o oră să ajungi în Gara Union. Dintotdeauna, stația principală a semănat pentru mine cu o biserică gigantică din chirpici. Am parcat pe strada Alameda și m-am alăturat mulțimii grăbite.

Parcă înotam într-un râu umflat, cu excepția căldurii și a mirosurilor amestecate de transpirație, hotdog și trenuri. Sistemul de radioficare publică cotcodăcea niște vorbe neînțelese de nimeni. Un comisionar a trecut cu roțița neagră a căruciorului peste piciorul meu și nici măcar nu și-a cerut scuze.

Era cam devreme și, ca să mai omor timp, m-am oprit la un stand de ziare și am cumpărat un pachet de gumă de mestecat. Nu mestec gumă, dar nu știam ce altceva să cer – văzusem suficiente ziare ca să-mi ajungă pentru multă vreme. Vânzătorul de la chioșc era gras și avea fața unsă de sudoare. Am

schimbat câteva cuvinte de complezență în legătură cu dogoarea, iar el mi-a dat un număr gratis din *Chronicle*, pe care nu l-am refuzat, din politețe. De îndată ce am ieșit din raza vizuală a vânzătorului, am aruncat gazeta într-un coș de gunoi.

Mă simțeam la fel de surescitat ca o fetișcană la primul ei concert Sinatra.

Eram încă departe când l-am zărit pe Peterson printr-un spațiu gol format în mulțime. Am știut imediat că e el. Nu aveam cum să ratez mustața subțire, părul uns și ondulat, jacheta prea albastră și pantalonii deschiși la culoare. Stătea pe o bancă, sub panoul pe care se afișau plecările, exact acolo unde-mi spusese că avea să mă aștepte. Se uita speriat de jur împrejur. Lângă el era o valiză, iar tipul îi ținea mânerul de parcă bagajul s-ar fi pregătit din clipă în clipă să facă picioare și să o ia la goană.

M-am oprit, confruntându-mă cu un val brusc de uimire și confuzie, ce m-a izbit ca o lovitură neașteptată. Mă șoca faptul că recunoșteam valiza. Era făcută din piele de porc înălbită de timp și avea feronerie uzată, aurie. Nu o mai văzusem de ceva vreme, dar iat-o în fața mea.

M-am deplasat într-o parte prin mulțime și m-am oprit în fața lui.

– Bună ziua, domnule Peterson, am zis.

El și-a ridicat privirea suspicios și ostil. Era exact așa cum mă așteptasem. Foarte bronzat, iar pe fruntea lui atârna o singură buclă neagră și lucioasă, foarte drăguță, ca și cum ar fi fost aranjată în mod intenționat, ceea ce probabil că era și adevărat. Avea gulerul cămășii deschis, cele două clape îndoit pe spate, ordonat, peste reverul

jachetei. Purta un lanț frumos din aur în jurul gâtului, cu un crucifix aproape ascuns într-un smoc de păr negru și sârmos de pe piept.

– Sunt Marlowe, m-am prezentat.

– Ah, da?

Nico s-a uitat dincolo de mine, să vadă dacă adusesem întăriri, presupun.

– Am venit singur, i-am spus. Așa cum mi-ai indicat.

– Ce-ai zice să-mi arăți un act de identitate?

Nu se ridicase, ci rămăsese acolo, privindu-mă cu ochii mijiți. Încerca să pară relaxat și obraznic, dar strângea mânerul valizei atât de tare, că încheieturile degetelor lui se făcuseră albe sub bronz. Avea ochii verzi ai surorii lui. Mi se părea ciudat să-i privesc ochii și să îi văd pe ai fetei.

Când mi-am vârât mâna în jachetă, Peterson nu și-a putut stăpâni un tremur. Mi-am scos ușor carnetul de șofer și i l-am arătat.

– În regulă, a spus. Hai să mergem undeva și să vorbim!

Nico s-a ridicat și și-a flexat umerii ca să-și aranjeze jacheta. Mi-am dat seama că era un om îndrăgostit nebunește de propria imagine.

Eram pe cale să plecăm, când numerele de pe panoul de deasupra noastră s-au schimbat cu un zornăit zgomotos, iar Nico a tresărit iar. Când te afli în starea în care era el, crănțănitul unor cereale la micul-dejun pare un escadron ce-și armează puștile. Era un tip tare măcinat de griji.

A luat valiza.

– Pare grea, am observat. De ce nu-l pui pe comisionar să ți-o care?

– Nu face mișto, Marlowe, a zis el cu dinții încleștați. Nu am chef de glume. Ai o armă?

– Nu.

– Nu? Ce fel de detectiv particular mai ești și tu?

– Unul care nu cară peste tot o armă. În plus, vreo doi mexicani și-au însușit-o pe a mea.

Dar nu a reacționat așa cum mă așteptasem. De fapt, nu a reacționat deloc.

Am găsit o cafenea nu departe de sala principală și ne-am așezat la o masă, în colț, cu fața spre ușă. Localul nu era foarte aglomerat. Clienții se tot uitau la ceasuri, săreau de pe locurile lor și se repezeau afară, dar alții intrau, mai încet, să le ia locul. Peterson a înghesuit valiza între perete și scaunul lui.

– Frumoasă geantă, am zis.

– Ce?

– Valiza. E un obiect frumos, cu feronerie aurită și tot tacâmul.

– Nu e a mea.

Nico privea ușa. Ochii lui verzi erau vioi și puțin ieșiți în afară, ca ai unui iepure.

– Așadar – am zis – nu ești mort.

– Ești tare isteț, a spus, chicotind neplăcut.

Ospătărița a venit la noi și am comandat cafea. Peterson fixa cu privirea un tip cu alură de dur, ce stătea la tejghea și purta o pălărie gri, din fetru și o cravată cu un dragon pictat pe ea.

– Cum de m-ai sunat? am întrebat.

– Cum adică?

– De ce eu?

– Ți-am mai auzit numele pomenit, apoi am văzut că ai fost menționat în articolul despre Lynn.

– Deci ai știut că sunt în căutarea ta.

– Cum adică, în căutarea mea?

– Am cercetat împrejurările tristei tale morți.

– Zău? Din partea cui?

– Nu poți să ghicești?

Chipul lui și-a luat o expresie tristă.

– Sigur, pot ghici.

Tipul cu pălărie, de la tejghea, a băut ultima gură de cafea și a ieșit afară, fluierând. L-am simțit pe Peterson relaxându-se.

– Am vorbit cu Mandy Rogers, am spus.

– Ah, da? a spus indiferent. E o fată bună.

Era clar că Mandy nu mai reprezenta un element important în viața lui. Asta dacă reprezentase vreodată.

– Îmi pare rău pentru sora ta, am spus.

El a ridicat din umeri.

– Întotdeauna a fost ghinionistă.

Îmi venea să-l pocnesc, dar m-am abținut și am spus:

– Ce vrei de la mine, Peterson?

El și-a scărpinat maxilarul cu o unghie, scoțând un hârșăit.

– Am nevoie să-mi faci un comision, a spus. Îți ofer o sută de para.

– Ce fel de comision?

Privea iar spre ușă.

– Unul ușor, a zis. Am nevoie să duci valiza asta unei anumite persoane.

– Zău? Și de ce nu o duci tu însuți?

– Sunt prea ocupat, a răspuns.

A chicotit iar. Râsul lui era tocmai acel gen de zgomot care m-ar fi scos din minți dacă ar fi fost să-l aud prea des.

– Vrei jobul sau nu?

– Hai să auzim niște detalii, am răspuns.

Cafeaua ne-a fost adusă în ceștile mari, gălbui pe care le vezi doar în gări, însoțită de cele mai curate dintre lingurițele unsuroase. Am gustat cafeaua și am regretat imediat.

– OK, a zis Peterson, coborându-și vocea. Uite care e treaba. Eu o să mă ridic și o să plec și las valiza aici, lângă perete. Tu aștepți, să zicem, o

jumătate de oră, apoi o iei și o duci unui tip pe nume...

– Lou Hendricks? am spus.

Nico mi-a aruncat iar privirea lui de iepure.

– Cum ai știut?

– Păi, am început, domnul Hendricks m-a invitat la o plimbare în mașina lui mare și neagră și a formulat câteva amenințări, asigurându-mă că-mi va rupe picioarele dacă nu-i dezvălui unde ești.

Nico s-a încruntat.

– El te-a angajat să mă găsești?

– Nu.

– Te-a agățat pur și simplu, pe stradă?

– Exact.

Tipul s-a încruntat iar și-a ronțăit o vreme încheietura unui deget.

– Și ce i-ai spus? m-a întrebat într-un târziu.

– I-am zis că nu știu pe unde umbli și chiar dacă aș fi știut nu l-aș fi informat pe el. I-am mai spus că în ceea ce mă privește pe mine, tu ești mort. Nu a crezut. Cineva îl informase.

Peterson a dat din cap, adâncit în gânduri. Pe fruntea lui lucea o peliculă subțire de sudoare. Și-a pipăit cu degetele mustața presărată ici și colo cu bobite de umezeală. Nu-mi plăcea să mă uit la mustața lui. Cel mai mult uram micul gol de la mijlocul ei, o creștătură palidă ce părea prea intimă ca să fie arătată în văzul lumii.

Am dat cafeaua la o parte și mi-am aprins o țigară.

– Vrei să-mi explici ce s-a întâmplat, Nico?

Individul a început imediat să se răstească.

– Nu sunt obligat să-ți explic ție nimic! Ți ofer o sută de dolari pentru o treabă și asta e tot. Accepți sau nu?

M-am prefăcut că analizez oferta.

– Dacă te referi la bani, pot trăi și fără ei. Dacă te referi la misiune... să vedem.

Nico a scos o cutiuță pentru medicamente, din argint, din buzunarul jachetei, a luat o pastilă mică și albă și a așezat-o sub limbă.

– Te doare capul? am întrebat.

Nu părea să considere că meritam un răspuns.

– Ascultă, domnule Marlowe, a spus. Mă cam grăbesc. Iei valiza și o duci persoanei pomenite sau ba?

– Nu știu încă, am răspuns. Și ai putea la fel de bine să o iei mai încetișor. Ești speriat, ești pe fugă, iar dacă eu sunt singurul la care ai putut apela, atunci e clar că ești în ditamai necazul. Sunt pe urmele tale de ceva vreme și există câteva lucruri pe care aș vrea să le lămuresc. Acum, ești gata să vorbești?

Tipul s-a bosumflat și l-am văzut imediat ca pe un copil îmbufnat.

– Ce vrei să știi? a mormăit.

– În mare parte totul. Să începem cu valiza. Ce se află în ea și de ce e Lou Hendricks atât de

nerăbdător să o aibă?

– Niște chestii.

– Ce chestii?

– Uite, Marlowe...

L-am apucat de încheietura care se sprijinea de masă și am strâns până ce oasele au început să trosnească. A încercat să se elibereze, dar eu l-am imobilizat acolo.

– Mă doare! a șuierat.

– Mda, și-o să te doară și mai tare dacă nu începi să vorbești. Ce e în valiză?

Nico a încercat iar să scape, dar eu am strâns și mai tare.

– Dă-mi drumul, s-a tânguit el. O să-ți spun, în numele lui Dumnezeu!

Mi-am relaxat degetele, iar Peterson a căzut moale în scaun, de parcă ar fi ieșit deodată tot aerul din el.

– Are un fund fals, a șoptit sumbru. Dedesubt sunt zece kilograme de praf, în douăzeci de pungi de celofan.

– Heroină?

– Vorbește mai încet!

Nico și-a aruncat iute privirea în jurul încăperii. Nimeni nu ne acorda atenție.

– Da, heroină, asta am zis și eu.

– Pentru Lou Hendricks. De la cine?

Peterson a ridicat din umeri.

– Un tip.

Își masa încheietura cu degetele celeilalte mâini. În ochi îi clocotea ura. Mi-am spus în sinea mea că trebuia să-mi amintesc să nu-l las niciodată să-și ia revanșa.

– Ce tip? am întrebat.

– Unul din sud.

– Zi-mi numele!

Nico a scos o batistă albă din buzunarul de la piept al jachetei și și-a șters gura cu ea.

– Îl cunoști pe Mendy Menendez?

Am tăcut. Nu mă așteptam la acel nume. Menendez era un mardeiaș destul de cunoscut prin părțile locului – unul dintre cei mai cunoscuți, de fapt. Dar se mutase în Mexic, iar ultima oară când auzisem de el, aflasem că-și desfășura afacerile în Acapulco. Era o muncă bine plătită, dacă o poți numi așa.

– Da, îl cunosc, am spus.

– Hendricks și cu el au o afacere împreună. Menendez trimite marfa la vreo două luni, iar Hendricks se ocupă de distribuție.

– Și tu ești curierul.

– M-am ocupat de asta de câteva ori. Sunt bani câștigați ușor.

– Cari așa mult praf de fiecare dată?

– Mai mult sau mai puțin.

– Cât valorează zece kilograme de heroină?

– Pe stradă?

Nico și-a ținut buzele, apoi a rânit.

– Depinde de cerere. Cam cât ar face un coate-goale-mațe-fripte ca tine într-o viață.

Buzele lui erau roz și rotunjite aproape ca ale unei femei. Nu de el era îndrăgostită Clare Cavendish, nu despre el vorbise cu atâta pasiune în acea noapte, în dormitorul ei, stând la căpătâiul fratelui inconștient; nu trebuia decât să mă uit la Peterson, să văd acei ochi răutăcioși și să-i aud tonul plângăcios, ca să știu că ea nu l-ar fi atins nici măcar cu portțigaretul de ebonită. Nu! Exista un alt bărbat, iar acum știam despre cine era vorba. Presupun că aveam răspunsul de ceva vreme, dar e posibil ca uneori să știi și în același timp să nu știi un lucru. E una dintre acele trăsături care ne ajută să facem față vieții și să nu o luăm razna.

– Știi câte vieți ar distruge atâta heroină? am întrebat.

Peterson a surâs sarcastic.

– Crezi că viața unui drogat merită salvată?

Am studiat vârful țigării. Speram ca la un moment dat, înainte de a ne despărți, să am ocazia de a-mi înfinge pumnul în fața frumușică și bronzată a lui Peterson.

– Și ce-ai făcut? am zis. Ai decis să păstrezi marfa și să închei propria afacere cu altcineva?

– E un tip pe care-l cunoșteam în Frisco. A zis că dacă-i dau o parte din câștiguri poate lua orice am și să o vândă mafiei, fără să pună întrebări.

– Dar nu a mers.

Peterson a înghițit zgomotos în sec. M-am gândit că poate stătea să plângă. Trebuie să-i fi părut o mișcare foarte simplă. Avea să păstreze valiza și să-și lase prietenul să vândă marfa unui client pe care nici măcar Lou Hendricks, în cazul în care auzea de păcăleală, n-ar fi îndrăznit să-l tragă la socoteală. În acest timp, Peterson și-ar fi văzut de viață undeva departe, în siguranță, cu buzunarele doldora de mai mult bănet decât văzuse în toată viața lui.

– Tipul pe care îl cunoșteam, a zis Peterson, a avut un accident mortal – nevastă-sa l-a prins înșelându-o și l-a împușcat în față, înainte de a-și zbura și ea creierii.

– O poveste tragică, am concluzionat.

– Mda. Sigur. Tragică. Și uite cum am rămas blocat cu douăzeci de pungi de praf și niciun client.

– Nu ai putut să mergi singur la mafiot?

– Nu aveam legăturile necesare. Și, în plus – a râs el trist –, eram prea speriat. Apoi am aflat de Lynn și asta m-a speriat și mai tare. Se părea că... se părea că aveam să fiu încolțit. Știam ce urma să se întâmple dacă Hendricks pune mâna pe mine.

– De ce nu te-ai lăsat, pur și simplu, păgubaș, de ce nu l-ai sunat pe Hendricks să-ți ceri iertare și să-i înapoiezi valiza?

– Ah, sigur! Hendricks mi-ar mulțumi, mi-ar lua tot ce am și ar pune doi băieți să-mi smulgă unghiile cu patentul. Iar asta doar ca încălzire. Nu-i cunoști pe oamenii ăștia.

Aici se înșela, dar n-avea rost să-l contrazică. Cafeaua din ceașca mea căpătase o pojghiță lucioasă, ca o băltoacă miniaturală de ulei. Fumul țigării avea un gust rânțed în gura mea. Te poți simți murdar doar aflându-te în apropierea unui escroc de doi bani ca Peterson.

– Hai să dăm puțin filmul înapoi, am zis. Povestește-mi cum ți-ai înscenat moartea.

Nico a oftat nervos.

– Cât ai de gând să mă ții aici, Marlowe, a zis el, cu întrebările tale prostești?

– Cât e nevoie. Sunt un om foarte curios. Fă-mi pe plac.

Începuse să-și maseze iar, absent, încheietura. Deja începuseră să se formeze vânătăi. Nu aș fi crezut că aveam așa o gheară de oțel.

– Îl cunoșteam pe Floyd Hanson, a zis pe tonul lui posac. Mă lăsa în club când bătrânul era plecat.

– Ce vrei să spui?

Nico și-a răsucit iar fața în felul acela în care nu mai părea drăguță.

– Tata m-a dezmoștenit, mi-a interzis să mă apropii de el sau de prețiosul lui Club Cahuilla. Îmi plăcea să merg acolo, să mă îmbăt și să vomez pe carpetele lui indiene.

– Cu ce-l aveai la mână pe Hanson?

– Trebuie să-l fi avut cu ceva la mână?

– Așa aș spune. Își asuma un risc mare să te lase să intri acolo. L-am întâlnit pe tatăl tău. Nu mi s-a părut a fi un om tolerant. Îl mituiai pe Hanson?

Nico a râs; era primul hohot sincer pe care-l auzeam de la el.

– Nu, a zis, nu era nevoie să-l plătesc. Erau niște chestii pe care le știam despre el. S-a dat la mine odată, când eram mai tânăr. După aceea mi-a spus că nu știe ce l-a apucat și m-a implorat să jur că n-aveam să-i povestesc nimic bătrânului. I-am promis că o să tac, dar i-am dat de înțeles că din acel moment aveam o înțelegere.

Nico a surâs ca pentru sine, mândru de istețimea lui.

– Al cui era și de unde provenea cadavrul pe care l-ai îmbrăcat în hainele tale în noaptea aia și l-ai lăsat la marginea drumului? am întrebat.

– Un muncitor de la club, a răspuns.

– L-ai ucis?

El s-a îndepărtat de mine și a făcut ochii mari.

– Îți bați joc de mine?

– Atunci trebuie să fi fost Hanson.

Am făcut o pauză.

– Ciudat. Nu l-aș fi crezut în stare să omoare.

Peterson se gândea la vorbele mele.

– Nu l-am întrebat nimic de cadavru, a zis irascibil. Cred că m-am gândit că oricine ar fi fost murise din cauze naturale. N-am văzut nicio urmă pe el. Floyd și cu mine l-am îmbrăcat în costumul meu de la club, apoi l-am cărat într-o roabă la marginea drumului. M-am prefăcut beat, asigurându-mă că mă văd toți...

– Inclusiv Clare Cavendish.

– Mda!

Peterson a dat din cap.

– Clare era acolo. De asemenea, am aranjat cu Lynn să identifice cadavrul și am pus la cale ceremonia de incinerare. Totul era perfect gândit. Aveam o mașină parcată în josul străzii, iar de îndată ce Floyd și cu mine am transportat trupul, am șters-o în nord, cu valiza în portbagaj. Ar fi trebuit să meargă.

Peterson și-a lovit palma cu pumnul.

– *Ar fi trebuit să meargă.*

– Tatăl tău știe toate astea?

– Nu cred. De unde să știe? Floyd nu i-ar fi destăinuit nimic.

Peterson a cules un chibrit din scrumieră și l-a rulat între degete.

– Cum de l-ai întâlnit?

– Pe cine? Pe tatăl tău? Am mers la club să întreb de tine. Am vorbit cu Hanson, care nu s-ar putea spune că mi-a fost cumva de ajutor. Apoi, mai târziu, au apărut doi mexicani, cei care au ucis-o pe soră-ta, căutându-te și ei, iar tatăl tău și Bartlett i-au prins și i-au pisat până le-au ieșit ochii. Am făcut greșeala de a mă întoarce în timp ce se întâmplau toate astea, iar următoarea chestie de care îmi aduc aminte e că m-au scufundat în piscină ca să mă încurajeze să le spun tot ce știam despre tine și presupusele tale plimbări. E un om impresionant taică-tău. Puternic. Îmi dau seama de ce nu vă înțelegeți deloc bine.

O urmăream pe ospătăriță, stând la postul ei de lângă tejghea, furând câteva momente libere. Era o blondă spălăcită, cu ochi triști și o gură posomorâtă. Își tot împingea în afară buza de jos și sufla în sus, astfel încât șuvița de păr umed de pe fruntea ei se ridica și apoi cădea la loc. Mi s-a făcut deodată milă de ea, pentru viața crudă la care fusese condamnată, alergând de colo până colo în acel loc, în fiecare zi, în zgomotul, mirosurile și graba neîncetată a clienților nerăbdători și arțăgoși. Și-apoi m-am întrebat cine eram eu să-mi fie milă de ea? Ce știam despre ea și despre viața ei? Ce știam eu despre oricine altcineva?

– Îl urăsc pe moșul ăla nenorocit, a zis Peterson pe o voce care venea parcă de departe. A distrus tot de la început.

Ah, sigur, am vrut să răspund, e doar vina bătrânului – întotdeauna se întâmplă așa cu tipii de teapa ta. Dar m-am abținut.

– Știi că taică-tău a fugit.

Asta l-a înveselit un pic pe Nico.

– Serios? De ce?

– I-a omorât pe mexicanii sau a dat ordin să fie omorâți.

– Zău?

Peterson părea amuzat.

– Unde a plecat?

– Mulți oameni ar vrea să știe asta.

– Ar trebui să fie pe undeva prin Europa. Are cașcaval pus deoparte acolo. Probabil că se

ascunde sub un nume fals.

Peterson a chicotit, aproape cu admirație.

– N-o să-l găsească niciodată, a adăugat.

Am tăcut amândoi o vreme; apoi Peterson s-a scuturat din relaxarea în care picase.

– Trebuie să plec, Marlowe. Cum rămâne? Îi duci marfa lui Hendricks?

– Bine, am răspuns. O să i-o duc.

– Bun. Dar să nu-ți vină vreo idee – o să-l anunț pe Hendricks că ai valiza.

– Fă ce vrei, am replicat.

Peterson și-a strecurat o mână în jachetă, a scos un portmoneu și l-a deschis în poală, sub marginea mesei și a început să numere un teanc de bancnote de zece dolari. Erau multe acolo. Speram să nu fi făcut vreo mârșăvie cu Mendy Menendez și să-și fi oprit o parte din praf pentru el, înlocuindu-l cu pungi pline de ghips. Hendricks nu era așa prost să se lase păcălit de un truc atât de vechi.

– Nu-ți vreau banii, Peterson, am spus.

Tipul m-a privit dintr-o parte, suspicios și calculând în mintea lui.

– Cum așa? a zis. O faci din bunătatea inimii?

– Bancnotele alea au trecut prin mâini pe care nu aș vrea să le ating.

– Atunci de ce...?

– Mi-a plăcut sora ta, am zis în șoaptă. Avea personalitate. Să zicem că o fac pentru ea.

Peterson ar fi râs dacă nu mi-ar fi citit privirea.

– Și care sunt planurile tale? am întrebat.

Nu că mi-ar fi păsat, doar că voiam să mă asigur că n-aveam să-l mai văd vreodată.

– Am un tovarăș, a răspuns.

– Altul?

– Lucrează pentru o linie de croazieră sud-americană. Îmi poate face rost de ceva de muncă. Apoi, când ajungem în Buenos Aires sau ceva de genul ăsta, fug de pe navă și încep o viață nouă.

– Ce fel de post îți oferă prietenul tău?

Tipul a rânjit.

– Nimic prea obositor. Să fiu drăguț cu pasagerii, să-i ajut cu micile probleme care s-ar putea ivi. Chestii din astea.

– Deci taică-tău a avut dreptate, am zis. O să fie oficial.

– Ce vrei să zici?

– Vei fi un membru cu acte în regulă al onorabilului ordin al gigolo.

Rânjetul i-a pierit lui Peterson de pe buze.

– E interesant, a zis, având în vedere că a spus-o un voyeur. Dar gândește-te așa – tu o să te afli tot aici, bătând străzile și spionând soți ca să-i prinzi călare pe amantele lor, în timp ce eu mă voi bucura de soare într-un hamac, undeva în sud.

Peterson a dat să se ridice, dar l-am prins iar de încheietură și l-am reținut.

– Am o ultimă întrebare, am zis.

Nico și-a lins buzele lui drăguțe, a privit cu dorință spre ușă, apoi s-a așezat lent.

– Ce mai e?

– Clare Cavendish, am zis. Zice că tu și cu ea ați avut o relație.

Peterson și-a holbat ochii așa de tare, că aproape i-au ieșit din orbite.

– A zis ea asta?

Nico a pufnit în râs.

– Pe bune?

– Vrei să zici că nu e adevărat?

El a clătinat din cap, nu ca să mă contrazică, ci mai mult uimit.

– Nu zic că nu i-aș fi acceptat avansurile – adică, cine ar fi refuzat-o? –, dar nu mi-a acordat niciodată atenție. O tipă ca ea este cu mult peste mine.

I-am dat drumul.

– Asta e tot ce voiam să știu, am încheiat. Acum poți să pleci.

Dar Peterson a rămas pe loc, cu ochii mijiți.

– Ea te-a angajat să mă cauți, nu? a spus, dând din cap. Mda, acum pricep.

Tipul mă privea așa cum o privisem eu pe ospătăriță – cu milă.

– El a trimis-o la tine, nu? Obişnuia să vorbească despre tine – așa ți-am aflat numele. Ştia că o să te îndrăgosteşti de ea, de ochii ei, de păr, de rolul de fecioară de gheaţă. Eşti genul de bărbat care nu i-ar fi putut rezista.

Nico s-a dat pe spate în scaun, fâlfâind un zâmbet ce i se întindea lent pe chip, ca melasa.

– Doamne, Marlowe, sărmanul de tine!

Apoi s-a ridicat şi a plecat.

Lângă casa de marcat se afla o cabină telefonică. Am intrat şi am împins uşa pliantă în urma mea. Aerul dinăuntru mirosea a transpiraţie şi a bachelită încinsă. Prin fereastra din uşă puteam supraveghea valiza de sub masă, lipită de zid. Poate că speram ca cineva să o înhaţe şi să fugă cu ea, dar ştiam că nu avea să se întâmple așa ceva sau cel puțin nu atunci când ji-o doreşti.

Am format numărul de la reşedinţa Langrishe. A răspuns Clare.

– Marlowe la telefon, am zis. Spune-i că vreau să-l văd!

Am auzit-o oprindu-şi respiraţia.

– Cui?

– Ştii al dracului de bine cui. Spune-i să ia următorul avion. O să ajungă până la noapte. Sună-mă când e aici!

Clare a dat să mai zică ceva, dar am închis.

M-am întors la masă, iar ospătăriţa a venit la mine. Mi-a zâmbit obosită şi a strâns cele două ceşti.

– Nu ți-ai băut cafeaua, a observat.

– E în regulă. Doctorul mi-a spus că oricum beau prea multă.

I-am dat o bancnotă de cinci dolari și i-am zis să păstreze restul. Femeia s-a holbat la mine, zâmbind nesigur.

– Cumpără-ți o pălărie, am sugerat.

23

Ar trebui să învăț să am răbdare, dat fiind felul în care am ales să îmi câștig pâinea – dacă aș fi ales și nu m-aș fi trezit pur și simplu că fac meseria asta, așa cum te trezești din somn –, dar nu mă aflu în cea mai bună stare mentală. Pot să pierd timpul fără nicio problemă. Pot să zac ore întregi la birou, în scaunul meu rotitor, privind pe fereastră la secretara de peste drum, cocoșată peste mașina ei de scris, fără ca măcar să o văd în mare parte a timpului. Pot să irolesc timp studiind o mișcare de sacrificiu la șah, până ce nu mai văd bine piesele, iar carourile tablei de joc îmi fac mintea să se

învârtă ușor. Pot descânta o bere în vreun bar paradit în timp ce barmanul îmi povestește despre cât de prostănacă e nevastă-sa și cum copiii nu-l respectă deloc și nici măcar să fiu tentat să casc. Sunt un pierde-vară profesionist. Dar dă-mi ceva anume de făcut, pentru care trebuie să aștept, iar în decurs de cinci minute voi începe să am mâncărici.

În acea zi, am luat prânzul devreme la Rudy's Bar-B-Q pe strada La Cienega: costite ce luceau mânjite de ceva ce arăta ca vopsea vișinie – în mare parte și avea gust de vopsea. Am băut bere mexicană; mi s-a părut potrivit, dar într-un fel dezgustător. Mexicul fusese tema principală tot timpul, dacă aș fi fost doar suficient de isteț să îmi dau seama. După aceea m-am întors pentru scurt timp la birou, sperând să-mi treacă pragul vreun client. Aș fi fost fericit să o văd până și pe bătrânica ce-și acuza vecinii că ar încerca să-i otrăvească pisica. Însă a trecut o oră, o oră ce a părut cât trei, iar eu eram tot singur. Am tras o dușcă sau două din sticlă. Am mai fumat o țigară. Domnișoara Remington, de peste drum, oprise reportofonul și trăgea husa peste mașină. Apoi și-a scos pudriera și și-a tamponat nasul, privind atent în oglinjoară și ținându-și buzele, apoi și-a trecut un pieptăn prin păr, a închis poșeta și a plecat acasă. Da, începusem să-i cunosc obiceiurile destul de bine.

Am verificat lista cu filme. La Roxie rula din nou *Horse Feathers*. Părea tocmai bun – Groucho și băieții aveau să-mi irosească o oră sau două în mod plăcut. Așa că am mers la cinema, am cumpărat un bilet la balcon, iar plasatoarea mi-a indicat un loc. Fata era roșcată, avea breton, o gură drăguță și ochi prietenoși. În josul șirului de scaune se afla o altă fată simpatică, stând în fața ecranului cu o tavă de înghețată, bomboane și țigări. Purta un soi de costum de cameristă, cu o

fustă neagră, scurtă și un guler din dantelă albă și o mică pălărie ca o bărcuță din hârtie întoarsă cu susul în jos. În sală nu se aflau mai mult de doisprezece clienți, singuratici ca și mine, așezați cât se putea de departe unul de celălalt.

Draperiile roșii s-au dat fâșâind la o parte, iar luminile s-au stins. Pe ecran a apărut prezentarea filmului *Bride of the Gorilla*, avându-i în rolurile principale pe Lon Chaney și pe Barbara Payton, cu Raymond Burr jucând un administrator de plantație aflată undeva adânc în junglele Americii de Sud, blestemat de o vrăjitoare a locului ca în fiecare noapte să se transforme în știți-voi-ce, făcând femeile frumoase să țipe și pe bărbații în toată firea să se ascundă fricoși. Au urmat reclame la Philip Morris și la Clorox și alte chestii asemănătoare, apoi draperiile s-au închis iar și o lumină a strălucit pe fata cu înghețată din fața sălii. Tipa și-a luat poziția, îndoind un genunchi și înclinându-și capul, arătându-ne dinții într-un zâmbet îmbietor. Dar chiar și așa nu s-a arătat niciun doritor, iar după un minut lumina s-a stins cu un clic descurajator, draperiile s-au deschis, iar filmul a început.

Am așteptat ca frații săltăreți să-și facă efectul magic asupra mea, dar nu a mers. Nu am râs; la fel cum nu a râs nimeni. Comediile sunt amuzante doar într-o sală plină. Când cinematograful e aproape gol, îți dai seama că după fiecare glumă acțiunea ia deliberat o pauză ca să permită valului de hohote al audienței să se desfășoare, iar din moment ce în acea seară nu râdea nimeni, întreaga desfășurare a evenimentelor tindea să devină pur și simplu tristă. Pe la jumătatea filmului m-am ridicat și am plecat. Afară, în fața ușii batante, plasatoarea roscată stătea pe un scaun pilindu-și unghiile. M-a întrebat dacă nu mă simțeam bine și am răspuns că sunt în regulă, doar că doream să iau aer. Mi-a

zâmbit dulce, dar surâsul ei n-a făcut decât ca totul să-mi pară încă și mai deprimant.

Se lăsase seara, iar aerul era încărcat de fum și fierbinte, ca cel dintr-o stație de metrou. Am pășit agale de-a lungul bulevardului, cu gândurile aiurea. Eram în starea aia de suspensie dinaintea unei operații chirurgicale. Ce-o fi o fi. În orice caz, ceea ce avea să se întâmple în acea noapte urma să-mi pară consecința unui eveniment ce avusese deja loc. Mă gândeam că n-aveam cum să sufăr mai mult decât suferisem deja. Te călești dacă viața te izbește de când ești suficient de matur să simți durerea sufletească, dar apoi urmează o lovitură mai amară decât oricare de până atunci și îți dai seama cât de fragil ești, cât de fragil vei fi mereu.

M-am oprit la o cutie poștală, am verificat orele la care se colecta corespondența și am văzut că tocmai fusese golită. Am scos un plic din buzunarul interior al jachetei, l-am strecurat prin fanta cutiei și l-am auzit căzând înăuntru.

Clădirea Cahuenga era pustie, cu excepția paznicului de noapte din cabina lui de sticlă de lângă lift și a omului de serviciu, un negru foarte înalt, pe nume Rufus. Rufus îmi adresa mereu o vorbă prietenoasă. Uneori îi dădeam ponturi despre cursele de cai, dar nu știu dacă paria vreodată. Când am ieșit din lift, omul stătea pe coridor, mișcându-și mopul înainte și înapoi pe podea, în felul lui meditativ. Bărbatul trebuie să fi măsurat cel puțin un metru nouăzeci și opt, și avea un cap chipeș, de african.

– Lucrați târziu azi, domnule Marlowe? a întrebat.

– Aștept un telefon, am răspuns. Ești bine, Rufus?

Omul a zâmbit larg.

– Mă cunoașteți, domnule Marlowe. Bătrânul Rufe e mereu în formă.

– Sigur, am zis. Sigur.

Nu am aprins lumina când am intrat în birou. Am rămas în umbră și am întors scaunul, astfel încât să pot privi pe fereastră la luminile orașului și la luna ce atârna deasupra dealurilor albastrii de dincolo de peisajul citadin. Am scos sticla din sertar, dar am așezat-o după aceea la loc. Ultimul lucru de care aveam nevoie în acea noapte era să am mintea încețosată.

I-am telefonat lui Bernie Ohls. Nu era la birou, așa că am căutat în cartea mea de telefoane cu pagini îndoite la colțuri și i-am găsit numărul de acasă. Nu-i plăcea să fie căutat la domiciliu, dar mie nu-mi păsa. A răspuns soția lui, iar când m-am prezentat, am crezut că o să-mi închidă. Dar ea l-a strigat pe Bernie, și apoi, mai slab, l-am auzit pe Ohls urlând înapoi către ea. După aceea a răsunat zgomotul pașilor lui coborând pe scări.

– E prietenul tău, Marlowe, am auzit-o rostind acru pe doamna Ohls.

Apoi a vorbit Bernie.

– Ce vrei, Marlowe? a mârâit.

– Bună, Bernie. Sper că nu te deranjez.

– Hai să lăsăm amabilitățile. Ce e?

I-am spus că mă întâlnisem cu Peterson. Aproape că i-am auzit urechile ciulindu-se.

– V-ați întâlnit? Unde?

– În Gara Union. M-a sunat și mi-a spus să merg acolo. A ales gara pentru că avea o valiză cu el și nu voia să arate dubios.

A urmat o pauză.

– Ce valiză?

– O valiză oarecare. Englezească, din piele de porc, cu feronerie aurită.

– Și ce era în ea?

– O grămadă de bănet sub formă de heroină. Aparținea unui anume domn Menendez. Ți-l aduci aminte pe vechiul nostru amic Mendy, aflat acum la reședința de la sud de graniță?

Bernie a tăcut iar. Mi-l imaginam ca pe un om care închide capacul pe o oală sub presiune. Temperamentul lui Bernie devenise din ce în ce mai exploziv cu timpul; credeam că era imperios necesar să facă ceva în sensul ăsta.

– Bine, Marlowe, a spus cu o voce la fel de strâmtorată ca portofelul lui Jack Benny ⁷, explică-mi.

L-am lămurit. El a ascultat în liniște, mai puțin atunci când pufnea dezgustat sau uimit. Când am terminat, el a inspirat adânc. Asta l-a făcut să tușească. Am îndepărtat receptorul de ureche până s-a terminat criza.

– Deci stai să pricep, a zis, gâfâind puțin. Peterson căra heroina lui Menendez din Mexic și o livra lui Lou Hendricks, până ce a avut ideea genială să-și păstreze un transport și să o vândă unui anume domn de origine italiană. Dar afacerea a picat, iar așa au început să se strângă cadavrele, iar Peterson și-a pierdut calmul și te-a angajat pe tine...

- A încercat să mă angajeze.
- ...ca să-i duci valiza lui Hendricks.
- Da, cam asta ar fi.

Pe fir s-au auzit câteva sunete înăbușite și apoi hârșăitul unui chibrit.

- Bernie, îți aprinzi o țigară? am întrebat. N-ai tușit destul?

L-am auzit inhalând, apoi dând aerul afară.

- Și valiza unde e acum?

– Într-un dulap încuiat, la gară. Iar cheia se află într-un plic dintr-o cutie poștală de pe South Broadway. O s-o primești mâine. Și înainte să-mi pui vreo întrebare, am făcut-o pentru că i-am promis lui Peterson că-i voi da timp să-și ia tălpășița.

- Și el unde e?

– Într-o croazieră în America de Sud.

- Foarte amuzant.

– Nu merită să-l cauți, Bernie, am zis. Nu-ți irosi energia și nu te face mai enervant decât ești deja.

- Și cum rămâne cu Hendricks?

- Ce e cu el?

– Ar trebui să-l ridic și să am o discuție cu el.

– Și de ce o să-l acuzi? Heroina n-a fost livrată – o ai tu în locul lui sau o vei avea de îndată ce cheia aia o să aterizeze mâine dimineață pe preșul din

fața ușii tale. N-ai cum să-l legi pe Hendricks de toată afacerea.

Bernie a tras iar adânc din țigară. Nimeni nu se bucură mai mult de tutun decât un om care se presupune că a renunțat la fumat.

– Îți dai seama, a spus, că după toată chestia asta cu – câți sunt? – cinci morți, inclusiv bătaușul lui Canning, apropo – cum îl cheamă?

– Bartlett.

– Inclusiv el – a murit în după-amiaza asta.

– Păcat, am zis, ca și cum aș fi crezut-o.

– Mă rog, după toate crimele și debandada, nu am adus nici măcar o acuzație și nu am băgat niciun suspect la bulău.

– Ai putea să mă bagi pe mine pentru că l-am împușcat pe Bartlett, am spus, dacă așa ești fericit. Dar n-ar fi cine știe ce caz.

Bernie a oftat. Era un om obosit. M-am gândit să-i propun să înceapă să se gândească la pensionare, dar m-am răzgândit. După un moment de liniște, el m-a întrebat.

– Te uiți la lupte, Marlowe?

– Adică la televizor?

– Mda.

– Mă uit câteodată.

– Eu eram sus și urmăream una. Când ai sunat, Sugar Ray ștergea pe jos cu Joey Maxim. Tocmai acum am auzit de sus, din colțul meu în care mi-am așezat televizorul, sunetul unui clopoțel și

strigăte de bucurie. Înseamnă probabil că Joey e la podea, scuipând sânge și dinți spărți. Mi-ar fi plăcut să-l văd căzând pentru o ultimă dată. N-am nimic cu marele Joey – e un tip arătos și un luptător îndrăzneț. Și pun pariu că a făcut spectacol înainte să închidă felinarele. E păcat că nu am văzut finalul luptei. Știi ce vreau să zic?

– Îmi pare rău, Bernie, am răspuns. Nu te-aș fi reținut de la a face ce-ți place pentru nimic în lume, doar că am crezut că ai vrea să știi despre Peterson și toate celelalte.

– Ai dreptate, Marlowe. Îți sunt recunoscător că m-ai pus la curent, chiar sunt. Doar că știi ce poți face acum? Vrei să știi ce poți face?

– Nu chiar, dar presupun că îmi vei spune oricum.

Aveam dreptate. Mi-a spus. Sugestiile lui au fost zgomotoase, grafice și în mare parte impracticabile din punct de vedere anatomic.

Când a terminat, i-am urat politicos „noapte bună” și am închis. Bernie nu e un băiat rău. Cum am zis, îi sare țandăra repede, iar pe măsură ce trece timpul, se enervează din ce în ce mai iute.

Mi-am ridicat picioarele pe masă. Puteam încă privi pe fereastră. De ce par luminile orașului să sclipească atunci când sunt văzute de la depărtare? Când te uiți la ele de aproape, au un luciu static. Probabil e ceva legat de aer, de milioanele de particule mărunte de praf ce se învârt prin atmosferă. Toate lucrurile par fixe, dar ne înșelăm; ele se mișcă. Biroul pe care îmi odihneam picioarele, de exemplu, nu era solid deloc, ci era format dintr-o mare de atomi neastâmpărați, atât de mici că niciun ochi uman n-ar fi fost în stare să îi vadă. Când te gândești mai bine, lumea e un loc

înfricoșător. Și nici măcar nu pun la socoteală oamenii.

Am crezut că ea, Clare Cavendish, avea să-mi frângă inima. Nu-mi dădusem seama că era deja frântă. Cât trăiești, înveți, Marlowe, cât trăiești, înveți.

Trecuse cu puțin de ora zece când ea a telefonat. Cedasem și scosesem din nou sticla din ascunzătoarea ei adâncă a sertarului și îmi turnasem puțin bourbon într-un pahar. Cumva, alcoolul nu mai pare un lucru așa de serios când îl bei dintr-un pahar de hârtie. Whisky-ul mi-a pișcat limba deja iritată de la țigările fumate de-a lungul zilei. Cu siguranță nu eram omul potrivit care să-l îndemne pe Bernie Ohls să se lase.

Știam că telefonul avea să sune cu o secundă înainte să țârâie. Vocea ei era înăbușită, aproape ca

o șoaptă.

– E aici, a zis. Vino ca de obicei, prin seră. Și nu uita să stingi farurile.

Nu-mi amintesc ce i-am răspuns. Poate n-am spus nimic. Eram tot în starea bizară de visare și parcă pluteam în afara corpului meu, privindu-mi propriile acțiuni, dar cumva neluând parte la ele. Presupun că era efectul lungii așteptări și a timpului pierdut.

Rufus plecase acasă, iar podeaua pe care o ștersese se uscaseră de mult, deși călcâiele pantofilor mei scârțâiau la atingerea ei de parcă ar fi fost încă umedă. Aerul nopții era de acum rece, iar fumul din timpul zilei se risipise în cele din urmă. Îmi parcasem mașina pe strada Vine, sub o lampă. Automobilul arăta ca un animal mare și negru, ghemuit acolo pe asfalt, iar farurile parcă mă priveau cu răutate. A durat ceva timp până să fac vehiculul să pornească printre rateuri și păcănituri. Probabil că venise timpul să-i schimb uleiul sau așa ceva.

Am condus încet, dar chiar și așa nu a luat prea mult timp până să zăresc marea. Am virat la dreapta pe autostradă. La stânga, valurile se profilau sub forma unei linii albe și agitate prin întuneric. Am pornit radioul. Era un gest pe care nu-l făceam foarte des, iar de fapt de cele mai multe și uitam că am un asemenea aparat. Pe postul de radio pe care era setat se auzea o melodie veche a trupei Paul Whiteman, muzică pasională cântată cu precauție pentru mase. Nu pot pricepe cum un tip pe nume Whiteman are tupeul să cânte jazz.

Un iepure mi-a tăiat calea. Coada îi strălucea nenatural în lumina farurilor. Aș fi putut face o

analogie între micul animal și mine, dar mă simțeam prea detașat ca să-mi mai pese.

Când am ajuns la poartă, am stins luminile, am luat piciorul de pe ambreiaj și am lăsat mașina să se oprească. Luna intrase în nori și peste tot se lăsase bezna. Copacii se înălțau ca niște monștri uriași și orbi, croindu-și cale prin noapte. Am rămas o vreme pe loc, ascultând torsul motorului. Mă simțeam ca un călător ce ajunsese la capătul unui drum lung și epuizant. Voiam să mă odihnesc, dar știam că încă nu se putea.

Am ieșit din mașină și am rămas lângă ea o clipă, adulmecând aerul. Se simțea un miros de ars de la motor, dar în afară de el noaptea era plină de mireasma ierbii, a trandafirilor și a altor plante cărora nu le cunosc numele. Am început să traversez peluza. Casa din fața mea era întunecată, cu excepția câtorva ferestre luminate de la primul etaj. Am ajuns la aleea acoperită cu pietriș de la intrarea principală și m-am întors spre stânga. Aroma trandafirilor era foarte intensă acolo, înecăcioasă și aproape copleșitoare.

Am simțit o mișcare undeva în apropiere și m-am oprit, dar nu am reușit să văd nimic prin întuneric. Apoi am surprins o lucire albăstruie, o nuanță puternică și sclipitoare de albastru, apoi un fâșâit care s-a stins rapid. Pesemne că fusese păunul. Speram să nu țipe, căci nervii mei n-ar fi putut suporta.

Pe când dădeam colțul casei și mă apropiam de seră, am auzit sunetul pianului și m-am oprit să ascult. Cred că era Chopin, dar probabil că mă înșelam – pentru mine, orice piesă cântată la pian seamănă cu Chopin. Muzica, stinsă de la distanță, părea sfâșietor de minunată și pur și simplu sfâșietoare... Imaginează-ți, mi-am zis, cum e să

produci asemenea sunete cu ajutorul unei cutii mari și negre, din lemn și fildeș și străbătută de fire întinse.

Ușile franțuzești ce duceau spre seră erau încuiate, dar am pus la încercare dispozitivul acela de încredere de pe inelul cheilor mele și după doar câteva secunde mă aflu înăuntru.

Am urmat sunetul muzicii. Prin întuneric, am traversat o cameră despre care îmi aminteam că ar fi fost sufrageria și am mers de-a lungul unui coridor scurt, cu podea acoperită de mochetă, la capătul căruia am găsit o ușă închisă. În spatele ei bănuiam că se afla salonul de muzică. M-am strecurat încercând să nu fac niciun zgomot, dar mă aflu încă la vreo patru metri de ușă, când sunetul s-a întrerupt în mijlocul piesei. M-am oprit și eu și am rămas acolo, trăgând cu urechea, dar nu am auzit nimic, în afară de bâzâitul constant și grav al unui bec stricat dintr-o lampă înaltă de lângă mine. De ce întârziam? Doar nu mă așteptam ca o gloată de melomani să iasă degrabă din cameră și să mă împingă înăuntru și să mă așeze în primul rând.

Nu am ciocănit, ci doar am răsucit mânerul, am împins ușa și am pășit înăuntru.

Clare era în fața pianului. Când am intrat, ea tocmai închidea capacul și s-a întors într-o parte pe taburet, ca să se uite la mine. Pesemne mă auzise pășind în coridor. Pe chipul ei nu se vedea nicio expresie; nu părea nici măcar surprinsă de apariția mea neanunțată. Purta o rochie albastru întunecat ca cerul înserării, lungă până în podea, cu un guler înalt. Avea părul strâns și purta cercei și un colier din diamante mici și alburii. Parcă se pregătise de concert. Dar unde era audiența?

– Bună, Clare! am zis. Nu te întrerupe din cauza mea.

Draperiile erau trase în fața celor două ferestre înalte de pe peretele din spatele pianului. Singura lumină din cameră venea dinspre lampa mare din aramă ce stătea pe capacul instrumentului. Lampa avea un glob mare din sticlă albă, iar baza îi era modelată în forma unei gheare de leu. Era genul de obiect despre care mama Clarei ar fi crezut că e la modă. În jurul ei erau orânduite câteva fotografii în rame de argint, de mărimi diferite. În una dintre ele am recunoscut-o pe Clare, pe când era doar o fetiță. Purta o coroniță din flori în părul blond și scurt.

Clare s-a ridicat, iar mătasea rochiei a foșnit slab; e genul de sunet femeiesc care, indiferent de circumstanțe, pune inima unui bărbat pe jar. Chipul ei tot nu trăda niciun sentiment.

– Nu ți-am auzit mașina, a zis. Poate cântam prea tare.

– Am lăsat-o la poartă, am răspuns.

– Da, dar de obicei aud când o mașină oprește oriunde în apropiere.

– Atunci pesemne că a fost din cauza muzicii.

– Da. M-am lăsat distrasă.

Am rămas acolo, la vreo cincisprezece pași unul de celălalt, privindu-ne cumva zadarnic. Nu avusesem nicio idee despre cât de greu avea să-mi fie. Îmi țineam pălăria în mână.

– Unde este el? am întrebat.

Ea și-a tras umerii în spate și și-a înălțat capul, umflându-și nările ca și cum aș fi spus ceva jignitor.

– De ce ai venit aici? a întrebat.

– Tu mi-ai spus să vin. La telefon.

Ea s-a încruntat, iar fruntea i s-a încrețit.

– Am spus?

– Da.

Mintea parcă îi umbla aiurea; era cu siguranță distrată. Când a vorbit din nou, vocea ei a răsunat bizar de tare, de parcă și-ar fi dorit să fie auzită.

– Ce vrei de la noi?

– Știi ce? am zis. Acum, că întrebi, nu mai sunt așa de sigur. Presupun că m-am gândit că aș putea clarifica niște lucruri, dar deodată nu-mi mai amintesc care erau.

– Părai foarte furios când ai telefonat.

– Pentru că eram. Și încă sunt.

Gura ei s-a ondulat în ceea ce luam drept un zâmbet.

– Nu o arăți.

– Asta te învață la școala de detectivi. Cred că se numește „mascarea emoțiilor“. Te pricepi și tu destul de bine.

– Vrei să-mi spui de ce ești furios?

Am râs sau am emis un sunet asemănător râsului și am clătinat din cap.

– Oh, draga mea, am zis, de unde să încep?

La stânga mea s-a auzit un sunet, un soi de gâlgâit înăbușit, iar când m-am întors să privesc, am fost surprins să-l văd pe Richard Cavendish întins pe o canapea, adormit sau leșinat, nu-mi dădeam bine seama care din două. Cum de nu-l observasem când intrasem în cameră? Un corp pe o canapea – e genul de lucru care n-ar trebui să-mi scape. Zăcea pe spate, cu brațele aruncate de o parte și de alta a trupului și picioarele depărtate. Purta blugi și cizme lucioase de cowboy și o cămașă în carouri. Fața lui avea o paloare cenușie și avea gura deschisă.

– A dat buzna aici acum ceva timp, foarte beat, a explicat Clare. O să doarmă ore bune și nu-și va aminti nimic mâine dimineață. Se întâmplă adesea. Cred că e atras de pian, deși îi displace muzica. Sau cel puțin așa-i place să-mi spună.

Clare a zâmbit iar crispată.

– Sunt precum molia și flacăra, cred.

– Te superi dacă stau jos? am zis. Sunt cam obosit.

Clare mi-a arătat un scaun ornat, cu un spătar sub formă de liră, îmbrăcat în mătase galbenă. Părea prea delicat să-mi suporte greutatea, dar m-am așezat oricum. Clare s-a întors la taburetul de la pian și s-a făcut comodă acolo, trecându-și un genunchi peste celălalt, pe sub rochie și și-a lăsat un braț moale peste capacul pianului. Își ținea spatele foarte drept. Cumva, nu observasem până atunci ce gât lung și subțire avea. Diamantele din jurul lui străluceau, amintindu-mi de luminile orașului pe care le privisem mai devreme de la fereastra biroului meu, în timp ce așteptam telefonul ei.

– M-am întâlnit cu Peterson, am zis.

Asta a stârnit o reacție. S-a tras repede, de parcă ar fi fost gata să sară în picioare, apoi i-am văzut degetele strângându-se pe capacul pianului, acolo unde se odihneau. Ochii ei negri erau larg deschiși, iar în ei lucea o lumină aproape febrilă. Când a vorbit, vocea ei era gătuită.

– De ce nu mi-ai spus?

– Tocmai ți-am spus.

– Adică înainte. Când l-ai întâlnit?

– Azi, pe la prânz.

– Unde?

– Nu contează unde. El mi-a telefonat și a zis că vrea să mă vadă, așa că ne-am văzut.

– Dar...

Clare a clipit iute și s-a scuturat ușor, cutremurându-și trupul până la vârful piciorului ce se ițea de sub marginea rochiei albastre.

– Ce-a zis? A... Ți-a dat vreo explicație în legătură cu înscenarea morții lui? Nu se poate să fi apărut din senin, în urma unui telefon și a cererii de a te întâlni. Spune-mi! *Spune-mi!*

Mi-am scos tabachera. Nu am întrebat dacă o deranja că fumez; nu aveam chef să fiu politicos.

– Nu a fost niciodată iubitul tău, nu-i așa? A fost o minciună, doar un pretext pentru a mă angaja să-l găsesc.

Ea a dat să zică ceva, dar am întrerupt-o.

– Nu te mai deranja să inventezi scuze, am zis. Uite, adevărul e că nu-mi pasă. Oricum nu am crezut deloc treaba cu te-rog-găsește-mi-iubitul-pierdut – doar ascultându-ți descrierea și am știut că Peterson nu era genul de tip cu care să-ți pierzi vremea.

– Atunci de ce te-ai prefăcut că mă crezi?

– Eram curios. Și-n plus, să fiu cinstit, nu-mi plăcea să te știu ieșită din biroul meu, fără a mai avea ocazia să te văd vreodată. Penibil, nu?

Clare a roșit. Chipul ei îmbujorat m-a emoționat și m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva ar fi trebuit să regândesc măcar un pic concluzia dură la care ajunseseam în legătură cu ea și caracterul ei de când vorbisem cu Peterson de dimineață. Poate că era genul de femeie care se lăsa cu ușurință cuprinsă de mâinile bărbaților. Cine eram eu să o judec? Dar apoi m-am gândit la minciunile pe care mi le spusese, chiar dacă fuseseră doar omisiuni, la felul în care mă înșelase încă de la început, iar furia a crescut iar în mine.

Acum ședea cu fața întoarsă spre stânga, etalându-și profilul perfect. Poți urî o femeie și cu toate astea să fii conștient că nu trebuie decât să faci un semn și te vei arunca la picioarele ei, acoperindu-i încălțărilor de sărutări.

– Te rog! a zis. Spune-mi ce s-a întâmplat când v-ați întâlnit.

– Avea o valiză cu el. Voia să o livrez unui bărbat pe nume Lou Hendricks. Îți sună cunoscut?

Ea a ridicat nepăsătoare din umeri.

– Presupun că am auzit de el.

– Ba bine că nu. El e tipul căruia Peterson se presupune că ar fi trebuit să-i aducă heroina.

– Ce heroină?

Am chicotit. Ea era tot cu fața întorsă de la mine, arătându-mi profilul clasic, mult mai frumos decât al Cleopatrei.

– Hai, am zis, acum nu trebuie să mai joci teatru, șarada s-a terminat. Nu ai nimic de pierdut dacă ești sinceră – sau ai uitat cum să spui adevărul?

– Nu e nevoie să mă insulti.

– Sunt de acord, dar e amuzant.

Îmi scuturasem țigara în palmă, iar Clare s-a ridicat, a luat scrumiera mare, din sticlă de pe capacul pianului, a venit spre mine și mi-a dat-o, iar eu mi-am golit mâna de scrum, punând apoi obiectul pe jos, lângă scaun. Ea s-a întors foșnindu-și iar rochia de mătase și s-a așezat înapoi pe taburet. Chiar dacă eram furios pe ea, furios ca naiba, mă durea să-mi dau seama că pierdusem puținul pe care ea permisese să-l cred ca fiind al meu.

– Spune-mi un lucru, am zis. Totul a fost o minciună?

Am observat draperiile ferestrei din stânga agitându-se ușor, dar nu am simțit nici cel mai mic curent de aer.

– Cum adică „tot“?

– Știi la ce mă refer.

Clare s-a uitat la mâinile pe care și le ținea strânse în poală. Mă gândeam la lampa de lângă pat, cea

cu trandafiri roșii pictați pe abajur, la gemetele ei, cuprinsă de brațele mele și la pleoapele ei pâlpâitoare, la unghiile înfipite în umărul meu.

– Nu, a zis, pe un ton așa de încet și moale, că de-abia am putut auzi ce spusese. Nu chiar totul.

Ea și-a ridicat ochii spre mine și, cu o privire imploratoare, și-a trecut un deget fin peste buze și a clătinat încet și scurt din cap. I-am înapoiat o privire rece. Nu era nevoie să se îngrijoreze; n-aveam de gând să dau glas lucrurilor pe care mă ruga în liniște să nu le grăiesc. Care ar fi fost rostul? De ce să fac și mai mult rău decât fusese deja făcut? În plus, eram disperat să cred că se culcase cu mine din propria ei dorință, că nu fusese doar o altă mișcare făcută de dragul bărbatului pe care-l iubea cu adevărat.

Draperiile s-au agitat iar.

– Îmi ceri mult, doamnă Cavendish, am spus, suficient de tare pentru ca oricine s-ar fi aflat în cameră să audă.

Clare a dat din cap și și-a plecat iar fruntea. Am strivit țigara în scrumiera de pe podea și m-am ridicat.

– În regulă, Terry, am strigat, poți să ieși afară acum. Gata cu joaca.

La început nu s-a întâmplat nimic, în afară de micul sunet scos de Clare Cavendish care a chițait bizar și înfundat, ca și cum o pișcase ceva, și și-a pus o mână peste gură. Apoi draperiile ce se mișcaseră misterios s-au dat la o parte, iar bărbatul pe care îl cunoșteam drept Terry Lennox a pășit în cameră, purtând pe chip zâmbetul pe care mi-l aminteam foarte bine: copilăresc, stânjenit și puțin

obraznic. Purta un costum la două rânduri, de culoare închisă, și un papion albastru. Era înalt, zvelt și elegant. Părea cu atât mai stilat cu cât nu dădea semne că ar fi conștient de distincția lui. Avea părul brunet și mustața tunsă.

Mi-am dat atunci seama că nu-i văzusem niciodată adevăratul chip. Prima oară ne întâlniserăm cu câțiva ani în urmă, când avea părul alb, iar obrazul drept și maxilarul erau paralizate. Pielea moartă era brăzdată de cicatrice lungi și subțiri. În război, fusese surprins de explozia unei mortiere, apoi capturat de germani și peticit cum se pricepuseră și ei. Sau, cel puțin, așa povestea el. Mai târziu, atunci când soția lui fusese ucisă și părea că el avea să fie învinovățit, a fugit în Mexic – cu ajutorul meu, aş putea adăuga –, unde-și înscenase sinuciderea și suferise o operație majoră estetică, una scumpă, făcută de experți, și-și luase trăsături de sud-american. Îl mai întâlnisem o singură dată, sub noua lui identitate; apoi dispăruse din viața mea. Iar acum se întorsese.

– Salut, amice, a zis. Crezi că ai putea să-mi oferi o țigară? Am simțit fumul și mi s-a făcut deodată poftă.

Ce era al lui era al lui – cine, în afară de el, ar mai fi putut sta ascuns în spatele unei draperii timp de o jumătate de oră, ca apoi să iasă atât de sigur pe sine și autoironic ca Cary Grant ⁸? Am pășit în față, scoțând tabachera, am deschis-o îndepărtând capacul cu o mișcare a degetului mare și i-am întins-o.

– Poftim, am zis. Te-ai lăsat sau ce?

– Da, a răspuns, scoțând o țigară și plimbând-o apreciativ între degete. Îmi afecta sănătatea.

Terry și-a dus o mână la piept.

– Aerul uscat de acolo nu prea îmi priește.

E ciudat, nu-i așa?!, cum și în momente precum era acela, oamenii se aruncă direct în conversații mărunte. Clare stătea încă pe taburetul de la pian, cu mâna peste gură. Nici măcar nu se întorsese să-l privească pe Terry. Nici nu avea nevoie.

I-am oferit amicului meu un chibrit, iar Terry s-a aplecat spre flacără.

– Cum a fost zborul? am întrebat. Ai venit din Acapulco, nu?

– Nu, a răspuns. Mă aflam în Baja, într-o mică vacanță când mi-a telefonat Clare. Din fericire, am reușit să iau un avion folosit pentru agricultură spre Tijuana și apoi am zburat cu Mexicana Airlines până aici. Avionul era un DC-3. Am strâns brațele scaunului așa de tare, că încă am degetele amorțite.

Terry a făcut trucul acela al lui, trăgând o gură bună de tutun și l-a lăsat să se scurgă o clipă pe buza de jos înainte să-l inhaleze.

– Ah, a oftat el, ce gust bun are!

Bărbatul și-a lăsat capul într-o parte și m-a privit critic.

– Arăți cam rău, Phil, a zis. Ai avut de furcă din cauza afacerii cu Nico și toate celelalte? Îmi pare rău – chiar regret!

Vorbea serios. Așa era Terry – îți fura portofelul, te dă râma și călca peste tine, apoi, o secundă mai târziu, te ajuta să te ridici, te curăța de praf și-ți cerea cele mai sincere scuze. Și n-aveai decât să-l crezi. Ba te pomeneai chiar întrebându-te dacă e în regulă și sperai să nu-și fi rănit încheietura mâinii

cât timp ținuse arma aia mare îndreptată spre tine, pe când îți cerceta buzunarele. Sunt cumva nedrept? Poate un pic. Înainte, când credeam că îl cunosc, fusese destul de corect. Se îmbăta repede și nu era chivernisit cu bani și avea întotdeauna probleme cu femeile, dar nu știam despre el să fie cu adevărat pervertit. Asta se schimbase acum.

– Ce mai face Menendez? am întrebat.

Terry a zâmbit prefăcut.

– O, îl cunoști pe Mendy. El e pisica ce o să cadă mereu în picioare.

– Te vezi des cu el?

– Ținem legătura. Îi sunt dator vândut, după cum bine știi.

Da, știam. Menendez și vechiul tovarăș de arme al lui Terry, Randy Starr, îl ajutaseră să dispară și să-și construiască o nouă identitate după așa-zisul suicid din Otatoclán. Fuseseră împreună, toți trei, într-un adăpost individual, în Franța, când aterizase obuzul, iar Terry le salvase viața, luând obiectul exploziv și alergând afară cu el, aruncându-l în aer, ca un fundaș ce trimite o pasă în stilul Hail Mary. Sau cel puțin așa suna continuarea poveștii. Nu am știut niciodată cât să cred din ce îmi povestea Terry despre el sau despre aventurile lui. Nici acum nu știu. De exemplu, mai târziu am aflat că el nu era Terry Lennox, din Salt Lake City, așa cum pretinsese, ci Paul Marston, un canadian născut în Montreal. Dar drept cine se mai dăduse până atunci? Și oare cine avea să fie următoarea dată când aveam să-l revăd, dacă aveam să-l reîntâlnesc? Câte foi are o ceapă?

– Mendy s-a stabilit în Acapulco, nu? Acolo stai și tu? am întrebat.

– Da. E plăcut la ocean.

– Cum te numești acum? Am uitat.

– Maioranos, a răspuns, privindu-mă sfios. Cisco Maioranos.

– *Pentru Dumnezeu!* a strigat Clare deodată, ridicându-se nervoasă de la pian și întorcându-se spre noi cu chipul palid de furie. Aveți de gând să stați acolo toată noaptea, *pălăvrăgind*? E grotesc! Sunteți ca doi băieți răi care au făcut o obrăznicie și au scăpat basma curată.

Ne-am întors și am privit-o. Cred că și uitaserăm de prezența ei.

– Ușurel, fetițo, a zis Terry, încercând, dar fără să reușească, să pară relaxat. Suntem doar doi amici vechi care se pun la curent cu noutățile.

Terry mi-a făcut iute cu ochiul.

– Nu-i așa, Phil?

Clare a dat să adauge ceva, din moment ce era evident că avea multe de spus, dar chiar atunci s-a auzit un mic ciocănit, iar ușa s-a deschis puțin și o apariție bizară a răsărit acolo. Era un cap, cu chipul la fel de alb ca masca unui actor de Nô și cu mult păr adunat într-un soi de meșă lipită de cap. Ne-am holbat toți trei la arătare, apoi vedenia a vorbit.

– Căutam o carte în bibliotecă și am auzit voci. Nu vă așteaptă paturile de acasă?

Era mama Clarei. Intrase cu totul în cameră. Purta o rochie roz, din lână, și papuci roz, cu pampoane roz. Albul de pe fața ei era un soi de mască de înfrumusețare. Ochii ei ne priveau, încadrați de

cercuri roșii ca ai unui om beat, iar buzele ei aveau culoarea cărnii crude.

– Of, mamă, a zis Clare exasperată, cu mâna la frunte. Întoarce-te, te rog, în pat!

Doamna Langrishe a ignorat-o și a intrat în cameră, închizând ușa în urma ei. Îl privea pe Terry și se încrunta. Atunci a spus:

– Și el cine mai e, dacă îmi dai voie să întreb?

Terry nu a ezitat să pășească ușor spre ea, zâmbind și întinzându-și mâna fină.

– Lennox mă numesc, doamnă Langrishe, a zis. Terry Lennox. Nu cred că ne-am întâlnit.

Doamna Langrishe l-a privit o clipă cu atenție, încercând să și-l amintească, apoi, brusc, a zâmbit. Nimeni, bătrân sau tânăr, nu putea rezista șarmului împrăștiat de Terry ca un abur dintr-o sticlă de parfum. Doamna Langrishe i-a luat una dintre mâini în ambele ei palme.

– Ești prieten cu Richard? a întrebat.

Terry a ezitat.

– Păi... da, cred că sunt.

Privirea lui a fulgerat în direcția canapelei, iar doamna Langrishe s-a uitat și ea într-acolo.

– Ah, dar iată-l! a zis, iar zâmbetul ei s-a lărgit și s-a îmblânzit și mai mult. Vai, dar uită-te la el, doarme ca un bebeluș!

Femeia s-a întors spre Clare, iar spintecătura roșie a gurii s-a strâns.

– Și tu pentru ce te-ai gătit? a întrebat. E miezul nopții.

– Te rog, du-te la culcare, mamă! a repetat Clare. Nu uita că avem întâlnirea cu oamenii lui Bloomingdale de dimineață. O să fii obosită.

– De ce nu mă lași în pace?! s-a răstit mama ei.

Femeia s-a întors iar spre Terry, cu o lucire ștrengărească în priviri.

– Tu și Richard ați fost la chermeză, nu-i așa? Sărmanul băiat n-ar trebui să bea – i se duce direct la cap.

Doamna Langrishe s-a întors iar și a privit cu indulgență la silueta ce zăcea pe canapea.

– E un om nemaipomenit, zău așa.

Cavendish s-a foit în somn, ca și cum ar fi auzit vorbele și a horcăit tare. Bătrâna a chicotit încântată.

– Auzi-l! Nu-i un ștrengar feroce?

În cele din urmă, doamna Langrishe m-a observat. S-a încruntat.

– Mi-aduc aminte de tine, a zis, arătând cu degetul spre pieptul meu. Tu ești, cum îți zice, detectivul.

Buzele ei s-au curbat în sus, într-un zâmbet viclean și hâtru, iar masca albă s-a crăpat în mai multe firicele subțiri de fiecare parte a gurii și o clipă a semănat straniu de mult cu un clovn.

– I-ai găsit perlele domniei sale? a întrebat, pe un ton discret sugestiv și cântător. De asta te afli aici?

– Nu, nu le-am găsit încă, am zis. Dar mai un pic și le dau de urmă.

Zâmbetul de clovn s-a stins imediat și a întins iar un deget, dar de data asta tremurând de furie.

– Nu-ți bate joc de mine, tinere, a hârâit ea.

– Doamnă Langrishe, Clare are dreptate, a intervenit abil Terry. Probabil ar trebui să vă întoarceți în pat. N-ați vrea să săriți peste somnul de frumusețe.

Bătrâna s-a uitat la el, iar ochii i s-au îngustat. Presupun că avusese parte de prea mulți lingușitori precum Terry în cursul vieții, ca să fie fermecată prea mult de șarmul lui amețitor.

Clare a pășit în față și și-a așezat ușor o mână pe brațul femeii.

– Hai, mamă, te rog! a spus. Domnul Marlowe și Terry sunt prieteni vechi. De asta i-am invitat aici acum – e un soi de reuniune.

Cred că bătrâna cotoroanță știa că era mințită, însă pesemne se simțea prea obosită și suficient de satisfăcută ca să accepte minciuna și să se retragă. I-a zâmbit iar dulce lui Terry, la mine s-a încruntat, apoi i-a permis Clarei să o conducă spre ușă. Clare și-a întors o clipă privirea spre mine și spre Terry. Mă întrebam dacă avea să vină o zi când tânăra urma să arate ca mama ei.

Când cele două femei au plecat, Terry a răsuflat printre buze și apoi a râs ușor.

– Ce mai femeie! a zis. M-a băgat în sperieți.

– Nu mi s-a părut că ai fi fost prea speriat, am răspuns.

– Ei bine, mă cunoști – un maestru al prefăcătoriei.

Terry a pășit către locul în care stătusem eu așezat, s-a aplecat și a strivit țigara în scrumiera de pe podea, apoi și-a strecurat mâinile în buzunare, a pornit agale spre canapea și s-a oprit să-l privească pe Cavendish care zăcea lungit, ca o imagine caricaturală a unui bețiv.

– Sărmanul Dick, a spus. Mama lui Clare are dreptate: n-ar trebui să bea.

– Îl cunoști? am întrebat. Adică v-ați cunoscut înainte de ziua de azi?

– A, da. El și Clare veneau adesea în Mexic. Ne cunoșteam cu toții – Nico, prietenul nostru, Mendy, și alții. Există un bar pe faleză, unde obișnuiam să ne strângem pentru o serată cu cocteiluri. E un loc drăguț.

Terry s-a întors să mă privească peste umăr.

– Ar trebui să mă vizitezi într-o zi. Ți-ar prinde bine niște soare și relaxare. Te forțezi prea tare, Phil, mereu ai muncit prea mult.

În ziua după uciderea soției lui, îl condusesem pe Terry în Tijuana, la aeroportul de acolo, de unde luase un zbor spre sud. Când m-am întors, Joe Green mă aștepta. Știau că Terry părăsise statul, așa că m-au arestat ca pe un complice. Am fost brutalizat de șeful lui Joe, un bătaș pe nume Gregorius și mi-am petrecut vreo două nopți la mititica înainte să-mi dea drumul, după ce au auzit de convenabila sinucidere a lui Terry. Fusesem destul de aproape să-mi pierd așa-zisa reputație, iar eu o încasasem zdravăn. Da, Terry mi-era dator.

Bărbatul s-a întors și a rămas în fața mea, cu mâinile încă băgate în buzunare. Își pictase pe față

cel mai micos zâmbet.

– Ai adus, din întâmplare, valiza? a întrebat. Presupun că de asta te-a căutat Nico. Tipul nu a avut niciodată tărie de caracter. Se sperie prea ușor. Trebuie să recunosc, l-am disprețuit puțin întotdeauna.

– Nu suficient de mult ca să nu-l mai folosești pe post de căraș.

El a holbat ochii.

– Să-l folosesc *eu*? Oh, nu, amice, doar nu crezi că am intrat *eu* în afaceri, nu? E o treabă prea murdară pentru mine.

– Altă dată aș fi fost de acord cu tine, am spus. Dar te-ai schimbat, Terry. O pot vedea în ochii tăi.

– Te înșeli, Phil.

Terry a scuturat lent din cap.

– Sigur, m-am schimbat – am fost nevoit. Viața de acolo nu înseamnă doar trupe de chitări, margarita și mole de pui. A trebuit să fac niște chestii pe care n-aș fi crezut că le voi face aici.

– Vrei să spui că ai cheltuit banii moșteniți de la Sylvia? Erau banii lui Harlan Potter lăsați ei. Trebuie să fi fost mult cașcaval.

Terry și-a ținut gura, presupun că să-și înăbușe un zâmbet.

– Să zicem că am făcut niște investiții pripite.

– Cu Mendy Menendez?

Nu a răspuns, dar vedeam că nu mă înșelasem.

– Deci ești în cârdășie cu Mendy și îi datorezi o grămadă de bănet. De asta ai trimis-o pe Clare la mine – în numele lui Mendy. Am dreptate, nu?

Terry s-a întors și s-a îndepărtat de mine cu mersul țeapăn, uitându-se la podea, apoi s-a răsucit și a venit înapoi cum plecase, oprindu-se din nou în fața mea.

– Cum spuneam, îl cunoști pe Mendy. Nu e prea iertător când vine vorba de bani, datorii, chestii de genul ăsta.

– Credeam că ești tovarășul și eroul lui pentru că i-ai salvat pe el și pe Randy Starr de la o moarte sângeroasă pe câmpul de luptă.

Terry a chicotit.

– Eroii se demodează după o vreme, a zis. Și-apoi, știi la fel de bine ca mine cum sunt oamenii – se satură să mai fie recunoscători. Ba chiar încep să urască faptul că îți sunt îndatorați.

M-am gândit bine la ce spusese. Avea dreptate. Mereu mă surprinsese faptul că Mendy acceptase să-l ajute. Bănuiam că Terry îl avea cu ceva la mână. M-am gândit să-l întreb dacă aveam dreptate, dar parcă nu-mi găseam interesul necesar.

– Bineînțeles, a continuat, Clare ar fi fost fericită să mă ajute. Și ea are o grămadă de bani, știi. A vrut să-mi dăruiască o parte pentru achitarea datoriei către Mendy, dar – Terry a afișat zâmbetul acela care parcă-și cerea scuze – mi-a mai rămas o frântură de onoare.

– Cum rămâne cu cei doi mexicani? am zis.

– Da, a spus Terry, iar între sprâncene i s-a format o încrețitură. Aia a fost o treabă murdară. Sora lui

Nico... nu am întâlnit-o niciodată, dar sunt sigur că nu merita să moară.

– A pus totul la cale cu Nico, am răspuns. A identificat corpul.

– Da, dar oricum, să fii ucis în felul ăla – Terry s-a strâmbat. Jur că n-am știut că Mendy i-a trimis pe mexicani după Nico. Am crezut că va aștepta până ce Clare vorbea cu tine, până ce aveai suficient timp să-l găsești pe Nico, așa cum nu mă îndoiam că aveai să faci dacă Mendy ar mai fi zăbovit puțin. Dar Mendy suferă de un amestec nefericit de nerăbdare și neîncredere. Așa că a trimis cei doi mardeiași ca să-și înceapă propriile căutări. O greșeală tare tristă.

– Numai că, bineînțeles, nimeni, nici tu, nici Mendy sau altcineva n-ar fi aflat de dispariția lui Nico dacă nu l-ar fi zărit Clare pe stradă în acea zi, în San Francisco.

– Da, e adevărat. Știi – Terry s-a răsucit pe călcâie și a mai făcut câțiva pași țepeni, cu mâinile prinse la spate – nu-mi doresc decât să nu-l fi văzut. Totul ar fi fost mult mai simplu.

– E probabil adevărat. Dar a fost vina ei? Nu i-a spus lui Mendy, nu-i așa? Presupun că ți-a mărturisit ție, iar *tu* i-ai povestit lui Mendy. Și uite așa s-au pus lucrurile în mișcare. Am dreptate?

– Nu te pot minți.

Asta m-a făcut să râd, iar când am izbucnit în hohote, Terry mi-a aruncat o privire rănită – chiar așa.

– Oricum, acum nu mint, a rostit pe un ton ofensat. Da, i-am spus lui Mendy. N-ar fi trebuit, știu. Dar cum am zis, am motive să-i fiu recunoscător...

– Și, de asemenea, trebuia să arăți bine în ochii lui, aducându-i vestea că Peterson făcea doar pe mortul și se plimba liber cu valiza lui Mendy plină de porcării.

– Ah, da, a spus Terry. Valiza aia.

– Mi-ai dat-o să o țin pentru o zi.

– Așa e. S-a întâmplat în noaptea în care m-ai condus în Tijuana, după ce a murit biata Sylvia? Nu-mi amintesc. Ai recunoscut-o, bineînțeles, când l-ai văzut pe Peterson cu ea.

– A avut, cu siguranță, o viață lungă.

– E englezească. Vezi tu, englezii fac lucruri care te țin o viață.

Terry și-a conținut umbletul și s-a așezat pe taburetul de la pian, cu un genunchi peste celălalt și cu o mână la bărbie, ca *Gânditorul* lui Rodin. Terry avea cele mai subțiri picioare pe care le văzusem vreodată. Semănau cu ale unei berze.

Bărbatul a dat să spună ceva, dar Richard Cavendish s-a ridicat chiar atunci drept pe canapea și s-a uitat la noi, lingându-și buzele și clipind.

– Ce se-ntâmplă? a mormăit el.

Terry abia dacă i-a acordat atenție.

– E-n regulă, Dick, a zis. Culcă-te înapoi.

– Bine, a bâiguit Cavendish și a căzut în poziția în care se aflase și mai înainte, cu brațele și picioarele aruncate într-o parte și-n alta. După o clipă sau două a început să sforăie încet.

Terry își pipăia buzunarele. Nu știu ce se aștepta să găsească acolo.

– Ți-aș mai cere o țigară, a zis, doar că nu vreau să mă apuc iar serios.

Bărbatul s-a uitat la mine dintr-o parte.

– O să-mi spui unde e valiza? a întrebat.

– Sigur. E într-un dulap încuiat din Gara Union, iar cheia se află într-un plic ce urmează să ajungă la un amic de-ai mei – adică, un fel de amic – pe nume Bernie Ohls. E asistent-șef la Omucideri. Lucrează la Biroul Șerifului.

În cameră s-a lăsat deodată o liniște mormântală. Terry a rămas pironit locului, în poziția încovrigată, cu genunchii încrucișați, cu o mână la bărbie și cu cealaltă sprijindu-și cotul. Am mers la fereastră, m-am strecurat printre draperiile deschise și am privit afară. Nu era nimic de văzut, doar întuneric și propria mea reflexie întunecată pe sticlă.

– Nu cred că a fost înțelept ce ai făcut, a spus Terry în spatele meu. Nu cred că a fost înțelept deloc.

Nu părea furios sau amenințător, iar, de fapt, vocea lui nu suna decât melancolică; da, acesta e cuvântul: melancolică.

Apoi a vorbit iar, dar tonul i se schimbase.

– Ah, tu ești, a spus. Ce ai tu acolo?

M-am întors de la fereastră. Terry era încă așezat la pian, pe taburet, cu spatele la mine. Dincolo de el, fratele Clarei, Everett, stătea în pragul ușii. Pe frunte îi atârna șuvița moale de păr. Nu arăta mai bine decât ultima oară când îl văzusem, dar cel puțin era conștient. Purta pijamale și un halat de mătase brodat cu dragoni. În picioare avea mocasini, care arătau foarte ciudat alături de

pijama. În mână ținea un pistol. Era un obiect mic și elegant; cred că un fel de Colt. Puteam vedea că are un mâner din perla. Nu părea deloc un lucru serios, dar toate armele, chiar și cele mai delicate, pot face o gaură prin cea mai tare inimă.

S-a uitat la mine pe când am ieșit din umbra draperiei, iar ochii lui m-au privit nesiguri. Nu se aștepta să mă vadă.

– Bună, Everett, am zis. Te-am trezit? Mama ta tocmai ce a fost pe-aici.

El s-a holbat la mine. Părea mai tânăr decât era în realitate pentru că era foarte tras la față. Și, presupuneam, pentru că maică-sa îl proteja și-l cocolea de lumea mare și rea. Sau cel puțin așa credea ea.

– Cine ești? a întrebat.

Avea ochii duși în orbite, încadrați de umbre purpurii.

– Mă cheamă Marlowe, am răspuns. Ne-am mai întâlnit de vreo două ori. Prima oară erai treaz și am vorbit pe peluza – îți amintești? Ai crezut că sunt noul șofer. A doua oară nu ai știut că mă aflu aici.

– Despre ce vorbești?

– M-ai întrebat cine sunt, am zis. Iar eu îți explicam.

Am forțat un zâmbet. Trăgeam de timp. Poate că Everett Edwards al Treilea era un papă-lapte, cum ar fi spus Wilber Canning, dar era, în același timp, dependent de heroină și avea o armă în mână.

– O, da! a zis, pe un ton plin de dezgust. Îmi amintesc: ești tipul care o căuta pe Clare în ziua aia. Un fel de detectiv, nu?

Tânărul a chicotit brusc.

– Un detectiv! Ce tare. Eu am o armă și tu ești detectiv. E chiar amuzant.

Everett și-a îndreptat atenția spre Terry.

– Tu, a spus fără să mai chicotească, ce cauți aici?

Terry s-a gândit.

– Păi, sunt un fel de prieten al familiei, Rett. Mă știi.

Nu vedeam decât spatele și ceafa lui Terry, dar tipul părea destul de calm. Eram mulțumit. Toată lumea avea să fie foarte, foarte calmă în următoarele câteva minute.

Terry a continuat.

– Mai știi ce bine ne-am distrat în Acapulco? Ții minte când te-am învățat să faci schi acvatic? A fost o zi pe cinste, nu? Și-apoi am luat toți cina în localul ăla de pe plajă. Pedro se numește. E încă acolo. Mă duc adesea, iar când ajung acolo mă gândesc la tine și la momentele plăcute pe care le-am petrecut.

– Nenorocitul, a spus Everett încet. Tu ești cel care m-a făcut să mă apuc. Tu mi-ai dat prima oară prafuri.

Mâna lui Everett tremura, iar arma se clătina și ea. Nu era de bine. Un pistol ce vibrează se poate descărca imediat; am văzut cu ochii mei. Everett

mai avea puțin și izbucnea în plâns, însă lacrimile lui aveau să fie de ură.

– *Din cauza ta.*

– Ah, nu fi așa melodramatic, Rett, a replicat Terry, râzând scurt. Erai un băiat tare emotiv în vremurile alea și m-am gândit că o gustare ocazională din praful fericirii ți-ar prinde bine. Îmi pare rău dacă m-am înșelat.

– Cum îndrăznești să vii aici, în casa asta, a zis Everett, iar mâna a prins a-i tremura și mai tare și țeava pistolului a alunecat într-o parte, făcându-mi dinții să se încleșteze.

– Ascultă, am intervenit, Rett, de ce nu-mi dai mie arma?

Tânărul m-a fixat un moment cu privirea, apoi a scos un guițat ascuțit ce se voia a fi un hohot de râs.

– Chiar așa vorbesc, pe bune, detectivii? Credeam că doar în filme e așa.

Everett și-a luat în glumă o mină serioasă și a vorbit grav, încercând să-și facă vocea să sune ca a mea.

– *Everett, de ce nu-mi dai arma înainte să rănești pe cineva?*

Tânărul și-a dat ochii pe spate.

– Nu pricepi, prostule? Asta e și ideea. Cineva *chiar* o să fie rănit. O să fie șifonat de-a binelea. Nu-i așa, *Terry*? Nu-i așa bătrâne tovarăș al zilelor amuzante din Acapulco?

Atunci Terry a săvârșit greșeala. În situații ca aia, întotdeauna se întâmplă; cineva face o mișcare prostească și greșită și apoi iadul se dezlănțuie. Bărbatul s-a ridicat brusc de pe taburet și s-a aruncat înainte ca un înotător ce plonjează ușor spre un val, a aterizat pe burtă și a înhățat scrumiera de sticlă ce se afla pe podea, acolo unde stătusem eu. A vrut să o azvârle spre Everett, ca un aruncător cu discul. Nu și-a dat seama că atunci când stai întins pe abdomen nu ai prea multă forță. În plus, Everett a reacționat prea rapid pentru el, iar Terry încă își retrăgea mâna când tânărul a făcut un pas mare în față, cu arma întinsă, a ațintit-o spre capul lui Terry și a apăsat pe trăgaci.

Glonțul a pătruns fruntea lui Terry, chiar sub linia de unde începe părul. Victima a rămas o clipă așa cum fusese surprinsă, lungit, cu scrumiera într-o mână și cu cealaltă sprijinită pe podea, ca și cum ar fi încercat să se ridice. Dar nu avea să se mai salte de jos niciodată. Avea două găuri în cap, una în frunte și una mai mare, în ceafă, la baza țestei. Prin a doua cavitate se scurgea mult sânge și o substanță cenușie și cleioasă. Capul i-a căzut moale, iar fața i s-a lovit de covor.

Everett părea că are de gând să tragă din nou, dar l-am ajuns înainte să mai facă vreo mișcare. Nu mi-a fost greu să-i iau arma. De fapt, aproape că mi-a dat-o singur. Era acum la fel de lipsit de vlagă ca o fetiță. Buza de jos îi tremura și se holba în jos, acolo unde Terry zăcea sângerând pe podea. Unul dintre picioarele lui Terry, cel drept, s-a cutremurat de câteva ori de spasme și apoi a rămas inert. Am observat, așa cum îmi mai fusese dat să observ și altă dată, cât de mult semăna mirosul de praf de pușcă cu cel de șuncă prăjită.

Ușa s-a deschis din nou în spatele lui Everett, iar de data asta, Clare a intrat în cameră. S-a oprit în

prag și a privit scena ce se desfășura în fața ei cu o expresie de groază și de neîncredere. Apoi a făcut câțiva pași lenți înainte, și-a împins fratele la o parte și a căzut în genunchi. A ridicat capul lui Terry și l-a culcușit în poala ei. Nu a spus nimic. Nici măcar nu a plâns. Îl iubise cu adevărat; vedeam limpede. Cum să nu fi văzut?

Și-a ridicat privirea spre mine și s-a uitat la arma din mâna mea.

– Tu...?

Am clătinat din cap.

Clare s-a întors spre fratele ei.

– Tu ai fost?

Everett nu voia să se uite la ea.

– Nu te voi ierta niciodată, i-a spus calmă, pe un ton aproape formal. Nu te voi ierta niciodată și sper să mori. Sper să faci supradoză, foarte curând, să intri în comă și să nu mai ieși niciodată. Dintotdeauna te-am urât, iar acum știu și de ce. Știam că într-o zi îmi vei distruge viața.

Everett tot nu o privea. Nu i-a răspuns Clarei și nu a scos nicio vorbă. După tot ce se întâmplase nu mai rămăseseră multe lucruri de spus.

În spatele nostru, Richard Cavendish s-a ridicat în picioare și a înaintat împleticindu-se. Văzându-l pe Terry și sângele lucitor ce se scurgea pe rochia de seară a soției lui, el s-a oprit. Nu s-a întâmplat nimic timp de câteva clipe; apoi Cavendish a început deodată să râdă.

– Ei, ei, a zis, avem un om la pământ, nu?

Și s-a pornit iar pe râs. Am presupus că el credea că visează, că nimic din ceea ce vedea nu era real. A mai făcut câțiva pași, trecând peste trupul lui Terry, a întins o mână și a bătut-o pe Clare pe cap, apoi s-a întors spre ușă, fredonând o melodie și a dispărut.

Clare a început, în cele din urmă, să plângă. M-am gândit să merg la ea, dar ce aș fi putut face? Era prea târziu să mai pot îndrepta ceva.

25

Nu i-am telefonat lui Bernie. Bănuiam că se săturase de mine pentru moment, iar mie cu siguranță mi se luase de el – nu voiam să-l aud iar țipând la telefon, înjurându-mă și spunându-mi să-mi fac singur lucruri pe care cel mai priceput contorsionist din lume nu le-ar fi reușit. Așa că l-am sunat, în schimb, pe Joe Green, bătrânul și bunul Joe, care bea o bere cu tine, spunea o glumă și trăncănea despre meciul de fotbal și ai cărui chiloți i se adunau între picioare când era cald afară.

Joe era de serviciu, ca întotdeauna, iar după douăzeci și cinci de minute de la apelul meu, el a ajuns la reședința Langrishe cu vreo două mașini de patrulă urlând în urma lui. Până la sosirea lor, Everett Edwards stătea deja ghemuit asemenea unui arici pe canapeaua pe care cumnatul lui dormise mai devreme. Vărsa lacrimi amare, dar nu de regret, din câte se părea, ci dintr-un fel de frustrare, deși n-aș putea spune de ce se simțea frustrat. Poate se gândea că Terry murise prea repede, fără să sufere destul. Sau poate că era dezamăgit de banalitatea întâmplării; poate că-și dorise o scenă grandioasă ca o bătălie cu spade și cadavre răsfirate peste tot, o scenă pe care celălalt Marlowe, cel care a văzut sângele lui Hristos turnat în chestia aia, ar fi putut-o scrie pentru el.

Joe stătea în mijlocul încăperii și se uita în jur cu o încruntătură plină de îngrijorare. Nu era în elementul lui. Green era obișnuit să tropăie pe scările imobilelor, să deschidă uși cu piciorul, să împingă la perete vagabonzi îmbrăcați în maiouri transpirate și să le vâre în gură țeava Specialului său de calibru .38 ca să nu mai țipe. Acea era lumea lui Joe. Priveliștea la care era martor semăna cu un joc de club ce se terminase cumplit, dar spectaculos.

S-a aplecat pe vine și-a mijit ochii la găurile de glonț de pe craniul lui Terry, și-a aruncat privirea spre Everett Edwards care se făcuse mic pe canapea, apoi la mine.

– Iisuse Hristoase, Phil, a rostit aproape în șoaptă. Ce dracu' e toată tărașenia asta?

Mi-am întins mâinile în lături și am ridicat din umeri. De unde era să încep?

Joe s-a ridicat în picioare gemând și s-a întors spre Clare Cavendish. Clare, cu chipul transfigurat și

măinile pătate de sânge atârând moale pe lângă corp, arăta ca o figură dintr-o piesă veche de teatru, una scrisă cu mult timp în urmă, de un antic grec. Joe a început să i se adreseze pe numele de Langrishe, iar atunci am intervenit corectându-l.

– O cheamă Cavendish, am zis. Doamna Clare Cavendish.

Clare nu părea să bage nimic de seamă, ci doar stătea acolo nemișcată ca o statuie. Intrase în șoc. De pe canapea, fratele ei a lăsat să-i scape un suspin teatral. Joe s-a uitat iar la mine, clătinând din cap. Nu știa ce să facă.

În cele din urmă, el i-a încredințat-o pe Clare unuia dintre ofițeri, un zdrahon irlandez cu păr roșcat și pistrui, care i-a adresat un zâmbet à la Barry Fitzgerald ⁹ și i-a spus că n-avea de ce să-și facă griji.

Găsise o pătură pe undeva și i-a petrecut-o peste umeri, pe urmă a condus-o amabil afară din cameră. Clare l-a urmat fără să opună cea mai mică rezistență, alunecând spre ușă înveșmântată în rochia ei însângerată, la fel de grațioasă ca întotdeauna, cu spatele drept, cu chipul lipsit de expresie, etalându-și profilul perfect.

Polițiștii au închis cătușele peste mâinile lui Everett și l-au condus și pe el afară, așa cum era îmbrăcat, în pijamale și mocasini. Parcă era o arătare. Avea ochii roșii de atâta plâns, iar pe obraji avea mânjiți muci. Mă întrebam dacă știa ce-l așteaptă în decursul următoarelor săptămâni și luni, ca să nu mai pomenesc de anii de după aceea, pe care avea să și-i petreacă în San Quentin, asta dacă nu cumva mama lui cumpăra un avocat dur și suficient de isteț ca să-l elibereze fentând legea printr-o manevră la care nu se gândise nimeni. N-

ar fi fost prima oară când fiul unei familii bogate scăpa basma curată după o crimă.

Cine a urmat după ce fiul și fiica ei au fost duși din cameră dacă nu Mama Langrishe, împopoțonată cu plasa ei de păr și masca din clei alb? S-a uitat la trupul de pe podea peste care cineva aruncase o pătură, dar nu părea să-și dea seama ce era. M-a privit pe mine, apoi pe Joe.

Nu înțelegea nimic. Era doar o bătrână tristă, confuză și pierdută.

Când s-a terminat totul și mașinile de patrulă au plecat, Joe și cu mine am rămas afară, pe pietrișul de lângă mașina lui și am fumat împreună.

– Doamne, Phil, a zis Joe, te-ai gândit vreodată să-ți schimbi cariera?

– Mereu mă gândesc la asta, am răspuns. Mereu.

– Știi că va trebui să vii la secție și să dai o declarație.

– Mda, am făcut, știu. Dar ascultă, Joe, fă-mi o favoare! Acum lasă-mă să merg acasă să dorm și vin mâine la prima oră.

– Nu știu, Phil, a rostit, frecându-și bărbia îngrijorat.

– La prima oră, Joe – pe cuvânt.

– Ah, bine, atunci.

– Ești a-ntâia.

– Sunt ușor de convins, atâta tot.

– Nu, Joe, am adăugat, aruncând țigara pe pietriș și strivind-o cu călcâiul. Eu sunt ușor de convins.

Am mers acasă, am făcut duș, m-am prăbușit pe pat și am dormit tot restul nopții. La șapte a sunat alarma. M-am ridicat, am băut o cană de cafea călâie, m-am dus la secție, așa cum îi promisesem lui Joe, și am dat declarația funcționarului de serviciu.

Nu am dat prea multe în vileag, ci suficient cât să-l mulțumesc pe Joe și să satisfac curtea în cazul în care avea loc procesul Statului Californian împotriva lui Everett Edwards al Treilea. Aveam să fiu chemat ca martor, bineînțeles, dar nu mă deranja. Ceea ce mă deranja, în schimb, era că ar fi trebuit să vorbesc de la boxa martorilor și să o văd pe Clare Cavendish stând acolo în primul rând al sălii, uitându-se la fratele ei, cunoscut acum ca „acuzatul“, cel care îi ucisese amantul. Nu, nu de asta îmi era teamă. Mi-aminteam de ce-mi spusese mama ei în ziua aceea, la Ritz-Beverly, despre cum oamenii pot ieși șifonați din afacerea aflată în desfășurare. Mă gândisem că îi era teamă ca fata ei să pățească ceva; dar nu despre asta vorbise. Se referise la mine; eu eram cel care urma să sfârșească rănit și, cumva, ea intuise încă de pe atunci. Ar fi trebuit să o ascult.

Când am ieșit din secție, Olds-ul stătea în soare, iar căldura iradia zumzăind de pe capotă. Volanul avea să fie îngrozitor de încins.

Credeți că voi continua prin a spune că mai târziu am mers la Victor's și am băut o șurubelniță pentru prietenul meu mort. Dar n-am făcut așa. Terry pe care-l cunoscusem eu murise cu mult înainte ca Everett Edwards să-i înfingă un glonț în creier. Nu aș fi recunoscut niciodată de față cu el, dar Terry Lennox reprezentase pentru mine idealul de

gentleman. Da, în ciuda problemei cu băutura, a femeilor și a persoanelor din anturajul lui, precum Mendy Menendez, în ciuda faptului că la sfârșit nu-i păsa decât de el, Terry era, într-un fel ciudat, un om onorabil.

Acela fusese Terry pe care-l cunoșteam eu sau pe care credeam că-l cunosc. Ce se întâmplase cu el, ce-l determinase să nu mai aibă bun-simț, să nu mai fie cinstit și loial? Obișnuia să dea vina pe război, obișnuia să se bată cu pumnul în piept și să spună că de când se întorsese din luptă nu mai rămăsese nimic viu în el. Nu credeam. Avea o rezonanță mult prea tragică și romantică. Poate că viața din Mexicul cel însorit, presărată cu schi nautic, cocteiluri pe faleză, în calitate de om de legătură și cârpaci al lui Mendy Menendez distrusese ceva în el, astfel că stilul, lustrul elegant rămăseseră, în timp ce metalul de deasupra era ros cu totul de acid, de rugină și de tăciune. Terry pe care-l cunoșteam eu nu i-ar fi dat niciodată heroină unui puști precum Everett Edwards. Nu ar fi intrat niciodată în cârdășie cu unul ca Mendy Menendez. Și, în plus, nu ar fi făcut-o niciodată pe femeia iubită să cucerească un alt bărbat pentru a-și face el jocurile.

Am hotărât să șterg ultimul punct de pe lista trădărilor. Mă voi preface că Clare Cavendish mi-a picat în brațe din propria ei dorință – mă gândesc la gestul din noaptea aceea, când Terry se ascundea în spatele draperiilor, iar ea și-a coborât vocea, ducându-și un deget la buze ca să mă oprească din a spune că ne culcaserăm împreună. Și chiar dacă nu mă voia pe mine, chiar dacă făcuse dragoste cu mine doar ca să mă implice în căutarea lui Nico Peterson, tot voi crede că a fost planul ei și că Terry nu a forțat-o să facă nimic. Trebuie să te forțezi să te convingi de unele lucruri. Ce spusese ea odată? Să pun un pariu pascalian. Ei, bine,

tocmai asta și făcusem. Tot nu sunt sigur pe ce paria Pascal, dar cred că trebuie să fi fost în legătură cu ceva foarte însemnat.

Chiar acum mi-am deschis sertarul biroului și am pipăit înăuntru până ce am descoperit vechiul orar al avioanelor și am început să caut zboruri spre Paris. Nu am nicio șansă să ajung acolo, dar e frumos să visezi. Doar că-mi aduc aminte de verigheta aia de pe fundul piscinei de la Clubul Cahuilla și mă întreb dacă nu cumva a fost un soi de avertizare.

Am făcut un gest simbolic, când am luat lampa cu trandafiri pictați de pe noptiera mea, am dus-o în curte și am aruncat-o la coșul de gunoi, apoi am intrat și mi-am umplut pipa. A fost, pentru mine, ultimul lucru ce mă lega de Clare Cavendish. Intrase în viața mea și făcuse amor cu mine – ei bine, nu mă obligase, dar știa ce face oricum – iar acum dispăruse.

N-aș putea spune că nu mi-a fost, că nu mi-este dor de ea. Genul ei de frumusețe nu ți se scurge printre degete fără a le pârjoli. Știu că îmi e mai bine fără ea. Asta mi-o tot repet. Știu, iar într-o bună zi o s-o și cred.

În noaptea când ajunsesem acasă la ea, Clare cânta la pian pentru Terry. Cred că nu e un gest vulgar să cânti pentru persoana iubită.

Totuși nu m-a plătit niciodată pentru ceea ce m-a angajat să fac.

Nota autorului

Raymond Chandler avea în documentele lui o listă de posibile titluri pentru cărți și povestiri viitoare. Printre ele se numără *Jurnalul unui costum în carouri stridente*, *Omul cu urechea tăiată* și *Nu mai țipa! Eu sunt*. Pe listă era și *Blonda cu ochi negri*.

În seria de romane construite în jurul comisarului Marlowe, autorul și-a luat libertatea de a se juca repejor cu topografia Californiei de Sud și eu am făcut la fel. Dar existau și o mulțime de amănunte care trebuiau să fie conforme cu realitatea și de

care nu eram sigur. Așa că m-am bazat pe sfaturile unor persoane care cunosc foarte bine zona. Aceste persoane sunt Candice Bergen, Brian Siberell, Robert Brookman și agenții mei Ed Victor și Geoffrey Sanford.

Doresc să-mi exprim aici marea mea recunoștință pentru cunoașterea, generozitatea, răbdarea și umorul lor. Îi datorez în mod special mulțumiri lui Candice Bergen, pentru grija față de text și inventivitatea de care a dat dovadă și, de asemenea, pentru că m-a ferit de capcane. Și îmi pare rău că păunul nu apare decât vag în roman.

Mulțumirile mele călduroase se îndreaptă și spre Maria Fasce Ferri, Rodrigo Fresan, Graham C. Greene, moștenitorii drepturilor de autor Raymond Chandler, Dr. Gregory Page, Maria Rejt, Fiona Ruane, John Sterling și neprețuitul redactor al volumului, Bonnie Thompson.

În sfârșit, îi mulțumesc din inimă și fratelui mei, Vincent Banville, care mi-a făcut cunoștință cu lumea lui Marlowe și ale cărui romane polițiste mi-au arătat cum se poate scrie genul ăsta de literatură.

Note

- 1 - Actor de film american (1908–1993) (n. tr.).
- 2 - George Francis „Gabby“ Hayes (1885–1969), actor american (n. red.).
- 3 - Cântec al lui Bing Crosby (1917) (n. tr.).
- 4 - Trimitere la poezia *Balada bătrânului marinar*, de Samuel Taylor Coleridge (n. tr.).
- 5 - Rita Hayworth (n. 17 octombrie 1918 – d. 14 mai 1987) a fost o actriță americană, care a devenit faimoasă în anii 1940, fiind considerată sex-simbolul epocii (n. tr.).
- 6 - Regizor american și producător de filme, care a câștigat de mai multe ori Premiul Oscar. Cele mai cunoscute filme ale sale sunt *Cleopatra* (1934), *Samson and Delilah* (1949), *The Greatest Show on Earth* (1952) și *The Ten Commandments* (1923 și 1956) (n. tr.).
- 7 - Comedian american, a jucat rolul unui vagabond violonist (n. tr.).
- 8 - Cary Grant (n. 18 ianuarie 1904, Anglia – d. 29 noiembrie 1986, Statele Unite) a fost una dintre marile stele americane de film ale Hollywood-ului de altădată, laureat al Premiului Oscar (n. tr.).

[2](#) - Barry Fitzgerald (n. 10 martie 1888, Dublin – d. 14 ianuarie 1961, Dublin) a fost un actor irlandez de teatru, film și de televiziune (n. tr.).

Table of Contents

Despre autor	2
1	11
2	26
3	33
4	44
5	58
6	78
7	94
8	120
9	135
10	153
11	165
12	171
13	179
14	194
15	206
16	214
17	234
18	251
19	261
20	290
21	313
22	338
23	362
24	372
25	402
Nota autorului	409

